

ДЖУД ДЕВЕРО ЗАВОЕВАНИЕ

Част 2 от „Пeregрин“

Превод от английски: Бранимир Манчев, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Англия, 1447 г.

Дори отдалеч си личеше, че заобиколеният с дълбок ров стар замък е полуразрушен и се нуждае от ремонт. На поляната пред него група мъже се биеха с мечове и копия. Едни бяха на коне, други — пеша.

Двама души — едри, мускулести, с напрегнато изражение, наблюдаваха тренировката. Това бяха последните двама братя от рода Перегрин. Останалите мъже отдавна бяха намерили смъртта си в продължаващата вече три поколения смъртна вражда между тях и рода Хауърд.

— Къде е Зарид? — изкрещя Роган, по-възрастният брат. Слънцето блестеше в тъмната му коса и подсилваше огнения ѝ оттенък, който бе наследил от баща си.

— Вътре — отвърна Севърн, по-младият брат. Погледите им се срещнаха. — Видях Зарид да влиза в замъка — каза той, без да използва местоимението за женски род, за да не разберат другите, че Зарид, е жена.

Роган кимна и отново се загледа в биещите се. Изключителната подлост на рода Хауърд бе погубила вече четирима от братята му, а преди две години едва не загуби и жена си. Той не искаше малката му сестра да попадне в ръцете на тези дебнещи плъхове и затова често проверяваше къде е.

— Жени ли сте, че се биете така сложно? — викна той на мъжете, които размахваха оръжия на поляната. — Сега ще ви покажа.

Той взе едно копие и атакува. Само за няколко минути рицарят, който се биеше с него, беше на колене. Отвратен, Роган се загледа в него. Вдигна копие като че ли да го удари, но вместо това го хвърли на земята и се отдръпна.

Как ще успее да защити семейството си и малкото земя, останала на Перегрин, когато мъжете, които се биеха за него, бяха толкова

слаби? Той възседна коня и се запъти към замъка, но Севърн го спря.

— Смяташ да я потърсиш ли? — гневно го попита той. Яд го беше, че брат му не му е повярвал, че сестра им е на сигурно място.

— Тя е толкова своенравна — отвърна Роган навъсено. Преди три седмици Зарид беше си наумила да поплува и бе излязла сама, без охрана. Тъй като беше само на седемнадесет години тя вярваше, че не може да ѝ се случи нищо лошо.

— Ще видя къде е — каза Севърн, опитвайки се да освободи брат си поне от тази отговорност.

Роган кимна и Севърн препусна към замъка. Той много добре знаеше как се чувства сестра му, тъй като и той усещаше тежестта на омразата на семейството им към рода Хауърд. Години наред виждаше как Хауърд избиваха близките му един по един. Беше видял как бяха убити по-големите му братя, как баща му и мащехата му умряха от глад. Бе видял страданието на Роган, когато първата му жена, а по-късно и любимата му втора съпруга бяха пленени от Хауърд.

От раждането на Зарид — единствената дъщеря в семейството, целият им род се обедини, за да я защити. Още от първия ден те направиха всичко възможно никой да не разбере, че на Перегрин се е родило толкова крехко и слабо същество. Разпространиха слуха, че се е родил седми син.

След смъртта на майка ѝ от глад в обсаден от войните на Хауърд замък, Зарид бе отгледана от шестимата братя. Те се отнасяха с нея като с момче обличаха я така, за първи път ѝ дадоха меч, когато беше четиригодишна, подиграваха я, когато падаше от коня, никога не ѝ позволяваха да мисли, че е слабо и нежно женско същество.

Но сега изглежда плащаха, задето я бяха възпитали като мъж. На седемнадесет години тя се държеше като независимо момче. Смяташе, че има право сама да напуска земите на замъка. Препасваше меч, пъхваше кама в ботуша си и смяташе, че с това може да се защити от армията на Хауърд.

И Севърн, и Роган се опитваха да я убедят да не прави така, защото колкото и да си мислеше, че е силна и умела в боя, всъщност тя бе едно беззащитно момиче. Лиана често ги критикуваше за Зарид, но тя винаги — чисто по женски, намираше за какво да ги захапне.

— Как можеш, след като си я отгледал с меч в ръката, един ден да ѝ кажеш, че трябва да стои в стаята си с гоблен в ръка, и да мислиш,

че тя ще бъде склонна да го направи? — питаше Лиана. — Тя е един твърдоглав многознайко и вие сте я направили такава.

Лицето на Севърн се намръщи при мисълта за хилядите пъти, когато Роган трябваше да удари жена си — езикът ѝ бе твърде остър.

Сега той и брат му нямаше за какво да се тревожат, трябваше само да наглеждат Зарид, за да не ѝ скимне да се поразходи сама по полето.

Севърн се усмихна, докато минаваше по подвижния мост. Преди два дни му дойде наум как да спаси Зарид от опасността да бъде под постоянното наблюдение на Хауърд и как да си спечели богатата съпруга. Вече беше разказал плана на брат си, оставаше да го разкаже и на Зарид. Усмихваше се широко, като си представяше реакцията ѝ. Въпреки че се обличаше и ходеше като момче, тя точно като момиче изразяваше удоволствието си от дребните неща. А Севърн добре знаеше какво ще достави радост на малката му сестра.

Първо трябваше да разкаже на Лиана за намерението си. Тя, без съмнение, щеше да му създаде трудности, но той можеше да се справи с нея. „Малко по-добре отколкото Роган“ — промърмори той, тъй като смяташе, че брат му е много, много мек с жените.

— Попитай Лиана — му беше казал Роган, когато му спомена за намерението си относно Зарид.

„Да попита жена?“

— Ще ѝ кажа — каза Севърн твърдо, докато слизаше от коня и тръгна към стаята на Лиана.

Зарид стоеше до вратата, опряла буза на камъка, и мълчаливо наблюдаваше прислужниците на Лиана. Те си шепнеха нещо една на друга и се смееха, докато обличаха роклите от великолепно коприна и кадифе. От време на време Зарид улавяше по някоя дума от тихите им разговори за мъжете в замък. Заслуша се, когато чу да се споменава името на Ралф. Той беше млад рицар, нает скоро от брат ѝ Роган. Никога досега мъж не я бе наранявал така. Дори като минаваше покрай него, сърцето ѝ забиваше силно и кръвта избиваше по страните ѝ.

— Искаш ли да пробваш тази рокля?

Измина минута докато Зарид осъзнае, че жената говори на нея. Тя беше една от най-красивите прислужници на Лиана, косата ѝ беше

със златна мрежа, носеше корсет, облечена беше в кадифе. Държеше рокля от зелено кадифе. Въпреки, че тайната се пазеше строго от хората на брат ѝ, прислужниците на Лиана знаеха истината.

Зарид посегна да вземе роклята, но изведнъж рязко дръпна ръката си.

— Не — каза с възможно най-голямото презрение, което можеше да вложи в гласа си. — Не мога да си позволя подобни волности.

Прислужницата, вместо да се отдръпне виновно, я изгледа със съжаление.

Зарид се постара да си придаде възможно най-надменното изражение и се отдръпна. Какво я интересуваха женските парцали и женските клюки?

Побягна надолу по каменните стълби, спря на втория етаж и се скри в една ниша, където чу гласа на Лиана. Притаи дъх, докато тя отмина.

За двете години след женитбата на брат ѝ Роган в дома на Перегрин много неща се бяха променили. Храната беше по-добра, леглата бяха по-чисти и навсякъде имаше жени. Но Лиана не успя да промени Зарид. В нито един от безбройните спорове с братя ѝ не можа да ги накара да променят външността ѝ. Те бяха непреклонни, че Зарид и занапред трябваше да остане за чуждите най-малкия син в рода.

Разбира се, Зарид едва ли би искала да се подложи на ограниченията, които има една жена. Тя не би пожелала да е като Лиана — винаги затворена в пределите на замъка, никога да не ѝ се разрешава свободно да препуска из полето. Жените като Лиана и нейните дами трябваше да седят и да чакат мъжете да дойдат при тях. А Зарид нямаше нужда да чака, за каквото и да е, ако искаше да язди, тя го правеше, нямаше нужда да чака някой мъж да ѝ помага да се качи на коня си и после да я придружава.

Но понякога, само от време на време, тя мечтаеше да бъде прелъстителна като жените. Веднъж, когато тренираше с Ралф, едно от момичетата на Лиана мина покрай тях. Ралф се обърна и се загледа след него. Зарид така се ядоса, че го халоса по главата с плоското на меч си. Той падна на земята и мъжете наоколо се разсмяха. След тази случка Ралф отказваше да тренира с нея, дори я избягваше. Когато разказа на Севърн, той се засмя и каза, че може би Ралф я смята за момче, което го превъзхожда в боя.

След седмица враждебното отношение на Ралф към нея се засили и Зарид реши да поиска от Лиана една рокля, но не събра достатъчно кураж. Ако облече рокля, тя може би щеше да привлече вниманието на Ралф, но братята ѝ нямаше да останат доволни. Сложеше ли рокля, тя знаеше, че нямаше да ѝ позволят вече да излиза от замъка. Струваше ли си само за да направи впечатление на Ралф, да загуби свободата си?

Тя се беше замислила толкова дълбоко, че не беше усетила кога гласовете в съседната стая се бяха усилили.

— Въобще и не мисли да правиш това! — казваше Лиана с глас, пълен с раздразнение.

Зарид разбра, че снаха ѝ говори така троснато на Севърн, тъй като двамата непрекъснато бяха в конфликт. Лиана винаги получаваше от Роган това, което искаше, а това бе едно от нещата, което въбесяваха Севърн. Когато говореше с Лиана, в гласа му винаги се усещаше едва стаена враждебност.

— Тя ми е сестра и аз ще я взема с мен — яростно отвърна Севърн. — Не се нуждая от твоето разрешение.

Зарид ококори очи, докато слушаше.

Гласът на Лиана стана по-мек, все едно, че говори със селския идиот:

— Едва успявате да я опазите тук и как смяташ да я покажеш на целия свят?

— Тя ще ми бъде оръженосец! Аз ще я защитавам!

— Докато ухажваш лейди Ан? Тя с другите оръженосци ли ще спи? Или в твоята шатра, докато мъкнеш курви в кревата си? Зарид не е Йоланта да стои отстрани и да гледа, докато се търкаляш с някоя жена в леглото.

Зарид затаи дъх. Лиана беше отишла твърде далеч. Йоланта беше красива жена, която живееше в стаята под кухнята. Тя беше женена, но старият ѝ съпруг се правеше, че не забелязва връзката ѝ със Севърн, или пък въобще не се интересуваше къде е жена му. Когато старецът умря, Севърн предложи на Йоланта да се омъжи за него, но тя отказа. Обясни му, че го обича и винаги ще го обича, но е твърде беден, за да се ожени за него. Тя се върна в къщата на съпруга си и след около година се омъжи за дебел, глупав, но много богат мъж. Йоланта поиска

да се върне при Севърн, но той отказа. Оттогава името ѝ не се споменаваше в замъка.

Зарид не можеше да види Севърн, но знаеше, че без съмнение трепери от ярост.

— Севърн — прошепна Лиана умоляващо, — моля те, чуй ме.

— Не, няма да те слушам! Аз трябва да си намеря жена. Бях се зарекъл да не се женя, защото видях как една жена може да промени един мъж, но хазната трябва да се напълни, ако искаме да победим Хауърд, ако сме...

— Престани! — изкрещя Лиана. — Не мога да слушам повече. Винаги се оправдавате с Хауърд. Почти нищо друго не чувам, откакто съм в това семейство. Храня се с Хауърд, спя с Хауърд! Те не ме оставят на мира. Как можеш да рискуваш живота на сестра си заради омразата си към тях?

Зарид замръзна. Севърн не би ударил снаха им. Ако го стореше, Роган щеше да го убие.

Но как можеше Лиана да говори така безгрижно за враговете им? Как можеше да отхвърля злините, които Хауърд им причиняваха вече три поколения?

Отпусна се едва когато Севърн заговори отново. Все пак той умееше да се владее достатъчно добре, за да си позволи да удари жена. Зарид знаеше за какво говори брат ѝ. Преди месец пристигна пратеник с покана за голям рицарски турнир в чест на женитбата на лейди Катерина Маршал. Щеше да има големи награди, включително и един огромен смарагд, но пратеникът подсказа, че най-голямата награда всъщност ще е малката дъщеря — лейди Ан. Тя беше осемнадесетгодишна, току-що се беше върнала от Франция и баща ѝ търсеше добър съпруг, за да я омъжи.

Докато вечеряха, след като пратеникът си беше заминал, Севърн оповести намерението си да отиде на турнира и да се върне с лейди Ан като съпруга. Започна се голям спор между него и Лиана. Тя злъчно му подметна, че доста се надценява, щом смята, че може да спечели една дама с образование и маниери само като събори няколко мускулести, опитни в боя мъже. Севърн ѝ отговори, че след като Роган си е намерил богата жена, той смята да направи същото. Лиана веднага обясни, че тя е избрала Роган, а не той нея и че много се съмнява, че лейди Ан ще спре дори погледа си на един небръснат, мръсен и

самодоволен рицар като Севърн, който на всичкото отгоре е влюбен в друга жена. Севърн се пресегна през масата, за да удари Лиана и Зарид трябваше да се хвърли отгоре му, за да го спре.

След този скандал в дома на Перегрин не беше много спокойно. Зарид смяташе, че това е поредната грешка на Лиана. Въпреки всичко Лиана започна да приготвя Севърн за турнира. Поръча му нови дрехи, избродира украса за коня му, направи шатрата, измисли дори марките за шлема му. Но колкото повече се стараеше Лиана, толкова повече Севърн се инатеше и отказваше да се съгласи с идеите ѝ. След три седмици спорове той заяви, че ако трябва, ще метне лейди Ан на коня и ще я принуди да му стане жена.

— Само това ти остава — каза Лиана. — Единственото нещо, което може да я накара да се приближи до теб и да те докосне, е насилието!

Севърн не искаше да вземе парцалите, приготвени от Лиана, и възнамеряваше да тръгне след два дни.

— Тя ще ме вземе такъв, какъвто съм.

— Тя въобще няма да те погледне — озъби се Лиана.

Но сега той обясняваше на Лиана, че ще вземе Зарид като свой оръженосец. Зарид се усмихна в очакване да види света, да чуе музика, да опита храната, да...

— Тя не може да тръгне! — казваше Лиана. — Забрави ли, че въпреки дегизировката си тя все пак е жена? Ако бъде разкрита? Как ще опазиш честта ѝ от пияните мъже? Тя няма да струва нищо при евентуален брак без девствеността си!

Женитба? — замисли се Зарид. Никой не ѝ беше споменавал за това досега.

Лиана понижи гласа си:

— А Хауърд? Те ще научат, че двама Перегрин ще участват в турнира. Няма ли да се опитат да хванат някой от вас? И няма ли това да бъде по-малкият?

— Дори Хауърд няма да си позволят да дразнят краля, той ще е там.

— А на отиване и връщане? — каза Лиана ядосано. — Севърн, чуй ме, не излагай на опасност живота на детето! Не позволявай яростта ти срещу Йоланта да причини смъртта на сестра ти.

Зарид усети, че ръцете ѝ се бяха свили в юмруци, ноктите се бяха впили в дланите. Тя искаше да изкрещи на Лиана, че може да се грижи сама за себе си и че всеки мъж, който се опита да я докосне, ще опита ножа ѝ. Как можеше Лиана да си помисли, че тя трябва да бъде защитавана като слаба, беззащитна жена. Тя беше мъж, не жена!

— Искам да кажа... — прошепна Зарид и за свой ужас усети, че очите и се пълнят със сълзи. Беше жена, но можеше да се грижи сама за себе си.

— Тя ще дойде с мен — каза Севърн и тонът му показваше, че няма намерение да спори повече по този въпрос.

Зарид се отлепи от стената и побягна надолу по стълбите преди Севърн да я види. По дяволите всички! — мислеше тя. В един момент се пренесе на полето, където тренираше, и Роган ѝ крещеше да държи меч си по-високо, а после чу Лиана, която казваше, че е твърде слаба, за да се защити сама от пияниците. Тя рицар ли беше или немощна жена?

Продължи да бяга, докато излезе на двора, където стоеше оседлан жребецът на Севърн. Като проклинаше цялото си семейство заради положението, в което се намираше, тя скочи на коня и се понесе в галоп по моста, без да чува виковете след себе си.

Тя яздеше все по-бясно и по-бясно. Не знаеше какво прави. Замъкът и земите на Перегрин останаха далеч зад нея, а тя все повече пришпорваше коня. Беше на няколко мили от замъка, когато зад нея се появиха трима души. Един бърз поглед назад ѝ бе достатъчен, за да различи герба и цветовете на Хауърд.

Сърцето ѝ заби бясно. Роган я беше предупреждавал, че Хауърд ги наблюдават и чакат само някой Перегрин да излезе без охрана.

През целия си живот беше предупреждавана за Хауърд. Още от рождението ѝ набиваха в главата за подлостите на Хауърд.

Преди няколко поколения дукът на Перегрин, стар и грохнал, взел за втора жена млада и красива дъщеря от рода Хауърд. Тя била амбициозна и всячески се опитвала да придума стареца, да промени завещанието си, като остави всичко — титла, имоти, пари — на нейния хилав син, за когото всички говорели, че не е от него.

Единственият начин да постигне желанието си бил да убеди дука, че по-големите му синове са незаконни, защото не бил сключил брак първия път. Старецът, който един ден бил с ума си, а на

следващия — в безпаметно състояние, изискал да му донесат енорийските регистри и да доведат свидетелите. Но регистрите не били намерени, а свидетелите били умрели, някой от тях съвсем наскоро.

Умирайки в умопомрачение, старият дук обявил по-големите си синове за незаконни и завещал всичко на фамилията на втората си жена.

Оттогава Перегрин и Хауърд се бият за богатите земи, владение на Хауърд. С всяка изминала година загубите и на двата рода ставали все по-големи, а омразата се задълбочавала.

Зарид погледна назад към хората на Хауърд и препусна така, както никога през живота си не беше препускала, главата ѝ прилепна до врата на коня, а гривата му я удряше в очите. Копитата на коня трополяха по отъпкания път, покрай хора, каруци и животни. Много скоро разбра, че умореният кон губи сили и равновесие, усещаше как хората на Хауърд я настигат.

— Хайде, момчето ми — каза тя на коня, — ако стигнем до кралската гора, ще се скрием.

Пришпори още по-силно, а сърцето ѝ заби с ритъма на галопиращия кон.

Почти беше стигнала, вече виждаше сигурността на дърветата отпред, когато конят стъпи в дупка и падна. Зарид падна и се претърколи в прахоляка. Когато отвори очи, видя, че тримата конници я бяха обградили с извадени мечове, насочени към гърлото ѝ.

— Това е най-младият Перегрин — каза единият от мъжете. — Ще ни платят добре за него.

— Недей отсега да си броиш парите, а го завържи. Не искам да избяга, преди да сме го откарали в замъка.

Мъжът я сграбчи за раменете и я повдигна.

— Мъничък е още — каза той, опипвайки ръцете ѝ.

Зарид се изплаши от хватката му.

— Не се подигравай с мен, момче, защото ще опиташ ножа ми. Не мисли, че Хауърд се интересуват дали ще им занесем жив или мъртъв един Перегрин.

— Тихо — каза първият. — Качвай момчето на коня си и да тръгваме, преди да са дошли братята му.

Споменаването на по-големите братя Перегрин ги стресна, един от мъжете хвърли Зарид на седлото и се качи зад нея.

Зарид се замисли за засилващата се вражда, в която можеше да загуби някой от братята си. Затвори очи, за да скрие сълзите си. Трябваше да ги накара да я смятат за момче, колкото се може по-дълго. Не искаше и да мисли какво може да ѝ се случи, ако тези мъже открият, че е жена.

Търл Хауърд опъна дългите си мускулисти крака, прозя се широко и легна на меката трева на брега на потока. Слънцето огряваше тялото му, а мухите бръмчаха мързеливо. От тук той чуваше откъслечно разговорите на хората на брат му.

Търл мислеше да поспи, да се излежава през деня, да се попече на слънце, но гласовете му пречеха, тъй като му напомняха за манията на брат му.

Допреди два месеца Търл живееше във Франция, в двора на Шарл Седми. Под опеката на майка си той бе получил образование и се беше научил на обноски. Беше учил музика, танци, изкуства с цялата им красота и финес. Животът му беше лесен и богат в Париж, където умението да разговаряш е изкуство.

Но преди шест месеца майка му почина и той нямаше вече причина, която да го задържа във Франция. Вече двадесет и шест годишен, той се интересува от рода си, който не познаваше и рядко посещаваше. Така че когато брат му Оливър го покани да се завърне, Търл беше доволен и се съгласи с охота. Пътуването му до Англия беше преминало в приятната компания на приятели и когато пристигна, той топло поздрави брат си и сестра си.

Сърдечността бързо се стопи, щом Търл разбра, че брат му иска той да бъде винаги срещу рода Перегрин. Оливър беше неприятно изненадан от откритието си, че Търл не е възпитаван още от детството си да мрази Перегрин. Според него Перегрин бяха дяволи, слезли на земята, и трябва да бъдат унищожавани на всяка цена. Търл пък с ужас откри, че по-големите му братя са се отдали изцяло на тази продължаваща кървава вражда.

— Не е ли време да престанете? — беше попитал той Оливър. — Не е ли причината за враждата, че Перегрин смятат нашите имения за

техни? След като ние ги владеем, не е ли по-логично те да ни нападат, а не ние тях?

Думите му така бяха вбесили Оливър, че той беше облещил очи и на устата му се беше появила пяна. Тогава Търл се беше замислил дали брат му е нормален. Не можеше да открие истинската причина за омразата на Оливър към Перегрин, но след като сглоби откъслечните клюки, носещи се из замъка, реши, че това има нещо общо с уморения вид на съпругата на Оливър.

Каквато и да беше причината, омразата беше така дълбоко вкоренена в съзнанието на Оливър, че Търл загуби всякаква надежда да я изкорени. Оттогава Търл се стремеше да избягва Оливър и животът му беше много скучен. Цялата енергия на брат му се беше концентрирала в омразата към Перегрин и не му оставаше време за по-изтънчени занимания като музика или приятни разговори.

Сега той седеше тук и си губеше времето, изпратен като последен глупак да наблюдава Перегрин от вманиачения си брат.

— Отиди и ги погледай — беше му казал Оливър, сякаш ако Търл срещнеше Перегрин, щеше да види дяволи с червени люспи, вместо хора. — Отиди с моите хора и ги наблюдавай.

— Ти си изпратил хора на пост на границата със земите им? — беше попитал Търл. — Наблюдаваш ги внимателно, а броиш ли земите, които купуват?

— Не се подигравай с неща, които не знаеш! — каза Оливър, като присви очи. — Преди две години най-старият излезе с жена си сам в селото. Ако знаех щях да го хвана. Хванах жена му, но те... — той спря и се обърна.

— Какво те? — попита заинтересувано Търл.

— Не ми напомняй за този ден! Отиди и виж с кого се бия. Ако ги видиш, ще разбереш всичко.

Търл беше любопитен да види Перегрин, така че един ден тръгна с единия от четиримата рицари, които Оливър беше разположил в засада около замък на Перегрин.

Той беше потресен от откритата се гледка на стария, разпадащ се замък. Беше направен някакъв опит да се поправи най-разрушената част, но нищо не можеше да спре разрухата. Търл седна на един хълм и наблюдаваше как тримата Перегрин тренират с хората си. Най-младият беше почти момче.

Три дни той седя там и ги наблюдаваше. В края на третия ден чувстваше като че ги познава всичките. Освен двамата мъже и момчето имаше още двама незаконородени братя, които бяха толкова непохватни в боя, сякаш оръжията бяха нещо ново за тях.

— От флиртовете на баща ни — каза Оливър с презрение. — Ако знаех...

— Щеше да ги убиеш — отвърна Търл уморено.

— Внимавай! Не се гаври с търпението ми! — предупреди го Оливър.

Перегрин, въпреки бедността си, се грижеше за незаконните си братя, докато богатият Оливър непрекъснато заплашваше Търл, че ще го изхвърли. Търл мъдро не му споменаваха за това.

В края на петия ден той загуби интерес да наблюдава Перегрин, макар да имаше голямо желание да участва в тренировките. „Бих се оправил с този“, каза си той, наблюдавайки Севърн, който събаряше вече втори противник. Търл стана и се отдалечи. Беше му омръзнало и трябваше да измисли как да се измъкне от това досадно шпиониране.

Събуди се от тропота на копита. Хората на Оливър си бяха тръгнали. Търл скочи на крака и се огледа. Хората на Перегрин бяха объркани. Роган крещеше, докато възсядаше коня си. По-младият брат вече препускаше навън, но явно никой не знаеше накъде да отиде, защото всички се пръснаха в различни посоки.

— Момчето! — каза си Търл. Веднъж го бе видял да язди само, но не каза на хората на Оливър. Нека да се види с любимата си в селото, си беше помислил, и се опитваше да отвлече вниманието на войниците на брат си, докато момчето се върне в замъка живо и здраво.

Търл яхна коня си и препусна след хората на Оливър. Вероятно те бяха видели накъде е отишло момчето. Отне му време, докато ги открие и отначало помисли, че е закъснял. Позна веднага жребеца, който водеха — беше на Севърн. Мъжете се бяха отправили към замъка на Хауърд.

Сърцето му се сви. Залавянето на момчето означаваше открита война и вината щеше да е изцяло на Хауърд. По дяволите Оливър и неговата мания, си помисли той.

Мъжете спряха неохотно, когато видяха Търл. Тъпите им лица сияеха от щастие, че са заловили едно бедно беззащитно, слабо момче. Очакваха Търл да ги награди за успеха им.

Пред единия от тях неподвижно яздеше момчето. Търл едва събра сили да го погледне.

Когато накрая очите му срещнаха погледа на Перегрин Търл замръзна от изненада — срещна изплашения поглед на момиче, а не гордото лице на момък. Объркан, той отново погледна към мъжете.

— Хванахме го, господарю — каза единият. — Да го заведем ли на брат ви, или да го убием тук?

Търл зяпна срещу им. Не разбираха ли, че са заловили момиче? Не можеха ли да различат момче от момиче?

— Господарю — каза единият от мъжете. — Перегрин ще са тук скоро.

Търл бързо възвърна хладнокръвието си. Той не мислеше, че братята ще дойдат да си поприказват с тях, след като са заловили сестра им.

— Аз ще заведа... детето при брат ми — каза той.

Трябваше да измъкне момичето от ръцете на тези простаци.

Мъжете се колебаеха. Намръщен, Търл им хвърли кесия с пари.

— Ето вземете това. Аз ще се оправя сам с този Перегрин.

Алчността на войниците беше задоволена, те сияеха. Вече не ги интересуваше какво ще стане с момчето или с Търл, или с когото и да било.

Този, при когото яздеше Зарид, приближи до Търл и я праметна на седлото му. Търл потръпна, като видя колко здраво са завързали ръцете й.

— Вървете — заповяда им той, — преди да са ви намерили.

Хората на брат му не се забавиха и секунда. Препуснаха. Търл обгърна с ръка тънкия кръст на Зарид, притисна я до себе си и пришпори коня към кралската гора.

ВТОРА ГЛАВА

Търл изостави пътеките, използвани от векове от селяните, и се скри в дълбоките, тъмни усои сред гигантските дъбове. Докато яздеше с момичето пред себе си, той усещаше крехкия ѝ гръб, опрян на гърдите му, слабите ѝ крака до своите. Веднъж един по-нисък клон щеше да я удари и той протегна ръка, за да я защити и клонът болезнено го шибна по рамото. Друг път, навеждайки се напред, за да избегне удара на друг клон, Търл долепи лице до извивката на врата ѝ, меката ѝ коса го докосна.

Той се усмихна. Оливър си мислеше, че знае всичко за Перегрин, но не беше се досетил, че всъщност най-малкият син на Перегрин беше момиче. Те бяха прави да крият пола ѝ, защото изглежда Оливър беше доста очарован от жените на омразния род.

Търл спря коня си, когато стигна до една усамотена поляна. Слезе и свали момичето пред себе си. Ръцете ѝ бяха все още вързани. Зарид беше сама с врага си, но в очите ѝ нямаше страх.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я заразглежда. Износената мръсна туника стигаше до средата на коленете ѝ, беше обути в тесни плетени панталони, малките ѝ крака бяха с меки обувки до глезените. Тъмната ѝ коса, леко накъдрена в края, се червенееше в сянката на гората. Носеше малка смешна шапка с перо от едната страна.

За първи път, откакто бе напуснал Франция, той бе истински впечатлен. Колко интересно момиче, каза си той, спомняйки си как тренираше с братята си. Испита спонтанното желание да яхне коня си и да я отведе в имението на брат си. То беше достатъчно голямо, за да може да я скрие.

Зарид гледаше мъжа, който я държеше за раменете. Голям, с тъмна коса и очи, и типичния за Хауърд външен вид. Мъжете, които я заловиха, го бяха нарекли „господарю“, така че това сигурно беше дълго отсъстващият по-млад брат.

Беше чувала колко бил гаден, че трябвало да бъде изпратен във Франция с ужасната му майка още като дете. Гледайки го, тя можеше

да разбере защо се говори така за него. Докато яздеха, той опипваше тялото ѝ, за да разбере дали вече е станала зряла жена. А очите му блестяха така, сякаш се готвеше да я изведе на пир.

Лунатик, помисли си тя, знаеше, че щеше направи нещо, за да се защити, ако ръцете ѝ не бяха вързани.

Докато той я гледаше като гладен вълк, тя мислеше как да се спаси. Не би могла да избяга от тримата, мъже на Хауърд, но имаше шанс с този луд. Само да успее да го накара да развърже ръцете ѝ, щеше да извади незабелязано ножа от обувката си. Наистина беше едър, но сигурно мързелив като брат си и внушителните му размери бяха по-скоро от тлъстини, а не от мускули.

— Как се казваш? — попита я той.

— Перегрин! — изсъска тя. Ако не я развърже, ако мисли да я убие, тя нямаше да разочарова семейството си и да умре като страхливец.

— А името ти? — каза той меко.

„Какво означава това?“, помисли си тя. Да не би да се опитваше да я убеди, че има нещо друго в него, освен злоба?

— Братята ми ще те убият — каза тя. — Ще те разкъсат на парчета.

Търл се усмихна.

— Да, сигурно е така — извади от колана си кама, чиято дръжка беше обкована със скъпоценни камъни, и Зарид неволно отстъпи назад.

— Не искам да те нараня — каза той, като я хвана, сякаш беше диво, уплашено животно.

Той беше глупав, толкова, колкото и луд, ако си мислеше, че тя някога би се доверила на един Хауърд.

Търл прерязва връвта, с която я бяха вързали. Като се обръщаше, с умело движение, което беше заучила добре, Зарид се наведе, преструвайки се, че се спъва, извади ножа от обувката си и го пхна в ръкава си.

— Има ли ти нещо? — попита Търл, докато ѝ помагаше да се изправи. — Страхувам се, че хората на брат ми бяха прекалено груби с теб.

Отново сложи ръце на раменете ѝ и преди тя да успее да го спре, той я придърпа към себе си и я целуна.

Зарид побесня. Никога досега мъж не бе си позволявал да я целуне, а този зъл дявол и омразен враг смее да я докосва! Тя извади ножа от ръкава си и го заби в ребрата на Търл.

Той отстъпи, погледна кървавото петно, образувало се на лилавата му туника, и се втренчи изненадано в Зарид.

— Смърт на всички Хауърд! — изсъска срещу него тя и побягна към коня.

— Свободна си — прошепна Търл. — Никога не съм мислил да те държа като заложник.

Зарид се качи на коня и го погледна. Той беше пребледнял. Кървавото петно на туниката му се увеличаваше. Тя пришпори коня и напусна поляната, като навеждаше глава, докато минаваше между дърветата.

Трябваше да намери братята си, за да им каже, че е жива. Трябваше да ги спре да нападнат Хауърд. На всяка цена трябваше да спре войната.

Вече беше на края на гората, когато се усети, че войната може би е започнала, защото тя май че беше убила най-младия брат Хауърд.

Продължи да препуска. Разбира се, че не го е убила. Тя едва го нарани. Не беше засегнала жизненоважни органи. Дали? Споменът за бледото му лице изплува пред очите ѝ. Какво щеше да стане, ако той лежи там, докато кръвта му изтече, и умре? Тримата мъже на Оливър ще знаят, че пак Перегрин е нападнал Хауърд. Тогава Хауърд ще нападне и заради нея братята ѝ ще бъдат убити. Може би този път Оливър Хауърд ще успее да се справи с всички Перегрин?

В края на гората тя спря. Трябваше да се върне и да провери дали мъжът не е умрял. Но ако той е събрал достатъчно сили и я залови, а след това я заведе при брат си?

Хвана с две ръце главата си, искаше да спре мислите си. Досега, през целия ѝ живот, братята ѝ бяха взимали решенията вместо нея. Знаеше, че Роган и Севърн ще са бесни, защото Хауърд е отвлякъл сестра им и с радост биха убили най-младия от тях. Дали да не отиде при братята си и да им каже какво се е случило? Да добави ли още масло в огъня на омразата? Да възроди ли старите болки и рани?

Все пак беше нейна грешка, че се остави да бъде заловена. И двамата я предупреждаваха, че Хауърд сноват около земите им.

Тя трябваше да се върне, да превърже раната на Търл, за да не умре. Ще вземе меча му и ако е нужно, ще върже ръцете и краката му. Тя трябва да направи всичко, което е по силите ѝ, за да предотврати войната.

Търл гледаше след момичето със съжаление. Явно нямаше да я види повече. Перегрин и Хауърд рядко контактуват, помисли той с усмивка.

Махна туниката си, за да види кървящата рана. Разбра, че острието на камата се бе плъзнало по ребрата му и не беше проникнало по-дълбоко. За щастие тя не бе достатъчно опитна с този вид оръжие и не беше го наранила сериозно.

Беше взела коня му и той трябваше да върви пеша, за да се прибере в замъка на брат си. Прецени, че тримата мъже ще стигнат до замък, а Оливър ще събере отряд, за да търси Търл и наградата си от Перегрин.

Четири часа, каза си той. След четири часа брат му ще бъде тук. Дотогава можеше да си почива, а и раната щеше да спре да кърви. Опъна се под едно дърво и заспа.

Зарид слезе от коня малко преди поляната. С нож в ръка тя се отпрати към мястото, на което беше оставила мъжа.

Мъртъв е, помисли тя, когато го видя изпънат на земята. Беше закъсняла, за да може да му помогне.

Търл я чу отдалече. По меките стъпки разбра, че е тя. Едва се сдържа да не се засмее. Това ли бяха жестоките, безчувствени чудовища, за които брат му говореше? Тази Перегрин беше поне малко човек. Каквото и да станеше, той не трябваше да я плаши. Трябва да изглежда безпомощен и да я задържи колкото се може по-близо до себе си. Леко се помръдна и изстена от болка.

Зарид подскочи стреснато и въздъхна с облекчение — той все още беше жив. Внимателно продължи напред, промъквайки се поблизо до него. С нож в ръката, тя го побутна с крак. Той изстена още един път.

— Свещеник — промърмори. — Намери ми свещеник.

Зарид загуби ума и дума. Тя трябва да го спаси. Седна до него, дръпна туниката му и разгледа раната. Беше наранила ребрата му, но не можеше да каже колко дълбоко е влязъл ножът. Нямаше много

тлъстина около раната, само кожа и мускули, но изглежда беше загубил много кръв.

Погледна към него и видя, че очите му бяха затворени, а на лицето му имаше болезнена гримаса. Наистина ли Хауърд бяха толкова слаби, че да умрат от една лека рана? Тя беше виждала братята си, ранени по същия начин, да продължават да се бият цял ден, преди раната им да бъде превързана. А този мъж — едва порязан, искаше свещеник.

Разкъса още туниката му и откъсна дълга превръзка от ленената му риза. Сложи парче от ризата върху раната и започна да омотава превръзката около тялото му.

Той се беше отпуснал и на нея и беше много трудно да го повдигне. По-лесно щеше да вдигне умрял кон. Наведе се над него и го дръпна, после сложи ръце около врата му и се опита да го вдигне. Напъна се да го изправи, подпирайки го на раменете си, но той просто лежеше, забравил за присъствието ѝ.

— Стани — заповяда му тя.

Той се размърда, но не отвори очи. Зарид го удари няколко пъти по бузите, докато накрая той я погледна.

— Опитвам се да те превържа — каза му тя. — Трябва да се изправиш.

— Трябва да ми помогнеш — изпъшка Търл.

Тя го погледна с отвращение. Наведе се над него и му помогна да се изправи. Той беше много слаб и се притискаше до нея. Беше ѝ много трудно да го придържа и едновременно с това да го превързва. Все пак успя да се справи.

— Легни — каза тя.

Той наистина беше много глупав и тя трябваше да му казва дори най-дребните неща. Помогна му да легне.

— Сега ще си добре — каза тя. — Раната не е дълбока. Стой тук и почакай. Брат ти ще дойде скоро. Той никога не е далеч от нашите земи.

Тя се опита да стане, но той хвана ръката ѝ.

— Ще ме оставиш ли? Аз ще умра сам.

— Няма да умреш — каза тя с отвращение.

Сигурно той е бил изпратен далеч не защото е бил толкова злобен, а защото е бил толкова слаб, че семейството му се е

отвращавало от него.

— Вино — прошепна той. — Има мех вино до седлото на коня ми.

Зарид скръцна със зъби. Братята й, без съмнение, вече я търсеха бясно, а тя си играеше с един сополив Хауърд. С нежелание отиде до коня му, взе тежкия кожен мех и му го подаде. Той беше твърде слаб, за да седне без чужда помощ, дори не можеше да държи сам меха.

Това ли е врагът? От това страхливо, слабо, треперещо огромно дете ли трябваше да се плаши?

Тя дръпна меха от устните му.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Ще го оставя тук и...

— Остани — каза той, държейки рамото й. — Моля те, стой при мен. Страх ме е.

Зарид седеше на земята, а той се беше навел към нея, като че ли не можеше да се крепи сам.

— Ще умра, ако ме оставиш.

— Няма да умреш — каза рязко тя. — Трябва да имаш малко смелост. Кръвта спря, а аз трябва да тръгвам. Братята ми ме търсят и няма да е добре, ако ме намерят... тук.

— Аха. Искаш да кажеш с Хауърд. Знаеш ли, че аз съм Хауърд?

— Знам доста за Хауърд. Вие сте наши врагове.

Той въздъхна и се отпусна към нея.

— Аз със сигурност не съм твой враг.

— Ако си Хауърд, ти наистина си враг на всички Перегрин.

— Но ти се върна заради мен.

— Върнах се, за да предотвратя войната. Ако ти умреш, брат ти ще нападне моите братя — тя се опита да се измъкне от него, но той я беше притиснал с тежестта си.

— Ти се върна само заради братята си?

— А за какво друго? — попита тя объркано.

Той поднесе ръката й към устните си.

— Изглежда вие знаете всичко за нас, но ние май не знаем всичко за Перегрин. Ние не знаем, че най-младият в рода е дъщеря и при това толкова красива — той целуна първо единия, а после и другите й пръсти. — Не се ли върна заради целувката ми?

Настъпи кратко мълчание. След това Зарид се разсмя. Измъкна се изпод него, стана и го погледна.

— Ти си мислиш, че целувката ти значи нещо за мен? Мислиш ли, че целувката на един Хауърд ще ме накара да забравя четиримата си братя, убити от твоето семейство. Смяташ ли, че съм толкова лекомислена, за да предам семейството си за нещо, което един Хауърд ми е дал? Мога да ти прережа гърлото още сега, но смъртта ти ще означава открита война, а точно това не искам!

Смехът ѝ премина в ярост.

— Вие, Хауърд, сте по-малко от нищо за мен. Не ти ли показах какво мисля за целувката ти? — тя посочи кървавата превръзка.

Обърна се и го погледна с презрение.

— Бих усетила целувка, но на мъж, а не от мекотело, слабовато същество като теб. Оливър Хауърд без съмнение доста се срамува от най-малкия си брат. Сигурно е така.

Тя отиде до коня и го яхна.

— Ще освободя коня ти в края на гората. Не искам братята ми да видят, че яздя кон на Хауърд. Няма да им кажа за подлостта на твоите хора, нито за това, че си ме докоснал. Те убиват и за по-малко.

Погледна го за последен път.

— Дори Хауърд не заслужават полумъж като тебе!

Търл скочи на крака точно когато тя възседна коня, но преди да успее да сграбчи юздите, Зарид вече го беше пришпорила.

Лицето му почервения от яд. Полумъж. Брат му ще се срамува от него. Мекотело, слабовато същество.

Той? Той, Търл Хауърд слабоват? Във Франция побеждаваше на всички турнири още от момче. Жените се тълпяха около него. Всички го молеха за целувка, а това момиче-момче му каза, че целувката му не била на мъж.

Сякаш тя правеше някаква разлика между целувките, а и нещо повече. Това, което тя познаваше, беше — мечовете, боя... и... и конете. Тя трябва първо да е жена и след това ще може да разбере дали целувката е на мъж или не. Тя трябва...

Той рязко спря тихата тирада и се подсмихна леко. Май беше прекалил с безпомощността си. Но пък беше приятно да я накара да се наведе над него, за да го вдигне. Когато гърдите ѝ бяха над него, той усети, че ги беше привързала с нещо твърдо в старанието си да изглежда момче.

И все пак това беше напълно излишно, защото всяко нейно движение издаваше женствеността ѝ. Как можеше някой да повярва, че тя е момче, ето това не можеше да разбере Търл.

Едно момче не би се върнало, за да разбере дали врагът му е добре. Търл, разбира се, не би целунал момче и така да го предизвика, че да го намушка. И все пак едно момче не би се върнало.

Той се облегна на едно дърво и затвори очи. Колко интригуващо момиче беше тя, ярост и страст, които прикриваха вътрешна мекота. Не ѝ пукаше, че ще нарани един мъж. Беше различна от другите жени, които бяха престорено свенливи, флиртуваха и даваха обещания. Младата Перегрин нямаше никога да флиртува и да дразни. Тя винаги ще казва това, което мисли.

Той се повдигна. Вероятно никога повече нямаше да я види.

Тръгна. Може би скоро щеше да срещне хората на брат си. Ако някой знаеше най-добре какво крият или възнамеряват да направят Перегрин, това беше брат му. Оливър без съмнение щеше да бъде поласкан, че малкият му брат се е заинтересувал от вражеския род.

През малкото каменно прозорче Зарид гледаше хората на двора далеч долу. Два дни в кулата само на хляб и вода беше наказанието ѝ за това, че уплаши до смърт братята си. Севърн ѝ крещя цял час, след като тя се беше върнала като пребита. Яростта на Роган беше пострашна — тя се почувства малка, като че можеше да се провре между камъните на камината.

Все пак виковете на Севърн направиха дългите ѝ извинения ненужни. Тя успя само да измънка, че искала да поязди, жребецът на Севърн я хвърлил и тя трябвало да се прибере пеша. Каза, че съжалява за загубата на коня, но едва ли някой имаше представа колко по-лошо можеше да бъде. След всичко това двата дни сама в кулата бяха малко наказание. Страхуваше се все пак да не би братята ѝ да ѝ забранят да отиде на турнира.

— Ако Хауърд станат причина да ме лишат от това удоволствие, ще убия това хленчецо, страховито, никакво същество с голи ръце — мърмореше си тя.

Скочи на крака, защото чу, че вратата се отваря. Обърна се и видя Лиана, която влизаше с покрита кошница с ръка. Лиана имаше меко

сърце. Тя се страхуваше, че Зарид ще страда без месо и вино.

— Донесох ти нещо за ядене — каза Лиана. — Не го заслужаваш, защото много ни уплаши.

— Наистина много съжалявам — рече Зарид, докато взимаше кошницата. — Много мило от твоя страна. — Тя седна на ръба на мръсното легло.

— Не мога да те оставя да гладуваш — говореше Лиана, докато сядаше на единствения стол в стаята и се оглеждаше. — Това място не е за човешки същества.

Зарид не смяташе, че стаята е толкова лоша — няколко бълхи тук-там, няколко плъха, но чак пък да не може да се живее. Погледна хитро към Лиана, знаеше, че мнението на снаха ѝ има значение при решаването на въпроса за турнира. Роган слушаше жена си и ако Лиана кажеше, че е опасно да пуснат Зарид, брат ѝ щеше да ѝ забрани да отиде.

— Не мислиш ли, че ми е време да си намеря съпруг? — попита Зарид, хапвайки дебела пържола.

Това изглежда обърка Лиана.

— Да, но мисля, че нито ти, нито братята ти давате пет пари за подобна идея.

— Късно се замислих — каза Зарид. — Вероятно би трябвало да имам собствен дом, деца. Може би да се оттегля от всичко това — тя махна с ръка около себе си. — И от Хауърд.

— О, Зарид, точно така. Животът ти ще се промени много, когато имаш свое собствено семейство. Сигурно ще помогнеш и на братята си да преодолеят омразата си към Хауърд, когато се сродят с друго семейство.

— Добре — каза Зарид. — Значи ти все пак имаш някого предвид, за когото бих могла да се омъжа?

— Не — отвърна Лиана. — Тук сме така изолирани, не се срещаме с никого. Но може би мащехата ми познава някого — тя замълча за миг.

— А и Севърн може да срещне някого на турнира — Зарид говореше така, сякаш не я касаеше. — А може би аз бих могла да огледам мъжете там.

Лиана не каза нищо, но когато Зарид я погледна, тя се усмихваше.

Мека по душа, искрена, но и много умна, помисли си Зарид.

— Лиана, моля те, разреши ми да отида. Никога през живота си не съм излизала оттук. Бих искала да срещна други хора, които не са ми роднини или наети от семейството.

— Много е опасно. Хауърд...

— Ха! — каза Зарид и стана. — Хауърд! Тези безгръбначни страхливци! Не си струва да се занимаваш с тях.

— Какво знаеш ти за Хауърд, та ги наричаш страхливци? Какво се случи, докато яздеше? Имаше кръв по панталона ти, но никъде нямаш рана.

— Сигурно е от коня, когато падна — бързо изстреля Зарид.

— Не съм съвсем сигурна, че казваш цялата истина.

— А от какво друго може да е? Да не мислиш, че Хауърд са ме заловили? — Зарид се изсмя рязко. — Те ме хванаха, но защото имат добри сърца ме пуснаха.

— Знам, че можеш да си служиш добре с нож! — отвърна меко Лиана. — Може би си избягала, когато са те заловили.

Зарид прекоси стаята, взе си едно парче хляб и го захапа.

— Хлябът е вкусен. Когато се омъжа, надявам се да бъда поне наполовина толкова добра домакиня, колкото си ти. Ако, разбира се, се намери съпруг, или по-точно, ако Севърн ми намери. Сигурна съм, че той ще ми намери добър съпруг.

— Добре, пази си тайните — каза Лиана. Тя беше живяла достатъчно дълго в замъка на Перегрин, за да знае, че те рядко разкриваха нещо за себе си, освен ако не им се наложи да го направят. — Севърн, без съмнение, ще избере човек, който да му помогне във войната с Хауърд, човек с боен опит — тя погледна Зарид. — Ти се нуждаеш от по-малко война и от повече любов.

— Любов — с пренебрежение каза Зарид. — Имам братята си, Бог, нямам нужда от повече любов.

Лиана загледа зълва си — беше много симпатична. Сигурна беше, че някой ден Зарид ще се влюби. Можеше да не знае много за Перегрин, но беше убедена, че те са хора на страстта: мразеха със страст, биеха се със страст, обичаха със страст. Изглежда Зарид смяташе, че няма значение за кого ще се омъжи. Но ако се обвържеше с мъж, когото не уважава и презира, щеше да го намрази и ако той има достатъчно мозък, би се страхувал за живота си.

Лиана знаеше, че трябва да говори с Роган да не пуска Зарид на турнира, но нещо я спираше да го направи. Наистина Зарид щеше да е на сигурно място у дома, но ако нейното страстно желание, да замине се превърне в омраза, още по-голяма омраза към Хауърд, които ѝ пречеха да отиде, а можеше да намрази и Лиана?

— Ще бъдеш ли винаги до Севърн? — попита Лиана, замисляйки се дали щеше да види отново Зарид жива.

— Разбира се! — зарадвано отвърна тя.

— Как бих искала да дойда с теб. Вече ти поръчах няколко рокли — сини и зелени. Би могла да бъдеш много хубава, ако косата ти не е винаги сплетена. О, Зарид, колко е хубаво на турнирите. Ти даваш благоразположението си на един мъж и той...

— Предпочитам да се бия — каза ѝ Зарид. — Да яхна коня, да взема копие и да съборя мъжа от седлото. Не бих искала да седя и да гледам.

— Не, предполагам, че няма да го направиш — Лиана скръсти ръце на гърдите си. Тя имаше много грижи с второто си дете и не можеше да тръгне. Сигурно щеше да е по-добре да не вижда как зълва ѝ се прави на оръженосец, как чисти седлата, храни конете, как тича между биещите се и подава нови копия.

Лиана стана.

— Чувствам, че това е най-доброто, което мога да направя за теб. Надявам се да бъдеш на безопасно място. Дано Севърн да бъде прав, че Хауърд няма да се решат да нападнат, докато кралят е там. Ще му кажа, че си има оръженосец.

Тя тръгна към вратата.

— Лиана — попита Зарид, — когато срещна Оливър Хауърд, той как изглеждаше? Добър боец ли е?

— Не съвсем. Той е доста по-възрастен от братята ти, а и доста дебел. Но на него не му е нужно да се бие, той е достатъчно богат, за да си наеме толкова рицари, колкото са му необходими.

— А брат му?

— Брат му? Не съм чувала да има брат. Страхувам се, че не познавам рода Хауърд така добре като вас. Зарид, какво знаеш за брат му?

— Нищо. Нищо определено. Просто — тя погледна Лиана, — не съм виждала много свят, познавам само братята си — усмихна се

гордо. — Те са силни и красиви. Никой не може да ги победи в боя. Дали наистина са толкова изключителни мъже или има и други като тях?

Лиана не отговори веднага.

— Не вярвам, че има и други мъже като братята ти. Но Зарид, мъжът е нещо повече от силни ръце. Не трябва да избираш съпруг само по физическите му качества. Има и други неща като доброта, всеотдайност, топлина, обич към теб и децата ти...

— И да защитава семейството ми от врагове.

— Да, това е важно, но... — Лиана се чудеше как да обясни на момичето, че имаше и друг живот, освен този, който тя познава. През целия си живот Зарид бе живяла във война с друг род. Бе отгледана като момче, за да я защитят. Тя не знаеше нищо друго за удоволствието да седнеш на слънце с красив, млад мъж, докато той свири на лютня или ти пее. Никога мъж не беше ѝ целувал ръка и не ѝ беше казвал колко красиво е слънцето в косите ѝ. Никога не беше бърбрила с момичета или пофлиртувала с момче, въобще не беше правила нищо женско. Зарид познаваше само конете, мечовете и можеше да пее всички мръсни песни, заедно с мъжете. Тя нямаше представа какво е сатен или брокат или самур. Но най-лошото беше това, че тя не познаваше други мъже, освен братята си.

— Няма да намериш съпруг като братята си — каза меко Лиана.

— Тогава никога няма да се омъжа — отвърна Зарид с цялата младежка убеденост. — Ще си остана девствена цял живот.

Лиана се разсмя. Перегрин да остане девствена? Тя знаеше много по-добре от братята ѝ, че когато Зарид открие сексуалното преживяване, никой няма да може да я спре. Ако Севърн не я наглежда на турнира и тя срещне симпатични мъже, които да я привлекат...

Лиана не се замисляше за възможните последствия, тъй като ѝ беше повече от ясно, че братята ѝ биха убили всеки, който докосне малката им сестра.

— Сигурна съм, че правя грешка, като те пускам да отидеш.

— Ще бъде добре — каза Зарид, — ще се подчинявам на Севърн и ще бъда близо до него. Няма да създавам неприятности. Кълна се, Лиана. Имаш думата ми на Перегрин.

Лиана се усмихна и въздъхна:

— Перегрин са родени да си имат неприятности. Сигурна съм, че двамата с брат ти ще се забъркате в ужасна каша. Закълни се, че няма да позволиш на Севърн да убие някого, а ти няма да се върнеш вкъщи с дете.

Зарид зяпна от учудване.

— Какво дете?

— Закълни се. Иначе няма да отидеш.

Зарид се намръщи. Лиана не разбираше нищо. Севърн отиваше да си вземе жена, а не да убива някого, а тя отиваше, за да гледа борбите. Освен това всички смятаха, че тя е момче, едва ли някой мъж ще се опита да я задява. Все пак си спомни за целувката на младия Хауърд. Той беше разбрал, че тя е жена, но това може би беше, защото и той самият беше полужена, припадна от една малка рана.

— Кълна се — каза тя.

— Надявам се това да свърши работа! Сега лягай и се наспи, защото утре тръгваш с брат си.

Зарид се усмихна широко.

— Разбира се, много ти благодаря Лиана. Ще донеса слава за името Перегрин.

— Не ми говори така, че ще си помисля нещо лошо. Лека нощ, Зарид, и знай, че ще се моля всеки ден за теб — Лиана излезе и затвори вратата след себе си.

Зарид остана за момент на мястото си и после подскочи високо, като удари с ръце напукания хоросан на тавана. Чувстваше се така, сякаш животът ѝ започва от утрешния ден.

ТРЕТА ГЛАВА

В продължение на цели два дни Търл слуша проповедите на Оливър за Перегрин. Голяма част от разказа на Оливър не представляваше интерес за него, но въпреки това той слушаше. Така разбра, че името на момчето е Зарид и по мнението на брат му, „момчето“ никога нямаше да е равно по сила и умения на братята си.

На втория ден Оливър научи, че Севърн Перегрин ще участва в турнира, организиран от Маршал, и че според приказките ще се опита да спечели ръката на лейди Ан.

Оливър много се зарадва.

— Ще го заловя, докато е там.

— А кралят? — попита, прозявайки се Търл. — Не мисля, че бащата на Ан би желал враждата ви да се пренесе и на негова територия.

— Ан? — каза Оливър, а очите му блестяха като на ловно куче. — Познаваш ли я?

— Само по физиономия. Тя беше известно време във Франция.

— Тогава ще отидеш ти.

— На турнира? И да го шпионирам, докато той ухажва лейди Ан?

— Да! — очите на Оливър блестяха трескаво. — Ще ги наблюдаваш и ще ми докладваш всичко...

— Те? — Търл се изправи. — Кой ще ходи, освен втория син?

— Момчето ще му бъде оръженосец — изсумтя Оливър. — Той не е в състояние да си позволи истински оръженосец, затова ще използва собствения си брат. Всички ще им се смеят, защото те са мръсни, доста груби, а Маршал са хора с финес. Така ще станем свидетели на унижението им.

— Ще отида — каза Търл.

— Ще се биеш с него. — Оливър се усмихна. — Аз също ще трябва да дойда, за да видя как Хауърд ще победи Перегрин в пряк двубой. Кралят, светът, ще видят...

— Няма да се бия — каза Търл. Той много добре знаеше, че ако се представи като Хауърд, няма да има възможност да бъде с младата Перегрин. — Ще се представя с друго име — и преди Оливър да успее да отвори уста, той продължи: — Ще ги следя. Никой не знае, че съм се върнал в Англия. Ще се представя за... Смит. Ще ги наблюдавам отблизо и ще науча за тях повече неща, отколкото ако отида като Хауърд.

Оливър погледна брат си и изражението на лицето му се промени.

— Не съм сигурен, че ме разбра — каза той меко — Но не се съмнявам в нашата кръв.

Търл се усмихна. Не се чувстваше ни най-малко виновен, че измами брат си, тъй като омразата на Оливър към това семейство според него не заслужаваше уважение.

Ще ги защитавам, мислеше си той. Ще се старая нищо лошо да не им се случи: нито заблудени стрели, нито падащи от покривите парчета, нито прерязани седла. Ще се постарая поне един път да са защитени от омразата на Хауърд.

— Не трябва да се съмняваш в мен — каза Търл. — Аз винаги съм бил Хауърд, не съм се променил.

Оливър се намръщи, но след това се усмихна.

— Да, да знам. Кога тръгваш?

— Веднага — каза Търл и стана. Не искаше да слуша повече отровните приказки на брат си. Но най-важното бе, че трябваше да се добере до Ан Маршал. Не беше казал на брат си цялата истина. Като деца те често бяха заедно с Ан. Той я бе ритал по глезена, бе бърсал сълзите ѝ, когато тя падаше, беше ѝ разказвал през нощта истории за духове, заради което майка ѝ му се скара, че карал Ани да се събужда нощем, пицейки от страх. Когато пораснаха, Ан му помогна да се съвземе след смъртта на майка му.

Търл знаеше, че ако възнамерява да се появи дегизиран на турнира, трябва да се обади на Ан, за да я посвети в плановете си.

Търл седна на оградата и наблюдаваше разходката на Ан и нейните дами. Едно от момичетата четеше на висок глас. Търл често

дразнеше Ан заради училищните ѝ навици. Според него тя изглежда завинаги се бе погребала в книгите.

Той се облегна в клона на едно ябълково дърво и се усмихна на гледката. Жените в светлите рокли, с претрупани със скъпоценни камъни прически и тънки волани бяха наистина красиви, но Ан се открояваше сред тях. Тя бе най-красива сред красивите. Беше дребна, едва достигаше до раменете на един средно висок мъж, но бе достатъчно суетна, за да се заобикаля винаги с високи жени. Тя изглеждаше като безценно бижу и придворните ѝ бяха избрани така, че да го подчертаят.

Търл бе сигурен, че тя ще го забележи. Другите жени никога не биха погледнали нагоре, но Ан не пропускаше нищо. Колкото и невероятно да беше, умът ѝ превъзхождаше красотата ѝ. А езикът ѝ, мислеше си Търл тръпнейки, можеше да бъде остър като бръснач. Той имаше опит в това отношение.

Когато Ан го видя, се учуди. Изглеждаше объркана, но не и уплашена, тъй като за да се уплаши Ан Маршал, бе нужен повече от един мъж. Търл ѝ се усмихна и тя бързо извърна глава.

Малко след това отпрати момичетата и застана край Търл, гледайки го мълчаливо. Той скочи леко на земята, взе малката ѝ ръка и я целуна.

— Красотата на луната не може да се сравни с твоята. Цветята скриват лицата си от срам, когато минаваш покрай тях. Пеперудите прибират крилете си, петлите не смеят да се покажат, скъпоценните камъни престават да блестят, златото...

— Какво искаш, Търл? — попита Ан, издърпвайки ръката си. — Какво те кара да дебнеш около градината на баща ми? Да не си влюбен в някое от моите момичета?

— Нараняваш ме — отвърна той и сложи ръце на гърдите си, сякаш е промушен, залитайки, седна на една каменна пейка. — Дойдох просто да те видя. — Усмихна се лукаво. — Ще забравя обидите, ако седнеш на коляното ми, както правеше преди.

Красивото ѝ лице се отпусна и тя седна до него.

— Липсваше ми изисканият ти език. Не намираш ли тези англичани за доста ограничени?

— Изключително ограничени. Брат ми... — той се спря.

— Чух. Сестра ми ми напълни главата с клюки. Твоят род е във война с друг.

— Да, с Перегрин.

— Чух доста за тях — каза Ан. — Сестра ми е била на сватбата на най-възрастния син от Перегрин с лейди Лиана — тя потръпна.

— Не са толкова лоши — Търл едва се сдържа да не каже на Ан за Зарид. Не трябваше да казва на никого за това. Ако дори един човек не можеше да го разбере от пръв поглед, то той не заслужаваше да го знае. — По-малкият брат идва на турнира с надеждата, че ще спечели ръката ти.

— Да спечели ръката ми! — Ан го погледна учудено. — Един Перегрин? Явно въпреки враждата между родовете ви, ти не знаеш много за тях. Те са мръсни, груби. Най-възрастният дори не направи собствен сватбен пир. Когато мащехата на Лиана бе справедливо разгневена и заплаши, че ще развали годежа, той заведе своята девствена булка на горния етаж и... и — тя спря и извърна поглед. — Той е повече животно, отколкото човек!

— Всичко това са слухове — каза Търл. — Виждал съм ги как се бият. Този, който идва, ще се представи добре на турнира.

— Той може ли да те победи?

Търл се усмихна.

— Нямам намерение да проверявам. Няма да участвам в игрите. Дойдох да те помоля за една услуга.

— О, значи не си дошъл просто за да видиш как цветята се навеждат от срам пред моята красота? — разсмя се Ан.

— Това беше първата причина, разбира се — той посегна към рамото ѝ, но тя се дръпна.

— Бих се замислила повече над твоите комплименти, ако не бяха едни и същи от осем години. Наистина Търл, ти си много еднообразен в ухажването си. Нуждаеш се от жена, която би пожелала да ти се отдаде, докато слуша еднообразни и отегчителни комплименти.

— Жена като теб. Ще бъда щастлив, ако се омъжиш за мен.

— Ха! Ще се омъжа само за мъж, с когото да мога да си говоря, който използва мозъка, вместо мускулите си. Ако се опитам да поговоря с теб за нещо друго, освен за коне, ризници и копия, ти веднага ще захъркаш.

— Кълна се, че няма да заспя, ако съм женен за теб — лукаво се усмихна Търл. — А ти би ли ми дала нещо друго, освен приказки?

— Самохвалството ти е напразно. Сега ми кажи каква услуга искаш от мен.

— Искам да помогна на Перегрин, но не желая да знаят, че съм Хауърд. Ще се представя за Смит.

Ан го изгледа студено. Черната ѝ коса бе изцяло скрита зад воала ѝ, черните ѝ вежди и очи можеха да унищожат някого, стига да пожелаеше.

— Искаш да изложи на опасност човек, който ще бъде гост в дома на баща ми! — тя стана, гледайки го вторачено. — Изглежда въобще не съм те познавала! — Ан се обърна и тръгна гневно.

Търл я хвана за ръката, преди да направи и две крачки.

— Казах, че искам да им помогна и това е истината — молеше се тя да му повярва, защото нямаше право да ѝ разкрива тайната, до която се добра съвсем случайно.

— Защо? — попита тя. — Защо искаш да помогнеш на такива гадни зверове като Перегрин? Не е ли вярно, че те смятат всички ваши земи за свои? Искаш да повярвам, че смяташ да помагаш на човек, който, ако има възможност, би те оставил да просиш?

— Трудно е за вярване, но е истина. Дори не ги познавам. Виждал съм ги само отдалеч, но не изпитвам като брат ми омраза към тях. Просто искам да... — той не можеше да ѝ каже нищо повече, тъй като не можеше да измисли никакво приемливо обяснение защо иска да помогне на Перегрин.

— Тук е замесена жена — каза Ан.

Търл запремига. Умно дете, помисли си той.

— Жена? Каква жена? Идват двама братя — единият да се състезава, а най-младият му е оръженосец. Не мога ли да направя нещо от любов към човечеството? Брат ми мрази много тези Перегрин и аз вече съм лепкав от тези пълни с омраза приказки. Не мога ли просто да желая края на враждата? Може просто да искам да помирят двете фамилии.

— Как се казва?

Търл присви очи.

— Отказвам се от предложението си за женитба. Познаваме се от деца и ти все пак се съмняваш в добрите ми намерения, обиждаш мен

и семейството ми.

Ан му се усмихна по начин, който той добре познаваше.

— Толкова много ли си влюбен в нея? Както бе влюбен в онази млада графиня? — очите ѝ искряха от любопитство.

— Това са различни неща. Тя бе жена, омъжена за момче. А вече ти казах, че няма намесена жена. — Той се закле да ѝ каже истината, колкото може по-скоро. — Нараняваш ме, като мислиш така за мен.

— Добре — каза Ан. — Победи. Ще пазя тайната ти, но се кълна, че ще разбере защо искаш да подхлъзнеш този глупав и беден Перегрин.

Търл не отговори, защото нямаше какво да каже. Сам не знаеше защо се интересува толкова от едно момиче, преоблечено като момче, дъщеря на род, който от поколения враждуваше с неговия. Логично бе да я мрази и да е доволен, че хората на брат му я бяха заловили. Но не бе така, а по-късно, когато тя се опита да превърже раната му, толкова му се искаше да остане, колкото се може по-дълго при него.

Погледна Ан и ѝ се усмихна. Всичко бе възможно, защото това момиче бе ново за него.

— Няма нищо за откриване — каза Търл, гледайки невинно. — Искам да помогна на едни бедни и неразбрани хора.

Ан изсумтя, както не би постъпила една дама.

— Пази си тайните, но дръж тези Перегрин далеч от мен. Не желая да бъда глупачка като лейди Лиана. Сега си тръгвай, преди някой да ни е видял и да е казал на баща ми.

Търл нервно погледна към голямата къща на Маршал.

— Благодаря — каза той, бързо целуна ръката ѝ и се прехвърли през оградата.

Ан седна на пейката и се загледа след него. Усмихна се. Беше приятно да срещнеш човек, който умее да се весели, който приема живота малко по-несериозно, както хората, които познаваше във Франция.

Майка ѝ бе завела дъщерите си във Франция, когато Ан бе само на пет, а сестра и Кетрин — на шест години. Децата израснаха в семейството на баба си. Бяха заобиколени от веселие, учение и красота. Чувстваха се свободни да кажат каквото мислят, бяха награждавани да използват ума и интелекта си. Бяха награждавани за

красотата си, за умението си да играят карти, за таланта да яздят или когато четяха изразително на глас. Сякаш бяха безгрешни.

Обръщайки се назад, Ан разбра, че не бе оценила достатъчно тези безгрижни години на свобода и щастие. Те изглеждаха далечно минало.

Когато Ан навърши шестнадесет години, Хю Маршал поиска жена му и дъщерите му да се върнат в Англия, тъй като смяташе, че е време да им намери съпрузи. Нито Ан, нито сестра ѝ си спомняха баща си и затова не се страхуваха. Дори очакваха пътуването с любопитство и говореха развълнувано за бъдещата си женитба.

Но волята на Хю Маршал съкруши майка им. От ден на ден лицето ѝ губеше блясъка си, косите ѝ — лъскавината си. Отначало двете момичета бяха твърде много погълнати от собствените си вълнения и не забелязваха нещастieto на майка им. Но когато се качиха на кораба за Англия, видяха, че майка им беше отслабнала и приличаше на призрак, дори лицето ѝ бе загубило цвета си. За по-малко от две седмици в бащината къща те разбраха причината за нещастieto на майка им. Хю Маршал бе необразован и груб, човек без чувство за хумор, който управляваше богатите си имения с терор и груба сила. Той се опитваше да се отнася така и с жена си и дъщерите си.

След завръщането им в Англия смехът изчезна, както и поощренията. Хю Маршал не се опитваше да скрие разочарованието си от възпитанието на дъщерите си.

— Не стига, че ми роди само дъщери — крещеше той на жена си, която от ден на ден линееше, — а си им напълнила главите с книги! Те се опитват да ми противоречат!

Когато Кетрин му каза, че не одобрява, съпруга, който баща ѝ беше избрал, той ѝ насини окото и я затвори за две седмици в стаята ѝ. Уплашена, накрая тя отстъпи да се омъжи за отвратителния стар мъж.

Баща ѝ бе богат и искаше повече и повече богатства, но повече от всичко желаше да има власт. Затова омъжи Кетрин за един граф, който бе далечен роднина на краля и познаваше хора от двора.

Шест месеца след завръщането им в Англия майка им почина. Хю Маршал не се натъжи от смъртта на жена си. Каза, че тя не била жена за него, понеже била способна да ражда само дъщери. Бе ѝ разрешил да отиде във Франция, когато му бяха казали, че тя не може

да има повече деца. Не му бе нужна като жена, защото не можеше да му роди синове. След смъртта ѝ той възнамеряваше да си намери друга, която да му роди дузина момчета.

Ан стоеше на гроба на майка си и изпитваше дълбока омраза към баща си. Той бе толкова виновен за смъртта ѝ, както ако ѝ бе забил нож в гърлото.

След погребението и годеча на сестра си Ан обяви война на баща си. Не я интересуваше какво ще стане с нея и затова имаше смелостта да му се противопоставя и да поставя свои изисквания.

Тя знаеше много добре, че баща ѝ ще я използва като пионка в играта му за придобиване на повече власт и богатства, както бе използвал Кетрин, но възнамеряваше да му се противопостави по-успешно от сестра си. Използва цялото си умение, за да го накара да организира рицарски турнир в чест на женитбата на Кетрин. Имаше намерение сама да си избере съпруг и да убеди баща си да я омъжи за този, когото тя реши, че е най-добър за нея. Нямаше да му позволи да постъпи с нея така, както направи с Кетрин.

Тя погледна към бащината си къща и присви очи. Битката между мускулите на баща ѝ и нейния ум предстоеше. От това как щеше да води борбата, зависеше бъдещето ѝ. Ако баща ѝ успееше да се наложи и я омъжи за човек като него, тя щеше да прекара живота си в по-голям ад от този, в който живееше от завръщането си в Англия.

На турнира щеше да види какво може да ѝ предложи Англия и да се постарее да си намери мъж, който да удовлетвори изискванията и на баща ѝ, и нейните.

Обърна се, когато видя момичетата да идват. Спомни си за посещението на Търл. Радваше се, че той няма да участва в турнира. Баща ѝ без съмнение би го харесал, защото той бе втори син и семейството му беше много богато.

Но тя нямаше желание да се омъжва за него. Той бе млад и красив, подходящ на пръв поглед, но бе прекалено повърхностен за нея, твърде несериозен. Ако се оженеха, сигурно щяха да се избият още на първата година.

— Милейди, имате лоши новини ли?

Ан погледна момичето.

— Не, чух нещо, което не знаех досега. Хайде да се поразходим. Или по-добре да пояздим. Имам нужда от раздвижване, за да се

поосвежа.

Зарид стоеше отстрани и наблюдаваше хората на брат й, които се опитваха да изтикат голямата кола. Пътуваха вече два дни и бяха на няколко часа път от мястото на турнира. Зарид бе толкова развълнувана, че не можеше да спи, освен това затрупа Севърн със стотици въпроси. В друга ситуация той би й се скарал да го остави на мира, но явно и той не можеше да заспи. Зарид си мислеше, че сигурно и той е развълнуван, но пък знаеше, че това бе невъзможно, защото Севърн е бил на толкова много турнири.

— Печелил ли си други? — попита тя.

— Какви други?

— Други турнири, в които си участвал. Печелил ли си всички други турнири?

Севърн погледна развълнуваното лице на сестра си. Никога досега не бе участвал в турнир. Младостта му бе преминала във война с Хауърд.

— Разбира се, че не — каза той и забеляза как лицето й помръкна. — Роган е печелил някои.

— Тези турнири сигурно са прекрасни, с всички тези мъже в ризници. Сигурно изглеждат чудесно?

— Стига! — каза Севърн, после продължи по-тихо: — В каква ли каша ще ме забъркаш, ако гледаш с влажни очи всеки перчещ се задник в ризница, който ти хване окото?

— Имам го предвид — изсъска Зарид. — Никога няма да...

— А Ралф? — попита той заядливо. — Горкото момче, сигурно си мисли, че започва да изпитва определени страсти към най-малкия ни брат.

— Страсти? Сигурен ли си? Какво ти е казал? — тя спря, когато той се изхили. — Неговата страст не ме интересува! — каза тя надменно. — Той ми е смешен.

— Хм, хм — каза Севърн самодоволно. — Трябва да се държиш добре на турнира. Не се прави на глупак и не излагай името Перегрин.

— Ти ще възвеличаеш името ни в двубоите, а аз ще си върша моята работа — каза тя, малко ядосана, че той допускаше дори, че тя е способна да опозори името на рода им, но после се отпусна. —

Разкажи ми за турнира. Ще има ли много хора? Лиана каза, че там носели красиви дрехи, дори и конете били облечени възможно най-красиво. Може би трябваше да вземем дрехите, които тя направи?

— Ха! — каза Севърн.

Когато Лиана му бе показала бродираното наметало, той ѝ се присмя. Какво значение има какво ще носи един мъж, когато излиза да се бие? По-важно бе дали ще успее да събори противника си.

— Искам да гледат мен, а не коня ми — бе казал той на Лиана и бе излязъл. Нямаше да позволи на една жена да му казва какво да облича, нито пък да ѝ позволи да разбере, че не знае какво трябва да носи един рицар на турнир. Нямаше да позволи и сестра му да забележи невежеството му.

— Мъжете, които не могат да се бият, имат нужда да обличат конете си — каза той твърдо. — Аз нямам нужда да нося злато, за да приличам на мъж — пое въздух и изпъчи гърди. — Опитът ме е научил, че колкото по-добър боец е един мъж, толкова по-малко трябва да се труфи като паун, за да впечатли останалите.

Щом като конете на другите рицари ще са покрити с везани наметки, няма ли конете на Перегрин да изглеждат като на бедняци, помисли си Зарид.

Същата мисъл бе минала и на Севърн. На няколко пъти по време на пътуването той се улавяше, че мислеше за това, че трябваше да вземе хубавите одежди, които Лиана бе направила за него. Шлемът с перо и онзи плащ от черно кадифе щяха да му стоят добре. Но реши да не мисли повече за това — той бе боец, а не актьор от Лондон.

— Перегрин ще бъдат като бут месо на маса, отрупана с хубави бонбони — той се усмихна на сравнението си. — Ще видиш, Зарид, че хората ще запомнят Перегрин.

Зарид се усмихна в тъмнината.

— Нужно е само Хю Маршал да те запомни и да ти предложи ръката на дъщеря си. Мислиш ли, че жена ти ще бъде като тази на Роган? — в гласа ѝ звучеше надежда, тъй като тя харесваше Лиана и най-вече това, което направи за две години от стария, порутен замък.

Лицето на Севърн се изкриви от отвращение при думите на Зарид, тъй като ненавиждаше Лиана заради това, което тя направи с Роган. Бе недоволен, че женитбата бе променила брат му, бе го направила по-мек. Преди това той бе целият огън, бе готов да се бие,

но след като се ожени, постоянно проповядваше за по-голяма предпазливост. Вместо да се бие, той предпочиташе да седне с жена си и да слуша как пеят момичетата. Намираще по-голямо удоволствието да гледа сина си, отколкото да върти меч на тренировките. Севърн бе убеден, че някой ден, когато Роган се забавлява с жена си, Хауърд ще ги атакуват и ще ги избият до крак.

— Жена ми няма да бъде като Лиана! — отсече след малко Севърн. — Сега ме остави да спя и спри с глупавите си въпроси. Ще разбереш какво представлява турнирът, когато отидем там.

Зарид не посмя да го попита нищо друго, но мина доста време, докато успее да заспи.

На следващата сутрин тя стоеше и гледаше как хората им избутват колата от калта. Пътуваха с още четирима рицари, четирима слуги за домашната работа и две големи коли, пълни с оръжия и доспехи. Под дърветата пасяха безценните бойни коне на Севърн, както и ездитните коне и понитата, които теглеха колите.

Севърн и хората му загубиха около час, докато почистят колите, а Зарид ги наблюдаваше нетърпеливо. Бяха на около час път от имението на Хю Маршал и тя бе нетърпелива да стигнат и опънат палатките. През трите дни храната щеше да бъде доставяна от Хю Маршал.

Утре в деня на откриването на турнира щеше да има шествие и всички рицари щяха да минат на великолепните си коне пред трибуните, за да поздравят Хю Маршал и дъщерите му.

Зарид се чудеше как изглежда лейди Ан и дали ще си пасне с жената на Роган. И през ум не ѝ минаваше, че Севърн може да се провали. Тя вярваше, че каквото и да пожелае брат ѝ, той ще го получи.

Зарид първа чу тропането на приближаващия се ездач. Знаеше какво да направи: изсвири рязко на Севърн и хукна към близкото дърво. Хвана се за най-ниския клон и след миг се шмугна в короната.

Понякога ѝ беше неприятно, че братята и я караха да се крие при най-малката опасност, но след скорошната ѝ среща с Хауърд тя не мислеше да им се възпротивява.

Вече бе на дървото, когато конникът се приближи. Беше някаква плачеща жена, която бе изпуснала юздите на коня и с всички сили се опитваше да се задържи на гърба му. Зарид си помисли, че може да слезе, но не посмя, докато Севърн не ѝ кажеше, че всичко е наред. Тя погледна към брат си и другите мъже, които стояха с извадени мечове, готови да се бият.

Севърн бе от главата до петите в кал, но Зарид забеляза как гледаше жената. Идиотският му поглед можеше да означава само едно — жената бе красива. Зарид въздъхна, мислейки, че сигурно ще изкара целия следобед на дървото, докато брат ѝ гледа жената, когато Севърн се втурна към подплашения и кон.

Гледаше без интерес как той се хвърли точно срещу него. Конят се изправи на задните си крака, но Севърн се сви и сграбчи юздите.

— Ще го убие!

Зарид се стресна от гласа, които прозвуча под нея, и едва не падна от клона. Под дървото стояха три дами и двама мъже. Тя толкова съсредоточено бе наблюдава Севърн, че не бе ги усетила как са се приближили. Прокле липсата си на боен опит.

— Какво значение има? — каза единият мъж. — Той е само един селянин.

Другият се обърна.

— Смъртта му ще има значение само, ако... — той се спря за момент — ако роклята на дамата се оцапа с кръв.

Всички се засмяха. Зарид инстинктивно извади ножа от обувката си и се приготви да скочи, но се усети и спря. Отпусна се ядосано на клона и се загледа надолу, опитвайки се да види лицата им и да ги запомни.

— О, вижте! — каза едната жена. — Той хвана юздите. Доста по-смел е от обикновен селянин. Мислите ли, че лейди Ан ще го възнагради?

Зарид погледна през листата към жената на коня, но тя бе с гръб към нея. Изразът на лицето на Севърн бе още по-глупав и тя разбра, че лейди Ан наистина е красива. Искаше ѝ се по лицето на брат ѝ да няма толкова кал, тъй като начинът, по който лейди Ан се отдръпна, показваше, че явно не намира Севърн за много привлекателен.

— Благодаря ви — каза лейди Ан.

— Беше удоволствие за мен да спася такова прекрасно същество.

— Що за нахално куче!... — каза мъжът отдолу. — Ще го науча...

— Не ми прилича на човек, който би приел доброволно камшика ти, а и явно не си забелязал тези четири клоуна, които се крият зад дърветата.

Клоуни, помисли си Зарид. Тя се надяваше този слабават мъж да се срещне със Севърн утре на турнира. Тогава щяха да разберат, че той съвсем не бе селянин.

— Ела утре на шествието и ще те наградя — каза лейди Ан.

— Ще бъда там и ще си взема наградата — отвърна Севърн, докато очите му играеха.

Лейди Ан дръпна юздите и тръгна към компанията си. Севърн се върна при своите хора.

— Страшно много ми помогнахте — отсече тя. — Оставихте ме незащитена с този... този...

— Той бе доста впечатлен от вас, милейди.

— О, вярвам, че би ме докоснал, ако бях дала и най-малката надежда. — Тя сви рамене. — Ще трябва да изваря юздите си, като се върна, за да ги изчистя от мръсотията му.

— Но той ви спаси, милейди — каза една от жените.

— Имам го предвид — отсече лейди Ан. — И сега трябва да го възнаградя. Какво да му дам?

— Баня — каза единият от мъжете, смеейки се.

Лейди Ан не се засмя.

— Може би ти ще го изкъпеш, Джон. Изглежда по-добре се справяш с женските задължения, отколкото с мъжките, тъй като не можеш да помогнеш на една дама в смъртна опасност — каза тя презрително и пришпори каня си.

Зарид остана на дървото още дълго втренчена след ездачите. Значи това бе лейди Ан, жената, която щеше да ѝ стане снаха! Не изглеждаше да е човек, който би спомогнал с нещо Перегрин да живеят по-леко. Всъщност тя изглеждаше капризна, подла и нервна сръдла.

— Не ме ли чуваш?

Стресната, Зарид погледна надолу към брат си, който ѝ се усмихваше.

— Викнах ти няколко пъти, но ти седиш там и не чуваш — той се облегна на дървото, докато тя слизаше. — Видя ли я? Красива е, нали?

Зарид скочи на земята.

— Розите имат бодли.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто констатирам факта. Ти казваш, че е като роза, а аз допълних, че розите имат бодли. Може би красотата не е всичко в една жена.

— Да, ти знаеш изключително много за жените и живота — каза той, хилейки се самодоволно.

— Повече от теб, както изглежда.

Той я погледна ядосано, но после разроши косата ѝ и се усмихна.

— Забравям, че си още много млада. Ела да ни помогнеш да направим лагера.

— Лагерът? Но тази вечер трябваше да отидем в имението на Маршал и утре да участваме в шествието!

— Ще участваме, но не искам лейди Ан да ме види преди шествието. Тя ще бъде доста изненадана, когато разбере, че аз съм я спасил.

— Надявам се, дотогава да си е изпрала юздите — изръмжа Зарид. — Сигурен ли си в това, което казваш? — попита тя на висок глас. — Може би няма да се зарадва, като те види. Поне колкото си мислиш.

Севърн сложи ръце на раменете ѝ и лицето му придоби изражението на по-възрастен, по-мъдър човек, който говори на малко, но схватливо дете.

— Ти не успя да видиш лицето ѝ. Как ме гледаше... — той я погъделичка под брадичката. — Има неща, които един мъж и една жена поделят — поглед, жест — нещо, което ти все още не познаваш. Но което един мъж с опит, като мен, знае. Хм, как да ти кажа? Тази жена ме желае.

— Защо? За да ѝ чистиш коня? Погледни се. Лицето ти не може да се види от калта. Тя няма да те познае на шествието, ако се измиеш.

Севърн дръпна ръцете си и покровителственото му изражение изчезна.

— Не ми говори така за неща, които не разбираш. Аз знам какво видях в нея — видях страст. Сега отивай да помагаш за лагера!

Зарид се подчини на брат си. Може би той бе прав. Може би лейди Ан го бе погледнала със страст, а бе казала онези неща пред хората си, за да ги накара да вярват, че не харесва окаляния мъж. Повдигна рамене. Бе сигурна, че Севърн знае повече от нея за жените, турнирите и страстта.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зарид беше напрегната. Знаеше, че трябва да запази самообладание, за да не се разплаче. Опитваше се да си представи за какво мисли Севърн, който, облечен в тежка ризница, яздеше пред нея бойния си кон. Хората им, скупчени около тях, язدهха през тълпа от смеещи се селяни.

Тази сутрин Зарид яздеше гордо след брат си, носейки дългото осем фута знаме на Перегрин, но когато стигнаха до имението Маршал, спряха объркани.

Пред тях стояха огромни редици от великолепно облечени рицари. Ризниците им, наполовина покрити с богато украсени, бродирани наметала, бяха изрисувани с красиви орнаменти, а повечето бяха обковани със сребро и блестяха на слънцето. Пера и рисунки на зверове украсяваха шлемовете им.

Зарид трескаво оглеждаше рицарите и свитите им, после обходи с поглед — тяхната група. Ризницата на Севърн бе наръбена и ръждива, нямаше и помен от блестящи дрехи, а конят му носеше само обикновено седло. Ризниците на хората му бяха в още по-лошо състояние. Колкото до Зарид, старата ѝ туника бе кърпена на няколко места и много мръсна.

— Не можем да участваме в шествието — прошепна тя на Севърн.

Той повдигна предпазителя на шлема си и я изгледа продължително.

— Красивите дрехи не правят боеца по-добър. Ти си Перегрин. Запомни го — свали предпазителя и се обърна.

Да, аз съм Перегрин, помисли си тя и се изпъна на коня. Севърн щеше да ги победи всичките, така че какво значение имаха дрехите.

Севърн вдигна ръка, рицарите се наредиха зад него и препуснаха към арената. Селяните по пътя, които бяха дошли от далеч да наблюдават спектакъла, гледаха със страхопочитание разкошно облечените рицари. Но когато видяха рицарите Перегрин, започнаха да

ги сочат с пръст и да се смеят. Зарид гледаше право пред себе си и не смееше да погледне встрани. Какво значение имаха хилещите се селяни? Само игрите имаха значение.

На входа на арената всички участници спряха. Един от хората на Маршал започна да извиква един по едни състезателите.

Зарид мислеше, че шествието ще бъде просто парад пред трибуната, където бяха кралят и Маршал с дъщерите си, но това, което видя, я накара да зяпне от учудване.

Първият рицар се казваше Гренвил. Върху позлатената си ризница той носеше плащ от черно кадифе и бе заобиколен от половин дузина млади слуги, облечени също в черно и златно. Пред него се движеха четирима души с тръби, които обявяваха пристигането му. След тях вървяха петнадесет млади момичета с шафраненожълти рокли, които хвърляха цветя пред конниците.

— Конете ще изпомачкат розите — каза Севърн и Зарид се засмя. Тя искаше по някакъв начин да се почувства по-висша от тълпата, но когато се огледа и видя дори търговци, които бяха по-добре облечени от тях, ѝ се прииска да не я бяха пуснали на турнира.

Колкото повече рицари минаваха, Зарид се убеждаваше, че представлението на Гренвил бе едно от най-бледите. Пред някои от рицарите се играеха цели представления, други имаха цели оркестри. Един от тях имаше открита кола, теглена от шест великолепно черни коня, а върху нея стоеше мъж, облечен като свети Георги, който се опитваше да убие един огромен, съскащ срещу него дракон.

С излизането на всеки нов участник Зарид потъваше от срам на седлото си. Сигурно, ако затвореше очи и си го пожелаеше силно, би се намерила на сигурно място у дома, далеч от унижението, което трябваше да изтърпи. Хората край трибуните ръкопляскаха на всеки нов участник, но как ли щяха да се смеят на Перегрин?

— Ей, ти!

Зарид се обърна и видя момче на нейната възраст да я гледа. То държеше красива туника от черно кадифе.

— Какво е това?

— От господаря ми е — каза ядно момчето. — Заповяда ми да ти го дам.

Милостиня, помисли Зарид и отново се стегна.

— Кажи на господаря си, че не искам нищо от него.

— Като те гледам, имаш нужда от всичко.

Зарид въобще не се замисли какво прави. Тя извади крака си от стремето и ритна момчето в гърдите, ругаейки го.

— Дръж се добре! — изрева й Севърн, изливайки яда и срама от шествието върху нея.

— Но той ми предложи... — започна Зарид, но спря, когато видя един мъж, който помагаше на момчето да стане. Той бе най-красивото същество, което бе виждала — руса коса, бяла кожа, сини очи, сребърна ризница, покрита с плащ от бяла коприна, бродиран със сребърни рози.

Тя зяпна срещу него.

— Простете на оръженосеца ми — каза мъжът и гласът му погали ушите на Зарид. — Аз изпратих туниката. Помислих, че вероятно в някакво преমেждие всичките ви одежди са се загубили. Беше с най-добри чувства.

— Аз... ние... — Зарид само го гледаше, неспособна да каже едно свързано изречение.

— Не се нуждаем от подаяния — изрева Севърн на непознатия. — Имаме всичко нужно, за да се сражаваме. Не съм някакво конте, та да се кича с цветя, когато се бия — каза той със сарказъм.

Момчето, което Зарид бе съборила, настръхна:

— Знаеш ли на кого говориш? — изкрещя то. — Това е Колбранд! Той ще те събори, още преди да си излязъл на арената!

— Джеми! — каза рязко Колбранд. — Остави ни.

Момчето, което нарекоха Джеми, хвърли презрителен поглед към Зарид и изчезна.

— Простете му — каза Колбранд на Севърн. — Той е много млад, а това е първият му турнир.

Севърн не отговори, а само го гледаше.

Колбранд се усмихна на Зарид и тя без малко щеше да падне от коня си от вълнение. Усмивката му бе като слънчев лъч в дъждовен ден.

— Не исках да ви обидя. Успех.

Тя гледаше след него. Колбранд се качи на бял кон, облечен в бяло наметало, избродирано с множество сребърни рози.

Все още зяпаше след него, когато Севърн я удари по рамото така силно, че едва не я събори от седлото.

— Махни това идиотско изражение от лицето си! — изръмжа той.

Зарид се опита, но не бе лесно. Тя наблюдаваше Колбранд, докато минаваше пред трибуните. Пред него вървяха шестима мъже с ръчни арфи, следваха шест души с тръби. После яздеха шестима рицари на бели коне, които носеха оръжията му. Той яздеше сам, а оръженосецът му и другите слуги вървяха след него.

Всичките хора на Колбранд, от музикантите до рицарите, носеха бяло и сребърно. Зарид си помисли, че неговата свита излъчва великолепиe на фона на всичките многоцветни спектакли, които бяха минали преди това. Тя въздъхна, тъй като не само той беше красив, а и конете му, дрехите му...

— Ние сме — каза Севърн на Зарид и по гласа му тя разбра, че е бесен.

Тя се стегна. По-добре да го преодолеем, помисли си тя.

Севърн наистина беше бесен. Тяхното име бе последното, което извикаха, а и виждаше, че хората вече се разотиваха. Беше време за обяд и след като видяха, че Перегрин нямат великолепните одежди на другите, хората явно бяха решили, че повече няма какво да се гледа.

Яростта на Севърн растеше. Досега винаги бяха оценявали рицарите не по дрехите им, а според уменията им в боя. Откога по-важно беше как е облечен мъжът, а не какво може?

Севърн гореше от нетърпение да се срещне с Колбранд, да смаже това мекотело в двубой. Той си представи как стои над него и се смее.

Севърн махна на хората си да се подредят зад него и зачака сигнала за тръгване. Забеляза, че глашатаят изчаква Маршал да си тръгнат и тогава да даде сигнала.

Виждайки, че лейди Ан става, Севърн реши, че не може да чака повече. Дори никой друг да не искаше да го види, тя трябваше да бъде там, когато той минаваше. Нали му беше обещала награда, задето я спаси.

Той хвърли на земята шлема си и пришпори коня, пренебрегвайки виковете на глашатая и смеха на хората наоколо.

При тътена на копитата на коня му всички спряха и се обърнаха. Севърн срещна погледа на стоящия до лейди Ан мъж, но не му обърна никакво внимание и изви надясно. Бедрата му стискаха здраво коня, докато с дясната си ръка в движение сграбчи лейди Ан и я придърпа

към себе си. Опита се да я целуне, но беше толкова потен от стоенето с шлем на главата часове под слънцето, че лицето му просто се плъзна по нейното.

В далечния край на поляната той спря коня си и тържествуващо пусна лейди Ан на тревата.

— Получих наградата си! — извика той на хората, които знаеше, че го наблюдават.

Очите на лейди Ан бяха широко отворени и блестяха. Тя изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, но той не ѝ позволи и прегледа. По-късно щеше да има време за любовен шепот. Той прегледа, без да се оглежда за впечатлението, което бе направил. Нямаше смях, той бе затворил устите им.

Когато Зарид видя брат си да нарушава правилата и да грабва лейди Ан, тя се помоли да умре на часа.

Но молбата ѝ остана без отговор.

Какво вършеше Севърн? Тя не знаеше почти нищо за етикета на турнира, но разбираше, че това, което той извърши, беше ужасно, наистина ужасно. Те можеха тихо да минат покрай трибуните и вероятно износените им, мръсни дрехи щяха да предизвикат някакъв коментар, но след това...

Тя погледна към лейди Ан, която стоеше там, където Севърн я бе оставил, с ръце свити в юмруци. Зарид познаваше гнева, а този на лейди Ан беше просто убийствен.

Хората наоколо бяха притихнали, бяха вцепенени, че не можеха да издадат никакъв звук. Изведнъж отляво прозвуча висок надменен смях. Зарид се обърна и видя, че това беше момчето Джеми. Той стоеше в своите белезникави панталони, така чист и сресан, че яростта на Зарид избухна.

Тя пришпори коня си към него, наведе знамето на Перегрин така, сякаш беше копие, и атакува. Очите на момчето се разшириха от ужас и то побягна.

Зарид не успя да го настигне, тъй като дългото знаме се влачеше по земята, заплете се в краката на коня и го спъна. Устремена напред в атаката си, тя продължи и след като конят спря. Зарид прелетя през главата му и падна по гръб. Известно време не можеше нито да мисли, нито да диша. Просто лежеше и гледаше небето.

Първото нещо, което чу, беше взрив от смях.

Джеми стоеше над нея, приклеknал с ръце на колене и се смееше. От дясно тя чуваше и вълни от смях.

— Престани! — каза някой.

Тя погледна и видя Колбранд, надвесен над нея. В бялата си туника и сребро той приличаше на ангел.

— Наранен ли си?

Зарид успя да поклати глава, а той ѝ подаде ръка, за да стане. Тя му се усмихна.

— Добре — отвърна Колбранд, усмихвайки се, — нека да те погледна.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя, докато изтупа праха от нея. Зарид си помисли, че ще умре от удоволствието да я докосва. Тя погледна лицето, сините му очи и усети, че краката ѝ отмаляват.

— Мисля, че си ранен — каза Колбранд и въпреки че тя не можа да повярва, я взе на ръце.

Това беше твърде много за Зарид и тя припадна.

Ан Маршал изми лицето си със студена вода и се погледна в голямото метално огледало на стената. Лицето ѝ беше все още червено от търкането, с което се опита да изчисти от него потта на онзи мъж. Ребрата ѝ все още я боляха, където я беше притискал до себе си, ризницата му я беше натъртила.

За секунда устните ѝ затрепериha, а след това се разтеглиха в зла усмивка. Тя не можеше да намери думи и да опише случилото се. Той я беше унижил, направил я беше обект на подигравки пред стотици хора. Дори този противен мъж, който тази сутрин се ожени за Кетрин, ѝ се смя.

Тя погледна отново в огледалото и видя, че очите ѝ са пълни със сълзи. Само ако можеше да остане във Франция с майка си... Само ако можеше да не се връща в тази варварска страна, където мъжете бяха съвсем малко по-висши създания от животните. Само ако...

Тя не можа да довърши мисълта си, защото се отвори и баща ѝ влезе в спалнята с трясък. Той никак не се тревожеше, че не е почукал, нито пък се стараеше да покаже някакво уважение към дъщеря си.

— Хората долу обядват и искат да видят неомъжената ми дъщеря — каза той.

— Не съм добре — отвърна искрено Ан. — Няма да обядвам.

— Ще обядваш, дори ако трябва да те закарам насила. Не искам да имам дъщеря, която се цупи, защото един мъж я е докоснал.

Самосъжалението на Ан я напусна.

— Мъж! Този варварин, този безверник! Ти наричаш това животно човек? Аз имам дресирани кучета с много по-голям интелект от този...

— Ти не можеш да различиш мъж от куче — Хю изсумтя. — Вие, жените, се заехте с тези рицарски турнири и ги превърнахте в модни ревюта. Ако зависеше от вас, мъжът с най-много пера или златни бродерии ще отнесе наградите. Момчето Перегрин не е...

— Перегрин! — извика Ан. — Ето кой бил! Трябваше да се досетя. Той е брат на този, който се ожени за бедната лейди Лиана. Не е чудно...

— Ожени се преди две години и тя му роди син. А и вторият е вече на път. Бащата на този Перегрин не правеше нищо друго, освен синове.

— Има по-важни неща в живота — троснато му отвърна Ан.

Хю Маршал пристъпи към дъщеря си, но Ан никак не се стресна.

— Аз не бих го гледал така надменно. Може би ще се присъединиш към лейди Лиана и ще се омъжиш за по-малкия Перегрин.

— Не... — каза Ан, притаила дъх. — Моля те... — Но се спря. Тя няма да моли баща си, за каквото и да е. Изправи се.

Помни, мислеше тя, твоят ум срещу неговата сила.

— Ако искаш внуци, глупави като него, тогава на всяка цена ме омъжи за него. Без съмнение кралят би желал да покани някой от тези Перегрин на трапезата си. Това, което видях днес, ме убеди, че Перегрин са точно за кралския двор. Това без съмнение би означавало подигравка за теб. Ти със сигурност искаш да видиш как внуците ти са осмивани, когато минават пред краля. Вероятно трябва да попиташ Негово величество дали възнамерява да покани този Перегрин да седне до него.

Хю гледаше дъщеря си. Той мразеше умните жени, мразеше, когато жена кажеше нещо, различно от неговото мнение. Майка ѝ беше като нея, езикът ѝ се движеше два пъти по-бързо от мозъка ѝ. Когато тя

поиска да се върне при своите във Франция, той беше повече от щастлив да я пусне.

Но по никакъв начин нямаше да позволи на своята твърде умна дъщеря да разбере, че думите ѝ го объркаха.

— Виждам, че открито показваш неодобрението си към този мъж и ще съжаляваш за това — каза той и бързо напусна стаята.

Ако имаше други по-добри предложения, щеше да омъжи Ан за най-грубия мъж, когото можеше да намери, мислеше си той. Тя се нуждаеше от мъж, който да я обуздае. Но пък тя знаеше, че Хю иска внуци. Тъй като вече не можеше да има синове, той трябваше да разчита на дъщерите си да му родят внуци. Колкото и да не искаше да си го признае, момичето беше право. Той не искаше внуци, на които да се смеят на турнирите. Дори и кралят се подсмиваше пред гледката на прашния Перегрин.

Лицето му се изкриви. По дяволите момичето. Ако имаше нещо, което мразеше повече от умна жена, това беше жена, която беше права. Той се спусна бясно надолу по стълбите. В следващите три дни щеше да ѝ намери съпруг и да му я хариже. Така щеше да се отърве от острия ѝ език и от още по-острия ѝ ум. Нека друг мъж се разправя с нея.

След заминаването на баща ѝ Ан си отдъхна с облекчение. Тя можеше да се справя с него — дори само за момента. Но също така знаеше, че няма да може да му се противопоставя. Той беше колкото глупав, толкова и честен, и в един момент щеше да се води не от логиката, а от истината. Тя знаеше, че това, което трябва да направи, е да си избере мъж и да накара баща си да го одобри. Тя трябва да намери мъж, който да замени този отвратителен Перегрин в ума на баща ѝ.

Тя взе трифутова червеникава, конусообразна перука и я сложи на главата си. Намести я под такъв ъгъл, че да се наклони далеч назад. Тежката метална халка, която придържаше перуката, се впи в кожата ѝ, но болката скоро загуби силата си. Тя намести лек, прозрачен копринен шал над перуката си и за последен път се погледна в огледалото. Искеше да види гърдите си, защото отиваше на лов. На лов за мъже.

Когато Зарид се свести, тя лежеше на походното легло в палатката на брат си. През процепа успя да види, че слънцето е слязло вече много ниско на небето. Чувстваше се като пребита. Опитва се да седне. Последното нещо, което си спомняше, беше как Колбранд я взе в силните си ръце.

Тя се загледа в покрива на палатката, като се усмихваше. Спомни си как изглеждаше, как миришеше, как говореше, как...

— А, вече се събуди.

Тя бавно обърна глава към мъжа, който седеше до нея, но светлината идваше зад него и не можеше да го види добре.

— Има ли нещо за ядене? Гладна съм — каза тя.

Мъжът изсумтя.

— Без съмнение е трудна работа да се правиш на глупак.

Да се правиш на глупак? — премигна тя объркано.

Той ѝ изглеждаше познат, но не можеше да се сети откъде. Мъжът се отдръпна от светлината, обърна ѝ гръб и тя безучастно заслуша тракането по шишовите и ромона на виното в каната. Умът ѝ беше изцяло зает от Колбранд. Може би беше сънувала? Може би искаше наистина такъв мъж като него?

— Изяж това — мъжът сложи пред нея дървена паница с месо и парче хляб.

Тя пое храната, седна и започна да яде. Мъжът седна на стола зад леглото. Навън се чу шум от оръжие.

— Какво си мислиш? — запита тя, но очите ѝ се разшириха, когато най-сетне го позна. Това беше най-младият Хауърд!

— Ти? — каза тя тихо и моментално посегна към ножа си, скрит в обувката.

— Не е там — каза той благо. — Прибрах всичките ти оръжия и трябва да призная, че ми харесва да се грижа за тях.

Тя наведе глава, скочи и го блъсна в гърдите. Хауърд леко изпъшка, но после я хвана за раменете и леко я задържа.

— Севърн! — изкрещя тя.

Той сложи ръка на устните ѝ.

— Брат ти е на полето — направи пауза. — Както и Колбранд, слабакът.

Зарид спря да се бори.

— Колбранд не е слабак!

— Ти много добре знаеш това, нали? Виждала си го да се бие стотици пъти, нали? — подиграваше ѝ се Хауърд.

— Пусни ме! Брат ми ще те разкъса на парчета! Ще...

— Да, да, вече си ми го казвала.

Зарид разбра, че той се забавлява с нея, докато тя се бореше отчаяно. Но неговите ръце бродеха по ханша и бедрата ѝ. С рязко движение тя се отдръпна и легна на леглото. Стисна зъби и го погледна.

— Вземи ме, но не върши нищо лошо на брат ми. Ще дойда с теб, ще ти бъда затворник, но не прави нищо лошо на Севърн.

Търл дълго я гледа, знаейки, че наистина мисли това, което казва. Зад момчешката прическа и дрехите се криеше жена, способна на саможертва от любов.

— Не съм тук, за да причинявам зло, на когото и да е. Брат ти смята, че се казвам Смит и съм изпратен тук от лейди Лиана.

Зарид зяпна от учудване, устата ѝ се отваряше и затваряше като на риба.

— Лиана те е изпратила? — каза тя с въздишка.

— Не, разбира се. Изяж си храната и ще ти разкажа всичко.

— Не! Няма да ям нищо от един Хауърд.

— Ти решаваш, но вероятно ще огладнееш здравата, тъй като аз ще се грижа за теб и брат ти в следващите три дни.

— Ще се грижиш!? Хауърд да се грижи за Перегрин! Ти искаш да ни отровиш! — Тя се опита да се надигне, но той я бутна назад. — Къде е Севърн? — прошепна тя. — Ако си му направил нещо, Роган ще...

— Ти си едно кръвожадно момиче. Брат ти е на полето. Чака реда си, за да събори някой глупак.

— Той ще те събори и теб! Вече видя какво може един Перегрин — каза тя, припомняйки му случая в гората.

— Все още ме боли. Ти ми дължиш много за това, а и за друго — задето спасих името на брат ти.

— Никой Перегрин не дължи нищо на един Хауърд! — каза тя. В този миг се чу някакъв шум и Търл се обърна. Зарид скочи от леглото и се втурна към вратата. Търл я спъна, но я хвана, преди да падне.

— Къде отиваш?

— Да извикам брат ми! Да избягам от теб! Да доведе краля! Да доведе някого!

— Ако извикаш брат си, той ще ме убие, макар че съм невъоръжен. Тогава брат ми ще нападне тази купчина от камъни, която владеят братята ти, и ще избие всички Перегрин. — Търл я погледна отегчено. — Отивай. Можеш да извикаш брат си, но моля те, помоли го да използва много остър нож. Не ми се умира бавно.

Зарид премигна насреща му, усещайки, че е загубила войната преди първата битка. Всичко, което той каза, бе истина. Ако Севърн го убие, това би означавало смърт на всички Перегрин.

Краката ѝ натежаха и тя седна на ръба на леглото.

— Какво искаш? Защо си тук? — прошепна тя.

— Дойдох да помогна — каза той ведро. — От това, което научих за вашето семейство, правилно предположих, че ще дойдете на турнира, облечени в дрипи.

— Не носим дрипи — възмутена отвърна Зарид.

Той присви устни, като гледаше износената си и мазна туника.

— Дрипи — повтори той. — Преди няколко дни изпратих един от хората ми при брат ми, за да донесе дрехи. За съжаление той не успя да дойде навреме и не успях да предотвратя неприятните сцени тази сутрин, но сега брат ти носи много по-хубави дрехи.

Зарид започваше да се оправя от шока, който изпита, когато се събуди и намери до себе си Търл Хауърд. Тя отиде до входа на палатката и погледна навън. Близо до арената стоеше брат ѝ с черен плащ върху ризницата. Въпреки че бе далеч, доколкото можеше да види, той бе бродиран със злато.

— Брат ми — започна тя бавно и объркано. — Брат ми носи дрехи, дадени му от един Хауърд!?

— Да, но не знае това. Той вярва, че ги е изпратила симпатичната му снаха.

Зарид отново седна.

— Разкажи ми всичко — прошепна тя.

— След като се държа така глупаво и стана прицел на подигравки, въртейки се около този безцветен, слаб и превзет Колбранд, аз...

— Когато искам да знам мнението на един Хауърд, ще го попитам! Кажи ми, каква подлост си извършил?

— Подлост? Аз? Аз бях толкова внимателен и мил, след като твоя Колбранд... Добре, ще ти кажа. След като припадна, аз дойдох да те спася и те взех от това безгръбначно...

— Ти си ме докоснал? Един Хауърд ме е докоснал?

— Докоснах те и когато те срещнах за първи път.

— Ще трябва да се изкъпя. Продължавай!

— Нямахте палатка, така че ви заведох в друга.

— На Колбранд? — попита тя с надежда.

— Не, не там, в друга. По-скоро бих те хвърлил в гнездо на пепелянки, отколкото да те заведа там.

— Щом съм с един Хауърд, по-добре да отида при пепелянките.

Търл изсумтя.

— Трябваше да свърша много нещо, а ти можеше да ми попречиш, затова ти дадох от...

— Ти си ме отровил! — прошепна тя. — Колко още ще живея? Трябва да предупредя брат ми! И той ли ще умре?

Тя бе почти навън, когато Търл я хвана. Сграбчи я за раменете и я приближи до себе си.

— Не чу ли? Никой не е наранен. Не съм дошъл, за да причинявам зло. Дадох ти отвара от билки, за да спиш и да мога да свърша работата си безпрепятствено — гласът му стана мек. — Ела, седни и яж.

— Няма да хапна нищо, до което се е докоснал един Хауърд.

Той взе чинията ѝ, отчупи парче хляб и го изяде, а после взе и парче месо.

— Храната не е отровна.

Зарид все още не бе убедена, въпреки че беше много гладна.

— Защо си тук? — повтори тя.

— Дойдох... — той спря, защото наистина не знаеше защо е тук. От една страна, искаше да прекрати враждата, но, от друга, знаеше, че ако не беше тази ядосана жена, не би се интересувал какво става между брат му и Перегрин. Не можеше да си обясни защо се интересува толкова много от нея. Имаше много по-красиви жени. И по-богати. Едва ли имаше друга с по-дръпнат характер от нейния. Но той бе тук и не бе и помислил, че може да си тръгне.

— Дойдох, за да прекратя враждата — каза той накрая.

— Да прекратиш... — Зарид бе толкова стъписана, че седна на ръба на леглото.

— Брат ми е обсебен от омразата към вашето семейство. Твоето семейство също не се интересува почти от нищо друго. Не, не се опитвай да го отречеш. И ти говориш само за Хауърд, а докато ви наблюдавах, разбрах, че всъщност сте затворници във вашия порутен замък.

Зарид бе развеселена от идеята да се прекрати враждата. Тя вече знаеше, че този Хауърд е страхлив и слабават, но той се оказа и глупак.

— Как мислиш да спреш враждата? Като ни върнеш земите, които вашето семейство е откраднало от нас? Ще дадеш ли на брат ми Роган титлата дук, която би трябвало да е негова?

— Защо не? — каза Търл и веднага му дойде идея. — Ще прекратя враждата, като оженя Перегрин и Хауърд. Ще съединим семействата си.

— Да не би да имаш някоя сестра, която криеш и смяташ да предложиш ръката ѝ на Севърн? Някоя лигава сестра-идиот, която ще се опиташ да пробуташ на моя красив брат.

Той ѝ се усмихна.

— Мисля си, че бих могъл да се оженя за теб.

Зарид направи грешка, че се опита да си поеме дъх и да се засмее едновременно. Задави се и се закашля.

Търл я потупа по гърба и ѝ подаде чаша разрежено вино. Тя се опита да отпие и да се измъкне от ръката му.

— За мен? — каза тя накрая. — Да се ожениш за мен!? Аз да се омъжа за един Хауърд?

Търл се наежи.

— На какво повече може да се надява един Перегрин? Ти нямаш никаква зестра — той я огледа от горе на долу. — Дори не си изцяло жена.

— Достатъчно съм жена, за да желая един мъж — отвърна му тя. — Знаеш как биха приели братята ми идеята да се омъжа за Хауърд. Брат ми Роган ще...

— Ти прие варианта Севърн да се ожени за моя сестра, ако има такава, но аз нямам сестра — бе заговорил за женитба импулсивно, но от момента, когато го стори, му бе неприятно, че тя му се надсмива.

Все пак това бе чудесна идея и най-добрият начин да се докосне до тялото ѝ.

На Зарид ѝ стана съвсем ясно, че той е глупак.

— Ако брат ми се ожени за жена от рода Хауърд, тя ще дойде да живее при нас. А ако аз се омъжа за теб, втория син, ще трябва да живея под управлението на брат ти. Мислиш ли, че Оливър Хауърд ще се отнася добре с мен? Знаеш, че ще му е по-приятно да измъчва една Перегрин.

Търл премигна срещу ѝ. Можеше да си представи колко весел щеше да бъде брат му пред перспективата да има една снаха Перегрин под покрива си. Каквото и да направеше за Зарид, то само щеше да увековечи враждата между семействата им, а не да я потисне.

— Значи ти си дошъл да се ожениш за мен? — каза все още смеейки се Зарид. — А как се промъкна край брат ми?

— Казах ти вече. Донесох дрехи. — Търл не се чувстваше вече тържествуващ. Никога досега не бе предлагал на една жена да се омъжи за него. Какво повече можеше да иска една жена. Той бе брат на дук, бе красив, бе...

— Надявам се, не си мислиш, че ще бъда достатъчно глупава и ще се съглася да се омъжа за теб — каза тя. — Това ще бъде равносилно да стана затворничка. Искам да знам истината защо си тук?

Търл се опита да си възвърне самообладанието. Усмихна се и повдигна рамене.

— Казах истината, когато ти обясних, че искам да прекратя враждата. Уморен съм от омразата и предполагах, че сигурно ще успея да се сприятеля с брат ти и да спра враждата.

— Да се сприятелиш? Как може един Хауърд да бъде приятел на Перегрин?

— Имам някакъв напредък. Донесох дрехи, донесох на брат ти чудесни сребърни доспехи. Те са мои. Ние сме с почти един и същ ръст — искаше да ѝ покаже, че има силно и мускулесто тяло, не е слабак, както тя изглежда си мислеше, но това не ѝ направи никакво впечатление.

Зарид стана и започна да се разхожда из палатката.

— Ти си донесъл дрехи и ризница, а брат ми ги е приел, без да задава въпроси? — Тя започваше да се съмнява в брат си. Бе ѝ казал,

че е бил на много турнири, а се оказа, че не знае нищо за шествието. Каза й, че разбира от жени, но му бе ясно, че за лейди Ан беше отвратително да бъде грабната от трибуната пред погледите на тълпата.

— Бе по-лесно, отколкото очаквах. Брат ти като че ли наистина очакваше дрехи от Лиана.

— Не само очакваше. Лиана... — тя се спря. Нямахме да каже на този мъж, на този враг каквото и да е. Не бе присъщо на Севърн да вярва сляпо на непознати, но вероятно той също е бил доста объркан тази сутрин.

Зарид изправи глава.

— Значи ще бъдеш слуга на брат ми? Нали това каза? Той ще те нарича Смит, а ти богат човек — богат чрез измама, защото твоите земи принадлежат по право на нашето семейство, но въпреки това богат — ще ни сервираш храната? А ще изхвърляш ли боклуците?

— Ще се погрижа мързеливите ви слуги да го правят редовно.

Тя не вярваше на нито една негова дума.

— Сега Хауърд знаят, че има жена в рода ни. Аз ли съм тази, която смяташ да отвлечеш?

— Не съм казал на никого, че си жена. Както не съм казал на никой, че съм Хауърд.

— Все някой ще те познае. Тогава брат ми ще те убие, а брат ти...

— Престани — той почти крещеше. — Не съм никакво ужасно чудовище, за каквото се опитваш да ме представиш. Аз съм най-обикновен човек, който желае да изживее живота си без омраза. Видях начин да се сприятеля с Перегрин и го използвах. Никой тук не ме познава, освен Ан, а тя... — той спря, защото бе казал твърде много.

— Ан? Лейди Ан? Жената, за която ще се ожени брат ми?

— Ан да се омъжи за необразован дебелак като брат ти? Тя по-скоро...

Зарид го удари доста силно през лицето.

— Защо ти, малка... — каза той, стиснал зъби, и тръгна към нея.

— Ти си се събудила — каза Севърн от прага, докато премигваше в полумрака на палатката. — Запозна ли се със Смит? Лиана го е изпратила.

Той отиде до леглото и взе чинията на Зарид, но преди да успее да откъсне залък, тя я грабна от ръцете му.

— Това е мое — каза тя. — Искам да кажа, че е за мен.

Севърн изглеждаше объркан.

— Добре. Смит, донеси ми храна.

— Не — изкрещя Зарид, като изпусна чинията. Храната се разсипа по земята, но тя не й обърна внимание. Искаше да застане между Търл и храната, която стоеше на малка масичка.

— Какво ти става? — попита Севърн намръщено.

— А... а... — заекваше Търл.

— Момчето иска да каже, че храната не е толкова хубава като тази, която сервират в залата на Маршал. Тази е студена и мазна, докато в трапезарията се сервират топли ястия.

Севърн изглеждаше объркан. Не бе типично за Зарид да се тревожи за храната. Докато месото не червясаше и докато в хляба не започваха да пълзят гъгрици, Перегрин не се безпокояха за храната.

— Искам да имаш най-добрата храна — каза Зарид, — за да си силен.

— Добре — Севърн разроши косата й. — Отивам в залата. Ти оставаш тук със Смит и разгледай дрехите, които Лиана изпрати. Може да има нещо и за теб.

— Моите са по-удобни за един Перегрин — каза тя, докато гледаше наметалото на Севърн от черно кадифе. По него бяха избродирани златни и сребърни дракони. — Не е нужно всички да изглеждат като петли.

Севърн я погледна строго.

— Не ме разочаровай. Смит, погрижи се за оръженосеца ми — каза той и излезе.

Зарид се обърна и се загледа в Търл.

— Веднъж в живота си да изляза да видя свят и за мен да се грижи един Хауърд! Сега ще трябва да стоя с теб всяка минута, за да ти попреча да причиниш зло на брат ми.

— Всяка минута? — усмихна й се Търл, тъй като перспективата му се нравеше.

ПЕТА ГЛАВА

Зарид не изпускаше от очи Търл, докато той се ровеше в колата с дрехите и оръжията. Стомахът ѝ стържеше от глад. Чуваше отдалеч ударите на оръжията и виковете на тълпата, когато състезателите се сблъскваха. Беше ли се бил вече Севърн? С кого? А и Колбранд?

Но Хауърд я бе упоил, бе спала целия ден и не знаеше нищо.

Докато гледаше чернокосия мъж, облечен в черно, тя разбра, че трите дни, за които си бе мислила, че ще бъдат едни от най-приятните дни в живота ѝ, се превръщаха в кошмар. Наистина ли Хауърд възнамеряват да разрушат живота ми, мислеше си тя. Щеше ли някога да успее да се освободи от присъствието им? Дори в собствените си земи не можеше да язди свободно, без да се страхува да не бъде заловена от хората им. Както изглеждаше, те нямаше да ѝ позволят да се наслаждава и на турнира.

Видя как Хауърд извади наметало от яркочервено кадифе, бродирано в краищата със сива лисица.

Той ѝ бе предложил женитба. Брак между Хауърд и Перегрин? Каква абсурдна идея! Братята ѝ никога не биха позволили на Перегрин да живее под властта на Оливър Хауърд. Той сигурно щеше да я окове и да я остави да умре от глад.

Тя знаеше, че младият Хауърд нямаше достатъчно воля и сила, за да се справи с брат си Оливър. Един слаб човек, който едва не умря от едно малко нараняване, не бе способен да се противопостави на човек като Оливър Хауърд.

— Ето — каза Търл, измъквайки тъмночервена туника, която бе в комбинация с чудесно изплетени панталони.

— Аз... — Зарид се опита да каже, че няма да носи дрехи, дадени ѝ от Хауърд, но точно в този момент покрай тях мина Колбранд. Бе много красив, така както когато го видя за пръв път, дори по-красив. Пак бе облечен в бяло — чист и кристален като планинско езеро. Косите му блестяха на слънцето. Лъчите се отразяваха в ризницата му. Очите му...

Търл ѝ хвърли дрехите така силно, че тя отстъпи назад.

— Сложи ги — изръмжа той.

Тя потта кадифето и разгледа кожата. Може би Колбранд ще я хареса с по-хубави дрехи.

— Ще ги сложа, но не заради теб — тросна се тя. — Стой тук, за да мога да те виждам какво правиш — нареди му, докато влизаше в палатката. Тя се облече, като не сваляше поглед от врага си. Опъна крак и разгледа панталона, доволна, че по него нямаше кръпки и мазни петна. Отърка бузи в меката кожа около врата ѝ.

— Облече ли се? — попита нетърпеливо Търл. — Брат ти излиза срещу първия си противник.

Тя профуча край него.

— Ела! Искam да видя брат ми. Стой близо до мен!

— Поласкан съм от честта — отвърна Търл, като се усмихваше.

Но Зарид не стигна до арената. Недалеч от орфаната палатка на Перегрин тя зърна палатка от бяла коприна, с бяло знаме пред нея, бродирано със сребърни леопарди, скачащи от корона. Без да може да се контролира, тя се обърна и тръгна към палатката.

— Брат ти! — извика Търл, но тя продължи.

Пред палатката седеше Джеми, оръженосецът на Колбранд, и се опитваше несръчно да наточи един меч на кръгло, задвижвано с педал точило.

— Ей ти! — каза Джеми, втренчен в Зарид и навъртащата се зад нея черна сянка. Той бе решил, че мрази това момче Перегрин, защото заради него Колбранд му се скара жестоко. — Какво искаш?

Зарид понечи да отговори, но в този момент Колбранд излезе от палатката. Не носеше ризница, но голямото му мускуесто тяло бе облечено в бяла туника, краката му обути в бледосиви панталони. Тя го зяпна безмълвна.

Колбранд не видя веднага оръженосеца на Перегрин, защото гледаше към Джеми.

— Не трябва да държиш така меча — каза той. — Не знаеш как да го правиш. Ще ти покажа.

— Аз мога — каза Зарид и пристъпи към Колбранд, гледайки го втренчено.

Той ѝ се усмихна. Бе свикнал младите оръженосци да го боготворят като герой. И това момче не бе изключение, помисли си

той. Винаги бе любезен с тях, защото не знаеше дали след година или две нямаше да срещне някое от тях в двубой. Но той бе любезен към повечето хора, защото такъв бе по природа.

— Ще се радвам, ако покажеш на моя оръженосец — каза той.

Зарид пристъпи напред, но една здрава ръка я стисна за рамото.

— Той трябва да се срещне с брат ти.

Зарид се обърна и с присвити очи изгледа Търл.

— Брат ми може сам да се погрижи за себе си. Всеки Перегрин може сам да се грижи за себе си, включително и аз.

Тя се измъкна от хватката му, обърна се и се усмихна на Колбранд. Все още го гледаше, когато взе меча от Джеми.

— Ще ти го върна — прошепна ѝ Джеми, като ѝ подаваше меча.

Зарид не му обърна внимание и седна на стола пред точилото. Когато растеше, братята ѝ, след като се бяха отчаяли да я направят силна колкото един мъж, решиха да я научат на много неща като острене на мечове и изчукване на вдлъбнатини по броните. Тя бе доста добра в точенето и вложи всичките си умения, за да направи меча на Колбранд изключително остър. Когато свърши, тя му го подаде и го погледна като малко кученце, което очаква награда от господаря си.

Колбранд взе големия меч и прокара палец по острието.

— Отлично — каза той и се усмихна толкова топло на Зарид, че на нея ѝ се стори, че отново ще припадне.

В този момент се появи продавач, който носеше голям поднос с лакомства.

— Такава работа трябва да бъде наградена — каза Колбранд. — Гладни ли сте, момчета? Не? — продължи той, смеейки се. — Момчетата на вашата възраст винаги са гладни — той подаде на продавача една монета и каза на Зарид и Джеми да си изберат лакомства.

Зарид си избра черешов сладкиш и известно време само го гледаше. Той бе подарък от Колбранд и ѝ се прииска да го прибере и запази завинаги. Но гладът ѝ бе тъй голям, че тя започна да го яде, макар и бавно.

— Бихте ли се вече? — попита тя Колбранд.

— Един път — отвърна той, усмихвайки се гордо на момчето, което го гледаше с неприкрито възхищение. То вероятно бе чувало за славата му, за наградите, които бе спечелил през годините.

— И победи! — каза войнствено Джеми. — Събори противника си четири пъти. Колбранд никога не е бил събарян от коня си.

Зарид изплю една костилка, но вместо да я хвърли на земята, внимателно я изтри и прибра в панталона си.

— Нека не изкушаваме съдбата, Джеми — каза Колбранд. — Може и някои да ме събори на този турнир. Има много нови хора, като брат ти. Той е добър с копието, нали, момче?

— Много е добър — каза Зарид. — Но сигурно с вашите умения и практика ще се представите добре срещу него.

— Да се представи добре! — каза Джеми, като скочи на крака. — Той ще събори брат ти.

Джеми не харесваше начина, по който любимият му господар се отнасяше към това твърде красиво момче. Беше бесен, че то умееше да точи меч по-добре от него. Не му харесваха хорските приказки, че въпреки мръсотията си, Перегрин са добри бойци. Той знаеше, че Колбранд очаква от него да се държи възпитано, но самохвалството на този пикльо Перегрин му дойде твърде много. Той скочи върху Зарид.

Отначало на Търл му се прииска да ги остави да се бият. Зарид се правеше на глупак пред Колбранд и това не му се харесваше. Как можеше да бъде така заслепена от мъж, който бе толкова глупав да не разбере, че тя е жена? Как можеше да бъде заслепена само от едно красиво лице и блестяща ризница?

Нито Колбранд, нито Търл можаха да спрат момчетата, защото Севърн, още с ризница, със слепнала от пот коса изникна изневиделица, втурна се към тях, сграбчи ги за яките и ги раздели. Той дори не погледна Джеми, а просто го хвърли настрани, като непотребен парцал. Продължаваше да държи Зарид за яката, като я буташе пред себе си към палатката. Блъсна я вътре толкова силно, че тя едва не направи дупка от другата страна.

Зарид разбра, че е ядосан, а когато някой от братята, ѝ бе в подобно състояние, по-добре беше да мълчи.

— Ти си мой оръженосец — каза той приглушено, което означаваше, че наистина е страшно ядосан. — Твоите задължения са да ми носиш нови копия, да се грижиш за конете ми, да ми даваш вода, когато поискам. А ти проспа целия ден и когато се събуди, дойде ли да ми помогнеш? Не! Ти отново се превърна в магаре и отиде при този надут, надменен...

— Колбранд не е — Зарид се спря. Не бе сега моментът да опонира на брат си.

Севърн пристъпи към нея и тя се дръпна назад уплашено. Докато братята ѝ често се биеха помежду си с юмруци, никога не бяха вдигали ръка срещу нея, но я бе страх, че Севърн няма да се сдържи.

— Много съжалявам, Севърн — прошепна тя.

— Смятам да те върна при Лиана.

— Не! Недей, моля те — прошепна тя. — Ще ти помагам. Заклевам се.

— Как? Като се правиш на идиот пред Колбранд? Не разбра ли, че той също се стреми да спечели ръката на лейди Ан? На обяда споменаха, че тя също го харесвала, както и баща ѝ.

— Не исках да направя нищо лошо. Оръженосецът му е толкова глупав. Той дори не може да наточи един меч. Трябваше да му покажа всичко, на което си ме научил...

— Ти си му наточила меча?! — очите на Севърн се разшириха от гняв. — Мечът, който той ще използва срещу мен? Да не искаш да видиш някой да пролива кръвта ми?

— Не, Севърн, разбира се, че не. Просто...

— Какво? — настоя той.

— Аз... — Какво можеше да каже? Че няма думи, за да опише красотата на Колбранд? Че когато е близо до него, краката ѝ се подкосяват?

— Предполагам, че тя го иска в леглото си — каза тихо Търл иззад Севърн.

— Не е вярно! — извика Зарид. — Какво знаеш ти за моите желания? Какво знаеш ти въобще? Ти си...

— Тя?! — ококори се Севърн. — Ти си му казала, че си жена!! — той седна и се хвана за главата. — Лиана беше права.

— Не съм му казвала нищо — тросна се Зарид. — Той знаеше...

Севърн погледна въпросително Търл.

— Погледни я — започна Търл. — Би ли повярвал, че е мъж. Тя е така запалена по този Колбранд, че едва стои на краката си, когато той е наблизо. Само един глупак би повярвал, че е момче. Тя се държи като момиче, говори като момиче, гласът ѝ е като на момиче. Как да не разбере?

На Севърн му се зави свят. Ако станеше известно, че Зарид е момиче, новината със сигурност щеше да стигне до Оливър Хауърд. А той, както изглеждаше, се бе зарекъл да залови всички жени в рода им и Зарид нямаше да бъде изключение. Как би могъл да я защити, след като непрекъснато беше на арената? Днес например, вместо да му бъде под око, тя флиртуваше с мъж, който бе негов съперник за ръката на лейди Ан! Откъде можеше да бъде сигурен, че Оливър Хауърд не плащаше на Колбранд?

— Трябва да се върнеш при Роган! — каза накрая Севърн. — Ти си в опасност.

— Не — извикаха в един глас Зарид и Търл.

Търл знаеше, че ако сега си тръгне, нямаше да я види повече никога.

— Аз ще я наглеждам — каза бързо той.

— Ти — тросна се тя. — Ти си... — Какво? — попита той, предизвиквайки я да каже, че е Хауърд.

— Той е страхливец и слабак и не може да се грижи за когото и да е.

В друга ситуация Севърн би бил объркан от неприязънта на сестра си към един непознат, но сега умът му бе зает с други мисли.

— Лиана го изпрати. Тя го е избрала — мнението за снаха му се подобряваше с часове. Трябваше да я послуша и да вземе дрехите, а да остави Зарид у дома, помисли си той.

— Лиана не е...

— Какво? — попита Севърн.

— Не знае какъв е той. Той е толкова слаб, че не може да защити, когото и да е. Ако Хауърд ни нападнат, сигурно ще ме предаде на тях — тя бе почти готова да му каже истината.

Севърн погледна мъжа, който Лиана му бе изпратила, и не можеше да приеме думите на сестра си. Този човек, Смит, бе доста як, здрав, едър и мускулист. Докато Зарид спеше, Севърн забеляза колко бе силен, докато помагаше да разтоварят ризниците и оръжията. А и на два пъти бе го видял да държи меча по начин, който му говореше, че този човек има опит.

— Ще си жертваш ли живота, за да я спасиш? — попита Севърн.

— Да! — каза Търл, а очите му го потвърждаваха.

— О, не! Севърн, ти не можеш да го направиш!

— Ти си го направи сама — каза Севърн, докато ставаше, чувствайки се далеч по-спокоен. — Смит, внимавай да не даде на целия свят да разбере, че е жена. Пази я от сбивания и заради всички нас я дръж по-далеч от мъжките легла. Обещах на Лиана да я върна девствена.

— Ще я защитавам винаги — каза Търл. — Имаш думата ми.

— Добре — отвърна Севърн. — Тя е твоя. Гледай никой да не научи истината за нея. Сега отивам да наблюдавам двубоите. Трябва да преценя способностите на съперниците си. — Той се обърна и излезе от палатката.

Зарид гледаше след брат си. Никога не си бе представяла, че може да попадне в такава ситуация. Брат й току-що я бе предал на грижите на техния проклет родов враг. Хауърд щеше да я защитава от Хауърд!

— Не ме гледай така — каза Търл, след като Севърн излезе. — Казах ти, че няма да ти причиня зло. Ще те защитавам.

— Твоят род избива моя вече три поколения и ти искаш да повярвам, че един Хауърд може да ми бode приятел? Не! — каза тя с презрение. — Ти трябва да ми бъдеш съпруг!

Търл потрепери при думите й и отново се запита какво прави тук, защо не си тръгва. Може би думите й му тежаха и той чувстваше греховете на прадедите на раменете си. Може би предците му наистина бяха откраднали земите на Перегрин?

— Време е за вечеря — каза той. — Трябва да сервираш на брат си и хората му.

— Трябва какво?

Търл й се усмихна. Зарид беше оръженосец и едновременно с това бе Перегрин. Обикновено, когато едно момче станеше на седем години, родителите му го изпращаха да живее с друго семейство. Хората знаеха от векове, че едно момче би се вслушвало повече в непознати, отколкото в родителите си. Зарид, която бе свикнала да се храни с братята си, не можеше да приеме мисълта, че трябва да му сервира.

— Казах на брат ти, че ще се грижа за теб и имах предвид да изпълняваш задълженията си. Ако имаш повече работа, няма да имаш много време да се въртиш около Колбранд.

— Дотегнаха ми заповедите ти — просъска тя и се отправи към изхода. — Отивам да вечерям сама.

Зарид трябваше с лакти да си пробива път между две момчета, за да вземе парчето месо, което Севърн ѝ бе поръчал. Стараеше се да запази самообладание, но не беше лесно. На Севърн явно му бе харесала идеята малката му сестра да му сервира, а и искаше да я накаже малко, че бе го пренебрегнала през деня. Посочваше ѝ парчета по други маси и искаше да му ги донесе.

— Вземи на брат си салфетка — каза ѝ Търл.

— Защо? Той няма да я използва — отвърна Зарид.

Но, разбира се, Севърн реши, че това, което най-много му трябва, е салфетка и Зарид трябваше да изтича да му намери.

През цялото време тя гледаше Хауърд. Севърн го бе сложил от дясната си страна и двамата изглеждаха, като че ли бяха стари приятели.приятели, които имат общ враг, мислеше си тя.

Вечерта бе много дълга, а Зарид бе толкова заета през цялото време, че не можа да се погрижи за себе си. Така мечтаеше да отиде с брат си на турнира, а идването ѝ се превърна в нейно нещастие.

Най-сетне вечерта свърши и рицарите, фамилията Маршал, кралят и гостите започнаха да се разотиват от огромната зала и да се отправят към вечерните развлечения. Някои от момчетата поканиха Зарид да ходят при проститутки, но тя отказа. Откъсна парче говеждо месо, половин самун хляб, взе чаша вино и излезе.

— Чаках те — каза Търл, веднага щом тя се показа от вратата.

Зарид едва не изпусна виното. Нямаше ли отдих от него?

— Остави ме! — каза тя.

— Заклел съм се пред брат ти да те пазя.

— От кого? От себе си? Не разбираш ли, че не искам да си около мен? Отиди и си намери на кого да се натрапваш.

Търл я погледна и изведнъж се зачуди защо се насилва да стои там, където не е желан. Брат му нямаше да се занимава с нея, докато той беше тук. Огледа се. Имаше стотици хора, шляещи се наоколо, групи момчета, задяващи момичетата. Имаше дами с дълги рокли, придружавани от джентълмени с обшити с кожа туники. Имаше продавачи, акробати, певци и музиканти.

— Отивай — каза той. — Отивай, но не закъснявай, за да не се налага да те търся.

Зарид побягна в тълпата, за да може да се скрие колкото се може по-добре от него. Ядеше, докато се разхождаше, гледайки какво се продава, спря да погледа артистите, бой с кучета, мечката с верига. Гледката бе толкова непозната и чудесна, че тя бе като замаяна.

Настроението ѝ се помрачи, когато едно младо момиче започна да флиртува с нея. Зарид я погледна, но тя, вместо да си тръгне, се притисна до нея и попита не иска ли да се поразходят. Зарид се обърна и я остави.

Други момичета, дъщери на богати търговци, се разхождаха в красивите си рокли, с обсипаните със скъпоценности прически. Зарид се стараше да запомни всичко, което виждаше. Много би искала да носи нещо като техните рокли, с дългите фусти, мислеше си тя. Виждаше как момичетата хвърлят погледи през рамо на момчетата, а момчетата ги следваха като кучета, на които са им подсвирнали.

— Ела с нас — викна ѝ едно от момчетата, но Зарид се обърна и поклати глава.

— Той е един от онези Перегрин — чу тя и всички се засмяха.

Чувстваше, че не принадлежи на нищо тук. Не можеше да бъде нито с момчетата, нито с момичетата. А шествието бе направило името Перегрин обект на подигравки.

— Утре Севърн ще се справи с това — прошепна тя, обещавайки си да помага на брат си по всякакъв начин. Нямахше да позволи на този Хауърд да я упои отново и да спи цял ден.

Хората и веселието загубиха изведнъж значение за нея и тя пожела да си е у дома. Да препуска по бойните полета на Морей Касъл и да се наслаждава на природата. Искаше да стои в стаята на Лиана и да слуша песните на жените.

Чудеше се къде ли е Севърн. Сигурно е с някоя жена, помисли си тя с отвращение. Брат ѝ никога не бе имал проблеми с намирането на жени.

Тя продължи да върви далеч от шума, докато стигна до малка горичка, близо до имението Маршал.

Тук, изглежда, имаше по една двойка във всеки храст и докато минаваше помежду им, се почувства още по-самотна. Не можеше да ходи с момчетата, нито с момичетата, просто нямаше къде да отиде.

Продължи през гората, заобикаляйки дърветата и храстите. Бе се стъмнило, но луната бе ярка. Някъде пред себе си чу шум от плискаща се вода. Продължи напред, като очакваше да види сърна, но това, което видя, я накара да затаи дъх и да замръзне на мястото си.

Застанал до глезените във водата, с гръб към нея съвсем гол, стоеше Колбранд. Топлина обля тялото ѝ, докато го гледаше. Устата ѝ изсъхна, а краката ѝ отмаляха.

Той се обърна, погледна я през рамо и се усмихна.

— А, младият Перегрин. Ела и ми измий гърба.

Зарид се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, когато нагази в ледената вода. Не се тревожеше, че бе с обувки, не си спомняше, че носи обувки. Очите ѝ се бяха впили в голото тяло на Колбранд.

Взе сапуна и насапуниса гърба му. Ръцете ѝ докосваха мускулите на гърба му, обходиха раменете му и продължиха надолу.

Колбранд се засмя.

— Ти изглежда си много по-добър в много неща от моя оръженосец. Защо не си с някое момиче като Джеми?

— Аз... — тя не бе в състояние да говори, докато го докосваше. Сякаш от човек, който мисли, се бе превърнала в човек, който чувства.

Той се обърна към нея и Зарид преглътна. Ще разбере ли, че е жена? Ще я целуне ли?

— Донеси ми кофата да се изплакна — каза той и тя му се подчини.

Той трябваше да застане на колене, за да може тя да го полее. Докато го правеше, сърцето ѝ биеше лудо в слепоочията ѝ. Той бе толкова близо до нея.

— Благодаря ти — каза той, стана и отиде да се избърше.

Зарид стоеше във водата и го гледаше. Имаше ли друг мъж, който да изглежда така великолепно? Златните му коси блестяха върху мускулестите му рамене.

— Цяла нощ ли ще стоиш във водата? — попита той усмихнат.

— О, не... — тя излезе, без да усети, че краката ѝ бяха замръзнали. Просто стоеше и го гледаше, докато се облича.

— Вие... имате среща? — едва успя да попита тя. Ще ѝ извадят очите, помисли си.

— Лейди Ан — отвърна Колбранд. — Баща ѝ ме покани да говорим за утрешните двубои и вярвам, че тя ще е там.

— Тя е красива — каза Зарид, а в гласа ѝ имаше примирение.

— И богата — каза той, смеейки се. — Сега трябва да тръгвам. Ако видиш оръженосеца ми, кажи му да се наспи тази вечер. Искam го свеж утре на полето. — Той махна на Зарид и тръгна.

Тя гледа известно време след него, после седна на студената земя и се втренчи във водата. Какъв шанс би имала с Колбранд, щом нейна съперница бе лейди Ан? Тя не би могла да му предложи повече красота, повече пари, нищо повече от лейди Ан.

— Освен може би по-мек нрав — каза тя, спомняйки си за срещата на лейди Ан със Севърн.

Тя стоя дълго на брега, потънала в мислите си, и не усети сянката, която се появи зад нея.

— Търсих те — каза Търл.

Зарид бе така отчаяна, че дори не го наруга. Просто продължи да гледа пред себе си.

Търл се бе опитал да се забавлява, но за разлика от Зарид той бе присъствал на толкова много подобни турнири във Франция, че не намери нищо интересно. Няколко жени го загледаха, но той не им обърна внимание. По някаква необяснима причина само червенокосата Зарид го интересуваше. След около час без нея той започна да я търси и се разтревожи, когато не успя да я намери.

Бе потиснал гордостта си, когато срещна Колбранд и го попита виждал ли е младия Перегрин. Рицарят му бе казал, че Зарид му е помогнала да се изкъпе и това още повече вбеси Търл. Скоро след това я намери. Искаше да ѝ се скара, да ѝ каже, че се държи глупаво, но когато видя очите ѝ, се спря. Седна до нея.

— Време е да си лягаш — каза той. — Брат ти е един от първите утре.

Зарид продължи да гледа водата.

— Ще бъда там.

— Какво те тормози? — попита той внимателно.

Зарид се обърна към него с блестящи очи.

— Ти! — кресна му тя. — Защо ти разбра, че съм жена, а никой друг не го усеща?

— Не знам. Ако имаш предвид Колбранд, той не го разбира, защото е глупак. Той е като животно, достатъчно умен, за да се бие, но не и за да мисли.

— Защо го мразиш толкова? Защото умее да прави нещо, което ти не умееш ли? Толкова ли си ревнив към всички истински мъже?

Тя се опита да стане, но той я хвана за ръката и я накара да седне отново.

— Какво означава за теб истински мъж? Който умее да се бие ли? Та ти припадна по Колбранд, преди още да го беше видяла да се бие, и все още не си го виждала. Как би могла да знаеш, че е истински мъж? Ти влезе във водата при него, прокара ръце по тялото му, а той не бе достатъчно умен, за да разбере, че го докосва жена. Жена, която го желае страстно. Глупостта ли е критерият ти за истински мъж?

— Ти ревнуваш! — каза тя с учудване. — Ти ревнуваш от Колбранд! Защо? Защото той може да има всяка жена, а ти нямаш нито една?

— Нито една? — той я погледна, после стана и се завъртя. — Погледни ме! Не можеш ли поне за момент да забравиш, че съм Хауърд и да ме погледнеш с други очи?

Тя го погледна, но той видя, че е прав — фактът, че е Хауърд, я заслепяваше.

Думите му не ѝ бяха направили никакво впечатление. Какво от това, питаше се той за хиляден път. Какво значение имаше какво мислеше за него тази млада жена? Защо не се забавляваше? Той би могъл да пие и да се смее с някоя мръсница на коленете, а вместо това седеше тук, в тъмнината, мъчейки се да накара едно твърдоглаво момиче да повярва, че е толкова красив, колкото Колбранд. Той, Търл Хауърд, бе красив, богат, силен, образован, а това момиче се отнасяше с него като със син на коняр.

Обърна се към нея.

— Трябва да се върнем в палатката при брат ти. Той ще се тревожи, ако те няма.

— Севърн няма да прекара нощта сам. Той ще бъде с жена.

Зарид каза тези думи с такава тъга, че Търл се засмя, разбирайки, че тя стои тук и тъгува, задето Колбранд не подозира, че е жена. Не можеше повече да понася самосъжалението ѝ, а и я познаваше достатъчно добре, за да е наясно, че гордостта ѝ бе по-силна.

— Перегрин — каза той с подвеждаща жестокост. — Дори и да носиш най-красивата рокля на света, Колбранд няма да те забележи. Ти не можеш да бъдеш жена, каквото и да носиш. Ти не можеш да съблазниш нито един мъж.

Тя реагира както очакваше. Скочи и застана срещу му.

— Мога да имам всеки мъж, който пожелае. Лиана каза, че съм хубава.

— Казала ти го е жена, а не мъж — той се подхилкваше.

Но Зарид не разбра, че той само я дразни, и почти се разплака. Той ѝ говореше неща, за които тя непрекъснато си мислеше.

— И мъж ще ми го каже, ако знае, че съм жена. Много мъже ще ми го кажат, ако...

Желанието на Търл да я дразни секна. Тя можеше да съблазни всеки мъж, който пожелае, но кого искаше да съблазни?

— Като Колбранд — каза той гневно. — Той не го забеляза дори, когато ръцете ти го докосваха. Защо мислиш, че ще забележи, когато си в други дрехи?

— Мразя те — прошепна тя. — Мразя те — и тръгна към гората.

— Ще има ли значение за теб, ако ти кажа, че си красива и толкова женствена, колкото всяка една жена, която съм срещал — попита я той нежно.

Тя отвърна поглед. Нямаше да му позволи да я види, че плаче.

— Думите ти нямат абсолютно никакво значение за мен — тя го заобиколи и си тръгна, старайки се да върви изправена:

Търл я гледаше и се чувстваше отвратително. В крайна сметка опитът му да я подрази нарани най-вече него самия.

ШЕСТА ГЛАВА

В палатката на Перегрин имаше три легла, а хората на Севърн спяха във втората палатка. Зарид вече си беше легнала и завила през глава, когато Търл се прибра. Той се съблече мълчаливо и си легна.

Не можа да заспи веднага. Лежа буден, загледан в тавана. Това момиче го караше да се чувства по начин, който му бе неприятен, караше го да бъде такъв, какъвто не беше. Къде изчезна мъжът, който можеше да целува и милва жените, мъжът, който ги задяваше и караше да се смеят, докато и той се смееше? Както и да е, това момиче го накара да чувства нещо повече от обикновен гняв.

Заспа, заричайки се да не се ядосва повече, каквото и да направи тя. Разбуди се за миг само, когато Севърн се върна и се простря по лице на леглото.

Точно преди изгрев-слънце Търл се събуди с усещането, че нещо не е наред. Продължи да лежи притихнал, вслушвайки се в тъмнината отвън, стараейки се да разбере дали няма някаква опасност. Първата му мисъл бе, че брат му е отвън и ръката му се спусна към меча, който лежеше под леглото.

След известно време разбра, че усещането, което го бе обладало, бе причинено от нещо вътре в палатката. Той отхвърли завивката и се навеси над Зарид. Тя не издаваше никакъв звук, но той разбра, че плаче. Седна на ръба на леглото и я взе в прегръдките си. Още щом я докосна, разбра, че тя спи. Дали често плачеше насън? Винаги ли плачеше така тихо?

Прихвана тялото ѝ и я притисна до себе си. Като малко дете тя се сгуши в него, а горещите ѝ сълзи мокреха гърдите чу. Ако не усещаше гърдите ѝ, би си помислил, че е дете. Държеше я здраво, галейки косата ѝ, и се чудеше какво я кара да плаче насън.

Севърн се събуди преди Търл. Той знаеше, че сестра му плаче насън точно като майка си, но не отиде при нея. Лежеше буден, мълчалив, готов да отиде при нея, ако тя се нуждаеше от него, но не се опита да спре плача ѝ.

Когато чу този мъж Смит да се размърдва и да става от леглото, Севърн сложи ръка на меча си. Каква ли подлост замисляше той през нощта? Когато Смит отиде при Зарид, Севърн едва не хвърли ножа си по него, но се поколеба. Видя как Смит взе Зарид в прегръдките си.

Отначало Севърн зяпна от учудване. Как бе чул, че Зарид плаче? Никой, освен Севърн не знаеше за това. Никой от братята му не се интересуваше от сълзите на Зарид, а този човек бе чул.

Севърн се отпусна на леглото, наблюдавайки двете сенки. Лиана, помисли си той, неговата снаха имаше по-голям усет за хората, отколкото той предполагаше. Тя бе избрала Смит, защото вероятно е знаела, че той е добра партия за Зарид.

Докато гледаше как Смит държи сестра му, Севърн си припомни ясно всичките години, когато майката на Зарид плачеше. Братята му не желаеха да чуват за нещастieto на тази жена, изразено по такъв начин, и се стараеха всячески да я накарат да се чувства по-добре. Малко повече от година те не казваха нищо против това, че плаче, но на втората година от сватбата ѝ казаха да престане. Това изглежда я накара да плаче още повече.

Само Севърн се опита да ѝ помогне. Той бе вече голямо десетгодишно момче. Майка му бе починала отдавна, но сълзите на мащехата му събуждаха у него някакво желание. Той се качваше нощем по стълбите, отиваше в стаята ѝ и лягаше до нея. Нейното дете, Зарид, единствена дъщеря на баща му, ѝ бе отнето веднага след раждането. Тя се сгушваше в Севърн и го прегръщаше така силно, че той се страхуваше да не му счупи някое ребро. Той откри, че спи по-добре в нощите, когато е близо до нея.

Севърн доста се страхуваше какво ще кажат братята и баща му, когато открият, че той се опитва да накара тази плачеща жена да се чувства по-добре. Но мащехата му не каза на никого, а през деня в редките случаи, когато се виждаха, с нищо не показваше, че той от време на време отива нощем при нея.

Е, понякога намираше плодове в стаята си или бонбони до леглото си. А когато през 1434 г. той бе много болен, тя стоеше до него денонощно, хранейки го с горещ бульон и му даваше отвратително миришещи билки. Не беше се съвзел напълно, когато тя отиде с баща му и най-възрастния му брат в замъка Бевън. Хауърд обсадиха замъка

и те умряха там от глад. Мащехата, баща му и брат му умряха от ръката на Хауърд.

След смъртта им Севърн и останалите четирима братя решиха да отглеждат Зарид като момче, за да я спасят от Хауърд. Може би споменът за бледната, умираща от глад, плачеща жена им повлия. Красивото лице на Зарид, дългите ѝ къдрици, светлата ѝ коса, усмивката ѝ им напомняха за техния провал.

Имаше моменти, в които Севърн усещаше, че се отнасят много грубо със Зарид, но само година след смъртта на майка ѝ Хауърд плениха първата жена на Роган. Севърн притвори очи при спомена за битката, когато искаха да я освободят, причинила смъртта на Базил и Джеймс.

Така останаха само трима братя. Роулънд, най-възрастният, удвои бдителността си, а тренировките се усилиха. Роулънд започна още повече да внимава какво прави Зарид и я насилваше да тренира също толкова усилено, колкото и братята ѝ. Ако видеше дори и намек за мекушавост в нея, той го стъпкваше.

Когато преди четири години Роулънд бе убит от хората на Хауърд, Роган и Севърн се почувстваха унищожени. Роулънд бе тяхната водеща светлина, основата на всичко, което бе останало от тяхното семейство.

Точно след смъртта на Роулънд Зарид започна да плаче като майка си. Като я чу за първи път, Севърн помисли, че е призракът, обитаващ Морей Касъл, но на втората нощ стана, за да види кой плаче. Полубудна, полузаспала, Зарид лежеше в леглото си, а възглавницата ѝ бе мокра. Тогава бе на тринадесет години и се чувстваше виновна пред него, когато я прегърна. Бе го помолила да не казва на никого, че плаче нощем и той се бе заклел да не го прави.

След този случай тя не плачеше на глас, но понякога, когато отиваше при нея, виждаше, че плаче на сън. Отначало си помисли, че това са сълзи от тъга, но накрая разбра, че това бе нещо повече от тъга. Подозираше, че Зарид не знае защо плаче, но предполагаше, че плаче от самота. Тя бе самотна, толкова самотна, колкото само един човек може да бъде.

Севърн бе споменал веднъж на Роган, че смята да позволят на Зарид да разкрие, че е жена. Роган мислеше върху това, когато Оливър Хауърд отвлече Лиана, и бдителността на Перегрин бе подновена.

Заради собствената ѝ сигурност Зарид трябваше да остане дегизирана като момче.

Когато гледаше как Смит прегръща Зарид, Севърн се усмихна. За него бе толкова очевидно, че Зарид е жена и той не можеше да повярва, че останалите не го разбират. Двамата с Роган често я дразнеха, защото им бе забавно. Когато се ядосаше, тя бе като бясна котка, която съска и показва ноктите си. Но доколкото знаеше, никой досега не се бе усетил, че Зарид е момиче. Само Лиана, умната му снаха, бе осведомена.

Докато не се появи Смит. Той каза, че е разбрал още от самото начало, че Зарид е момиче и Севърн му вярваше. Той знаеше, че Лиана не би казала на никого, освен на момчетата си. Тя много добре знаеше каква опасност представляваха Хауърд. Но ето че един мъж вече бе разбрал.

Севърн видя как Смит остави Зарид в леглото и се върна в своето. Ако Зарид успееше да се омъжи и заминеше със съпруга си, щеше да се спаси от войната между Хауърд и Перегрин. Тя би могла да живее на друго място в мир и радост. Щеше да носи красиви рокли, ще остави косата си да порасне. Севърн си мислеше, че много би желал да види сестра си като жена, с дебело бебе на гърдите и с усмивка на лицето. Щеше да бъде чудесно да я види как върши други неща, вместо да се бие с момчетата на тренировките.

Той се усмихна отново. Както изглеждаше, Лиана бе направила добър избор.

Търл се събуди рано, но Перегрин вече бяха станали. Бяха навън и той чуваше приглушените им гласове и плискането на вода. Звукът на водата му напомни за това как Зарид бе мила Колбранд предната вечер. И още преди да се бе разсънил, той вече усещаше яростта си, която се надигаше у него. Обу се и започна да облича ризата, но се спря. Може би ще е добре Зарид да види и друг гол мъж, освен Колбранд.

Излезе навън, гол до кръста, нарочно, като се протягаше. Севърн седеше на нисък стол пред палатката, също гол до кръста, и Зарид му миеше гърба.

— Добро утро — каза Севърн и му се усмихна.

Търл не погледна Зарид, но се усмихна на брат и.

— Готов ли си да се биеш днес?

— Страх ме е, че не взех достатъчно копия, за да заменя тези, които ще счупя днес — каза самодоволно Севърн.

Зарид изми гърба му със студена вода и той се избърса с груба, не много чиста кърпа.

— Седни, Смит — каза той, докато ставаше и кимна към стола. — Оръженосецът ми ще те измие.

— Няма! — каза Зарид и погледна към брат си. Видя как очите му се присвиха.

Трябваше да си остана у дома, помисли си отново тя, докато врагът Хауърд сядаше на стола. Насапуниса ръцете си и започна да мие гърба му. Проклинаше всички мъже, тъй като брат и я накара да върши тази неприятна работа. Тогава Търл заговори.

— Същото е както да миеш Колбранд — каза той през рамо. — Разбрах, че снощи си го мила.

— Да — отвърна Зарид. — Но ми беше приятно.

— Не ти ли е приятно да ме докосваш?

— Ти си враг.

— Но преди това съм мъж.

— Ако въобще можеш да бъдеш наречен така. Такова слабовато и хилаво същество като теб.

— Аз хилав?!

Зарид ненавиждаше, когато той й се подиграваше. Но тя мразеше всичко, свързано с него. Той беше слабоват... Тя погледна тялото в ръцете й. Нямаше нищо малко или слабо. Беше мускулест и широк почти като Колбранд... Или пък беше по-широк?

Тя се изправи и се отдръпна. Може би изглаждаше като мъж, но тя знаеше, че всъщност е мекушав, слаб, безгръбначен полумъж. Всички тези мускули бяха отпуснати. Той беше...

— Ще ми губиш ли още времето, като се шляеш? — тросна й се Севърн. — Няма ли ризници за чистене или коне, които да наглеждаш? Само на враговете ми ли ще остриш мечовете?

Зарид поля Търл и му хвърли кърпата. Започна да се подготвя. Нямаше да позволи да я обвинят, че е мудна.

След час бе приготвила Севърн за боя. Той щеше да бъде на арената цяла сутрин.

Пред трибуните бяха построени ниски дървени стени. Рицарите препускаха един срещу друг с дървени копия под мишници и се опитваха да съборят противника си. Даваха се различни точки в зависимост от това дали ще събори противника, или ще счупи копието си в него, както и за ударите, независимо дали копието е счупено или не.

Севърн яздеше срещу съперника си и трябваше да се дръпне встрани, за да избегне удара. В същото време той успя да счупи копието си, удряйки често и силно другия ездач. Най-доброто беше, ако успееш да го направиш, без да позволиш копието на съперника ти да се счупи в седлото ти. Тогава се даваха наказателни точки.

При първия удар на дървеното копие в стоманата се чува одобрителни възгласи. Севърн препусна към далечния край на арената, където го чакаше Зарид с ново копие. После отново тръгна към съперника си.

Той игра няколко пъти, събаряйки съперниците си и чупейки няколко пъти копията си в ризниците им.

— Много е добър — каза Търл на Зарид. — Хората го харесват.

— Да — каза тя гордо. — Не се интересуват дали има пера по шлема и не си спомнят за шествието. Той е герой.

Търл трябваше да се съгласи с нея, тъй като при всяко излизане на Севърн одобрителните възгласи на тълпата ставаха все по-силни. Само Колбранд бе получавал такова внимание.

— Кой би желал да победи, когато брат ти се бие с Колбранд? — попита Търл.

— Брат ми, разбира се — каза тя, но след малка пауза се обърна.

Севърн имаше почивки между участията си и тогава стоеше до Зарид, изпразвайки огромни халби с бира, докато гледаше другите и отбелязваше слабите им страни.

— Той няма да спечели лейди Ан — прошепна един злобен глас в ухото на Зарид.

Тя се обърна и видя оръженосеца на Колбранд, Джеми, потен като нея от тичането, за да доставя копия на господаря си.

— Брат ми може да не пожелае да я вземе — отвърна му ядно Зарид, като си спомни думите на лейди Ан за Севърн.

— Ха! — каза Джеми. — Баща ѝ одобрява моя господар. Той въобще не се интересува от мръсотията на Перегрин.

Яростта на Зарид, която се бе насъбрала в последните дни, изби. Мечът на Севърн бе подпрян на близкия стълб и тя го грабна, хуквайки след момчето, сякаш се опитваше да го убие.

Търл я грабна през кръста, когато мина край него, и я вдигна във въздуха.

— Пусни го! — каза той.

— Наслушах се на подигравките му и мисля да го накарам да млъкне — изкрещя тя.

Търл я притисна така здраво, че тя не можеше да диша. С другата си ръка той взе меча. После я пусна на земята.

— Отивай при господаря си — изръмжа той на Джеми, който още гледаше уплашено.

Търл се обърна към Зарид.

— Винаги ли посрещаш обидите с оръжие? Не можеш ли да помислиш малко преди това?

— Мога да мисля толкова добре, колкото и ти — тросна му се тя. — Това, дете...

— Само това ли е причината? — прекъсна я Търл, после въздъхна. — Трябва да съм доволен, че не се съгласи с него и да се молиш Колбранд да победи.

— Той да победи брат ми? Колбранд със сигурност ще победи всички останали, но не и Севърн.

Търл бе доволен, че Зарид не е готова да предаде брат си заради глупавия Колбранд. Той не каза нищо повече, а се обърна към арената.

На обед игрите бяха прекратени и всички участници трябваше да отидат на обяд. Зарид знаеше, че това ще е един дълъг обяд и ще трябва да прислужва на Севърн.

— Готов ли си? — попита го тя.

Той погледна към нея, после към Смит, който стоеше зад нея, и си спомни как този мъж я държеше през нощта. Чудеше се дали Зарид си спомня какво се бе случило. Разроши косата ѝ и килна шапката ѝ.

— Отидете със Смит да се поразходите и вижте какво продават търговците.

— А кой ще ти сервира? Кой ще...

— Няма да умра от глад. Сега тръгвайте, преди да съм променил решението си.

Зарид не се поколеба и за секунда. Тя се обърна и бе извън полето на турнира още преди Севърн да е довършил изречението си. Тя едва не се блъсна в един мъж, който носеше две прасета на гърба си.

Усети ръката на Търл върху рамото си.

— Остави ме — тросна му се тя. — Нямам нужда от пазач.

— Тази разходка между хората ще ти хареса колкото вчера. Тръгна си твърде рано и отиде сама в гората.

— Направих го, защото така исках — каза тя през зъби. — Бях уморена от тълпите и... и...

— Хм — каза той недоверчиво.

Не му бе трудно да разбере защо тя, плаче нощем. Ако и той бе принуден да бъде облечен като жена, би направил нещо повече, освен да плаче.

— Ако ми разрешиш, ще те придружа.

Зарид не желаше той да върви с нея, но си спомни колко самотна се чувстваше предната нощ. Може би Хауърд бе по-добре от нищо — не чак толкова добре, но по-добре, отколкото да е сама.

— Добре — каза тя. — Можеш да дойдеш с мен.

— Много сте мила, лейди Зарид — отвърна нежно той.

— Лейди Зарид? — помисли си тя и обръщението ѝ хареса.

Не желаше да си признае, наистина не желаше да си признае, че харесваше компанията на Хауърд. Той я развеждаше край палатките и ѝ показваше всичко.

Заведе я в златарски дюкян и когато Зарид застана пред витрината, загледана в красивите предмети, той накара златаря да ги извади всичките и да ѝ ги покаже. В магазина за платове той поиска от продавача да свали всички топове, така че Зарид да може да ги пипне и да ги разгледа. В друг павилион ѝ показва играчки, като караше търговеца да демонстрира всяка една.

Няколкото часа, които имаха на разположение преди следобедните боеве, минаха много бързо и на Зарид не ѝ се искаше да се връщат.

— Жена до мозъка на костите — каза Търл, смеейки се. — Как устоя да не купиш нещо? Ако не за теб, то поне за прекрасната ти снаха.

— Хауърд ограбиха богатствата ни — каза тя, тъй като мразеше да ѝ напомнят за бедността ѝ.

Усмивката изчезна от красивото лице на Търл. Той искаше само да я подразни, а не да ѝ напомня за бедността на семейството ѝ.

— Ела — каза той. — Виж какво продава този човек.

Гневът ѝ изчезна веднага, когато погледна мъжа, който носеше през рамо голям поднос. На него имаше чудесни бродирани ръкавици. Те бяха от щавена кожа или от боядисана коприна, а бродерията блестеше на слънцето.

— Можеш да ги пипнеш — каза Търл, усмихнат. — Да ги помиришеш.

— Да ги помириша? — Тя взе един красив чифт. Ръкавиците миришеха на рози. Обърна се към него, а лицето ѝ сияеше. — Как — прошепна тя. От собствения си опит тя свързваше кожата само с мирис на коне и мъжка пот.

— Преди да се ушийт ръкавиците, кожата се заравя за няколко месеца в цветни листа. Имате ли жасмин? — попита той продавача.

Човекът, гледайки учуден странната двойка, бръкна в купчината и извади чифт ръкавици от жълта кожа, бродирани със златен конец. За бога, мислеше си той, тези двамата си говорят като благородник и неговата дама, но това, което виждаше, бе огромен и красив мъж, очевидно аристократ, и красиво рижо момче, което имаше петно от кал на бузата си.

— Избери си един за теб и един за лейди Лиана. Или пък и по един чифт за нейните дами.

— На Лиана тези ще ѝ харесат — каза Зарид, докато ги разглеждаше, и усещаше мекотата им. Остави ръкавиците и отстъпи.

— Избери си — настоя Търл.

Тя го погледна. Не искаше да признае пред търговеца, че няма пари и не може да, си позволи такова скъпо нещо като чифт ръкавици, още по-малко пък няколко чифта.

Разбрал мислите ѝ, Търл каза:

— Имам намерение да купя всичко, което поискаш.

Юмруците ѝ се свиха, тя стисна зъби. Бе толкова ядосана, че не бе в състояние да каже нищо. Просто се обърна и тръгна.

Търл се намръщи. Започваше да разбира гордостта на Перегрин. Повдигна туниката си, бръкна в кесията, която носеше на кръста си, и

извади една златна монета. Хвърли я на зяпналия търговец, грабна целия куп ръкавици, пхна ги под туниката си и тръгна след Зарид.

Тя вървеше така сковано, че не бе трудно да я настигне. Не се опита да ѝ обяснява нищо, а просто я сграбчи за раменете и я бутна в прохода между една стена и малка сламена колиба и запречи изхода.

Зарид го гледаше скръстила ръце.

— Перегрин не вземат подаяние от Хауърд! Ние не вземаме подаяния от никого, въпреки че земите ни са откраднати! Ние...

Тя спря, защото той я целуна. Не я придърпа в прегръдките си, просто се наведе и я целуна. Когато се изправи, Зарид само го гледаше, примигвайки. Мине доста време, докато дойде на себе си. Изтри устните си с опакото на ръката си и го погледна.

— Радвам се, че нямаш думи — каза той.

— Имам какво да ти кажа! — отвърна тя, опитвайки се да се измъкне от тясното затворено пространство. — Пусни ме да мина.

— Не, преди да ме изслушаш.

— Въобще няма да те слушам!

— Тогава отново ще те целуна.

Зарид спря и го погледна. Целувката му не беше неприятна. Всъщност той я накара да се почувства малко по-добре.

— Ще те изслушам само, ако сложиш край на това падение.

Той ѝ се усмихна така разбиращо, че тя отвърна поглед.

— Казвай, каквото имаш да ми казваш.

— Първо, виж това — той извади чифт червени копринени ръкавици изпод туниката си. Те бяха бродирани със земни пчели и лютичета.

Въпреки яда си Зарид взе ръкавиците. Пред търговеца не можеше да си позволи да ги пробва, но сега ги сложи на малките си ръце. Те бяха красиви, меки и блестяха на слънцето, когато вдигна ръка, за да ги разгледа.

— Никога не съм виждала толкова красиви неща — прошепна тя.

— А тези? — попита той, вадейки друг чифт.

Тя вземаше ръкавиците една по една, но той вадеше все повече и повече. Тя започна да се смее.

— Какво си направил? Откраднал ли си ги?

— Дадох му една златна монета на Хауърд — каза той, втренчен в нея.

Смехът ѝ секна.

— Вземи ги. Те са твои.

Той не се опита да ги вземе, а изглежда и тя нямаше намерение да ги хвърля в прахта...

— Ако земите на Хауърд принадлежат на Перегрин, тогава вероятно и златото, което му дадох, всъщност е на Перегрин. Ти сама си си купила ръкавиците.

На Зарид ѝ трябваше време, за да схване какво ѝ казва. Надсмиваше ли се? Но в думите му имаше някаква истина. Земите на Хауърд всъщност принадлежаха на Перегрин. Тя вдигна ръката си и от кожените ръкавици се разнесе божествен аромат. Вълни от желание преминаха през нея. Тя наистина искаше да притежава нещо толкова красиво, толкова женствено като чифт ръкавици. Би желала да занесе подаръци на Лиана и момичетата ѝ. Те често гледаха Зарид със съжаление, защото знаеха истината за нея. Ако им донесеше такива красиви подаръци, отношението им щеше да се промени.

Търл я гледаше как се мъчи над проблема с ръкавиците и трябваше да положи огромни усилия, за да не се засмее. Въпреки мъжките ѝ дрехи, тя беше обикновена жена.

— Кой чифт ти харесва най-много?

— Аз... Не знам — отвърна тя, като ги разглеждаше. Най-отгоре имаше ръкавици от бяла кожа с бродирани черни и жълти пеперуди.

— Може би най-добре е да ги вземеш всичките. Ще купим други за снаха ти.

— Не, един чифт е достатъчен, понеже аз не мога да ги нося.

— Не можеш?... О да, разбирам. Какво ще правиш с твоя чифт?

— Ще ги скрия. Имам си едно тайно място, една дупка в стената. Ще ги нося, когато съм сама.

Търл помръкна. Обзе го чувство за вина. Манията на брат му да ликвидира всички Перегрин бе лишила тази млада жена от възможността да бъде жена, караше я да се дегизира като мъж... Тогава му дойде идея. Може би по-късно щеше да успее да ѝ даде това, което тя така силно желаше.

Той се пресегна и я погали по бузата.

— Искам да те видя с ръкавици.

Тя трябваше, помисли си, да се изплюе в лицето му, но не го направи. Дали си внушаваше, или наистина той изглеждаше по-добре,

отколкото когато го срещна първия път? Спомни се, че тогава очите му бяха малки и лъскави, а сега бяха доста приятни.

— Аз... по-добре да се връщам — каза тя меко. — Севърн ще има нужда от мен.

— Да — отвърна той. Ръката му се спусна по бузата, докосна рамото ѝ, но после я дръпна. — Аз ще взема ръкавиците.

Тя усети, че ръката му търси гърдите ѝ. Кръвта заби по страните ѝ и тя наведе глава, за да не види той, че се изчервява. Но когато той взе ръкавиците и тя го погледна, Търл се усмихваше по начин, който я вбеси.

— Пусни ме да мина, Хауърд! — изсъска тя.

— О, да, милейди — каза той и ѝ се поклони, докато тя минаваше покрай него.

Когато тръгнаха към арената, тя вървеше пред него. Нещо се бе случило през последните няколко часа, откакто бяха напуснали полето на игрите, но тя не бе сигурна какво. Когато тръгнаха, тя бе готова да го наръга с ножа още щом го погледнеше, но в момента той ѝ изглеждаше много по-човечен. Бе толкова мил с нея, когато разглеждаха стоките. Обясняваше ѝ всичко и не се подразни от невежеството ѝ.

Той със сигурност бе по-различен от братята ѝ. Севърн и Роган не обичаха мечтателността ѝ. Вбесяваха се, когато тя заставаеше някъде и гледаше залеза. Подиграваха ѝ се, когато веднъж си направи венец от цветя и го сложи на главата си. Ядосваха се, когато тя се бавеше да направи нещо. Нямаха време за нищо друго, освен за войната и подготовката за нея.

Откакто Лиана дойде в семейството им животът стана по-поносим, но нито Севърн, нито Роган имаха време за нея. Роган прекарваше времето си с жена си, а Севърн — с метресата си. Зарид бе сама.

Тя се обърна към Търл.

— Във Франция жените носят ли такива ръкавици? Там ли научи за аромата им?

— Англичаните също носят ръкавици. Предполагам, че и лейди Лиана има един или два чифта ароматизирани ръкавици.

— Не знам. Не съм ги помирисвала — тя го погледна вече не като враг, а като мъж. Въобще не изглеждаше женствен, а знаеше

толкова много за женските дрехи. Братята ѝ не знаеха нищо за женските дрехи. — Във Франция само с жени ли си живял? Затова ли знаеш толкова много за женските дрехи?

— Знам достатъчно и за мъжките дрехи — отвърна той объркано, защитавайки се. Тя винаги го караше да се чувства така, като че ли трябваше да защитава мъжествеността си.

Това я обърка. Лиана ѝ бе казала, че има нещо повече в един мъж, освен уменията да се бие, но това ли бе типът мъж, който Лиана имаше предвид? Този мъж разбираше от женски ръкавици, а припаднаше от една малка рана. Дали мъжете не се делят на две категории? Мъже като братята ѝ и мъже като Хауърд?

— Защо ме гледаш така странно? — попита той, все пак доволен, че го гледа.

— Ти не си мъж! — каза тя замислено.

— Не съм мъж?! — Търл бе ужасен.

— Не си, въпреки че изглеждаш такъв. Припадаш от най-малките рани. Едър си, но много по-дребни от теб могат да те победят.

— Да се бият с мен и да ме победят? — повтори Търл стреснат, тъй като не можеше да се сети за какво говори тя. После си спомни първата им среща, когато тя го наръга. Възнамеряваше да я освободи още щом видя, че е жена. Изведнъж разбра, че тя си мисли, че го е принудила да я освободи.

— Да. Аз се бих с теб! — гордо каза Зарид. — Ако някой извади нож на брат ми, той ще го убие.

— Дори ако е жена?

— Жена вероятно не, но няма да се остави да бъде победен толкова лесно. Не, нито братята, нито... — тя се замисли за миг — нито Колбранд ще се оставят да бъдат победени.

— Но Колбранд няма достатъчно ум, за да разбере, че си жена.

— Сигурно не. Ти имаш ум, както изглежда. Както изглежда знаеш... много за немъжките неща, като женските ръкавици или как да различаваш качеството на платовете. А за мъжките не знаеш нищо.

— Така ли? — той една се сдържаше. — И кое те кара да мислиш така? Какво те кара да вярваш, че не знам нищо за това, което правят мъжете?

Тя го изгледа изненадано.

— Би участвал в турнира, ако можеше. Нямах да прекарваш времето си, като си играеш на слуга, ако можеше да носиш копие. Лиана каза, че Оливър Хауърд е толкова богат и може да си наема хора да се бият за него. Може би във Франция ти си наемал хора да се бият за теб, докато си седял с жените? — Лицето ѝ светна. — Да, точно така. Затова знаеш толкова много за жените, а малко за мъжете!

За известно време Търл остана безмълвен. Тя стоеше като малко дете, вървеше и се усмихваше, като че ли бе разрешила някакъв голям проблем. Тя бе убедена, че е права, защото той разбираше толкова много от тъкани, скъпоценности и женски дрехи и следователно за нея не можеше да бъде мъж. Тя не можеше да си представи, че повечето мъже бяха като него, а не като братята ѝ, които се интересуваха само от бойното изкуство.

Отвори уста да каже нещо, сякаш думите можеха да променят вътпяваната ѝ цял живот представа за мъжете, но видя зад нея един мъж, който се опитваше да обуздае коня си. Конят, ядосан от няколко удара с камшик, се освободи и побягна, скачайки към Зарид, която бе с гръб към него.

Търл не се замисли и за миг, той просто се хвърли към Зарид, поваляйки я на земята, като я покри с тялото си.

Хората веднага се разкрещяха и подгониха коня настрани, но той вече бе наранил Търл. Той остана неподвижен за момент, дишайки тежко. Все още не можеше да каже дали ребрата му бяха счупени. Зарид започна да се гърчи под него, опитвайки се да го избута, за да може да диша.

— Ранен ли сте? — извика един мъж.

— Донесете носилка! — каза друг. — Ще го отнесем.

Търл болезнено се завъртя малко, за да може Зарид да изпъзни и като погледна лицето ѝ, разбра, че не трябва да позволи да бъде носен. Не можеше да ѝ дава повече поводи да си мисли, че не е мъж.

Пое дълбоко въздух и се обърна на една страна.

— Ще доведе Севърн — тя не можеше да каже нищо повече, но знаеше, че Хауърд току-що ѝ бе спасил живота, на нея, на един Перегрин. Щеше да доведе Севърн, а той знаеше какво се прави с ранен мъж.

— Добре съм — каза Търл, въпреки че говореше трудно. Дясната му страна сякаш беше счупена.

— Севърн може...

— Не — каза упорито той, притваряйки очи от болка. Напрегна се с всички сили и седна.

— Ранен си — каза Зарид. — Ще доведе Севърн.

— Не — повтори той.

Вече се бе събрала голяма тълпа зяпачи, които гледаха как този жестоко стъпкан мъж се изправяше, сякаш не бе се случило нищо.

Нужно му бе да се напегне, за да стане. Вдигна бавно няколко пъти ръката си и разбра, че няма счупени ребра.

— Трябва да се връщаме — каза той на Зарид.

— Ти трябва да...

— Какво? — попита той.

— Нищо — отвърна тя бясна. — Ако беше ранен, щеше да оревеш околията. Трябва да помогна на брат си.

Тя се обърна и тръгна, без да се интересува дали я следва, или не. Яд я бе, че чувстваше малка слабост в краката. Той я бе прикрил и тя не видя коня, но усети ударите на копитата върху му.

Все пак той я защити. Защо? Какво искаше този Хауърд от нея?

Погледна през рамо към него. Вървеше след нея, но доста сковано и бавно. Той каза, че не е ранен, но това бе невъзможно. Дали да отиде при него и да го накара да ѝ даде да прегледа раните му?

Тя, един Перегрин, да иска да помогне на един Хауърд? Но той я спаси! Защо я спаси? Защо не позволи на коня да я стъпче? Така още един Перегрин щеше да изчезне от лицето на земята.

Трябваше да има някаква причина. Трябваше да има нещо, заради което да му беше нужна жива. Той бе говорил за женитба — женитба, която да обедини двата рода. А ако документите, показващи, че Перегрин са собственици на земята на Хауърд, са открити? Може би Оливър Хауърд бе намерил документите и е изпратил по-малкия си брат да охранява единствената жена във фамилията Перегрин? Това обясняваше защо толкова държеше да е жива. Ако единственото женско същество от семейството им умреше и ако документите се бяха намерили, Оливър Хауърд щеше да загуби всичко, заради което бе убивал съперниците си.

Слабостта в краката ѝ изчезна. Всичко се изясняваше. Хауърд искаше тя да живее и, разбира се, искаше да я накара да се омъжи за

него. Това обясняваше и защо и купи ръкавици. Ръкавиците бяха опит да спечели обичта ѝ.

Няма да стане, помисли си тя. Няма да успее да ме спечели отново, каквото и да направи. А ако е ранен, това е заради егоистичните му подбуди. Тя се изправи и тръгна бързо към арената. Не се чувстваше повече благодарна на този Хауърд, че я спаси.

СЕДМА ГЛАВА

Търл успя да се добере до арената, вървейки изправен. Каква жена бе тя, мислеше си той. Един мъж току-що бе спасил живота ѝ, бе рискувал своя, а тя не направи нищо повече, освен да отбележи факта.

Отиде в палатката само за да остави ръкавиците и се върна на арената. Севърн беше готов за двубоите, но бе в отвратително настроение. Вероятно ядосан от нещо, което се бе случило по време на обeda. Той се скара на Зарид, че е закъсняла, а първият си съперник удари така силно, че той падна и се търкаля дълго в праха. Тълпата го аплодира, но настроението му не се подобри.

Търл стоеше настрана и наблюдаваше Зарид, която тичаше като луда, носейки копия в старанието си да върши всичко добре, за да задоволи брат си. Само един път се опита да я заговори, но тя отсече:

— Мислиш, че си ме впечатлил, а, Хауърд! — изсъска му тя. — Да не мислиш, че ще се омъжа за теб и ще обединя семействата ни? Мислиш, че ще успееш да се подсигуриш и да запазиш земите, които принадлежат на нашето семейство?

Търл стоеше пред нея, цялата му дясна страна крещеше от болка, защото се опита да спаси малкото ѝ неразвито тяло, а тя му говореше за земи и имения. Той само зяпна след нея, когато тя хукна да помага на Севърн. Той възседна коня си, за да се бие срещу Колбранд.

Гледаше я как се усмихва сладко на Колбранд, докато помагаше на брат си.

Едва не умрях заради нея и не получих дори благодарност, а Колбранд получава всичко, без да е сторил нищо — измърмори Търл.

Гледаше как Севърн и Колбранд яздят един срещу друг. И двамата бяха отлични ездаци и той знаеше, че ако някой няма по-голям късмет, двубоят щеше да завърши наравно. На четвъртия рунд той се измори да гледа как Зарид затаяваше дъх, с очи вторачени в Колбранд, страхувайки се да не бъде наранен.

Не ѝ пукаше въобще за копитата върху гърба ми, трепери, когато едно дървено копие се удря в покрито с броня тяло, мърмореше той.

Когато Севърн и Колбранд счупиха по четири копия, Търл дръпна Зарид настрана и отиде да занесе вода и копия на Севърн.

— Той държи копието си твърде ниско — каза Търл на Севърн, докато той пиеше. — И доста вляво. Ако се наведеш наляво и повдигнеш копието си, мисля, че ще го удариш.

Севърн го погледна учудено.

— Сестра ми го зяпа, така ли? Искаш да го видиш паднал?

— Искам да видя червата му да се търкалят в прахта — отвърна разпалено Търл.

Севърн се усмихна и сложи предпазителя на лицето си.

— Ще се постарая — каза той, докато наместваше копието си.

Това бе единственият път, когато копието на Севърн се счупи, а на Колбранд не и така Севърн получи по-висок резултат.

Търл не се сдържа да иззлорадства пред Зарид.

— Както изглежда, твоят непобедим рицар ще получи по-слаб резултат — каза той самодоволно.

— От брат ми — отвърна тя. — Но само от Перегрин. Няма друг рицар, който да го победи. Не и в Англия.

— Аз... — започна Търл, но се спря.

— Какво ти? — каза тя. — Да не би да искаш да кажеш, че можеш да го победиш? — Тя се усмихна. — Хауърд могат само да се крият и да отвличат жени. Те не приемат открит бой.

Обърна се и тръгна след Севърн, който се прибираще в палатката. Това бе вече твърде много за Търл. Той винаги бе имал много повече жени, отколкото му бяха нужни. Никога обидите на една жена не го бяха впечатлявали, а ето че това момиченце го караше да се съмнява в себе си.

Той спря едно момче и му даде една монета, за да занесе съобщение на лейди Ан на трибуната. След малко видя, как Ан слуша момчето, после каза нещо на баща си и напусна трибуната. Видя я да се изкачва по стълбите и тръгна след нея. На втория етаж той видя част от рокля да се скрива зад една врата. Последва я в стаята и затвори вратата.

— Ти си в опасност? — попита Ан.

— Има опасност да убия една жена — отвърна той.

— А аз — мъж! — каза Ан.

— Колбранд?

— Не, твоя враг Перегрин.

— Севърн? — учуди се Търл, докато разкопчаваше колана си и започна да сваля туниката си.

— Какво правиш?

— Един кон мина през мен и бих искал да погледнеш раната ми. Какво е направил Севърн?

Ан помогна на приятеля си да се съблече.

— Знаеш, че той възнамерява да се ожени за мен и смята, че ще успее. Днес баща ми го сложи до нас. Този Перегрин ми каза, че е пътувал дотук, именно за да се ожени за мен. Каза го, сякаш бе голяма чест за мен. Така мисли и баща ми, след като го видя на полето.

Търл изпитваше съчувствие към Ан, тъй като нейният опит с Перегрин бе също толкова лош, колкото и неговия? Тя заслужаваше съчувствие. Когато Търл махна ризата си, Ан ахна.

— Имаш черни и сини петна по цялото си тяло. Търл, конят не просто е минал през теб, ти си бил ударен доста тежко. Ударен ли си и на други места? Махни и останалите си дрехи. Ще те прегледам целия.

— Тя отиде до вратата и каза на минаващ слуга да донесе кърпи и топла вода.

Търл се усмихна. Така трябва да се държи една жена, помисли той. Жените би трябвало да са сладки и нежни същества. Те би трябвало да рошат косите на мъжа и да шепнат нежно, когато го боли. Истинските жени правят точно така. Те разбират от ръкавици и платове, а не острят мечове.

Търл свали панталоните си и се опъна по корем на леглото. Ан, красива и сладка, истинска жена, почисти раните му и му сложи мехлем.

— Разкажи ми за нея — попита Ан меко.

Търл започна да обяснява, че не може да й разкаже, защото е много опасно, но знаеше, че може да й се довери. Бе разчитал на нея толкова пъти през живота си. Ако Ан бе издала кой е и Севърн научеше, без съмнение щеше да го убие моментално.

Така малко по малко й разказа всичко: как хората на Оливър отвлекли най-младия Перегрин и Търл още щом го видял, разбрал, че са хванали момиче. Разказа как Зарид го наръга, за желанието му да я види и как е успял да бъде близо до нея.

— Но тя си харесва Колбранд — каза горчиво той. — Аз се хвърлих върху ѝ да я запазя, а тя все още не приема, че съм мъж.

— Ти можеш да победиш Колбранд, както и Севърн. Как бих искала да го видя повален — каза тя с блестящи очи. — След обяда той се опита да ме целуне! — Тя се усмихна. — Но с крак го накарах да му дойде ума в главата.

Търл изсумтя.

— Явно сме на двете противоположни страни. Баща ти няма да те насили да се омъжиш за човек, който не може да победи в турнира. — Той се усмихна. — А аз бих искал да победя Колбранд, наистина много бих желал да го видя повален.

— Ако не беше в тази глупава роля, която сам си измисли, можеше да се биеш. Ти можеш да ги събориш и двамата. Виждала съм те да се биеш и знам, че си по-добър от тях.

— Да — каза Търл, докато сядаше така, че тя да може да го превърже. — Ако не трябваше да остана Смит... — той спря за миг. — Мога да се бия!

— Да — каза тя с надежда. — Няма причина да се криеш. Открий самоличността си и участвай в турнира. Този Перегрин няма да посмее да ти направи нищо, докато си под покрива на баща ми.

— Не — отвърна замислено той. — Няма да падна до нивото на брат ми. Твърде много хора ме видяха с Перегрин и те ще се почувстват като глупаци, тъй като са приели един Хауърд сред тях.

— Те са глупаци! — каза яростно Ан.

Търл погледна финото ѝ лице. Не се ли дърпаше твърде много?

— Севърн не е чак толкова непривлекателен.

— Той е грубиян, грубиян без обноски, който вярва, че жената е за да се вземе — не да се попита дали иска или не, а да се вземе.

— Но не е чак толкова грозен на външен вид — каза Търл. — Стои добре на коня.

— Искам да го видя да пада! Искам да го видя да му се смеят! Искам да го видя да изглежда такъв глупак, какъвто е! Искам...

— Разбрах — прекъсна я Търл, като едва сдържаше забавлението в гласа си.

— Само да посмееше да ми се смееш, ще...

— Аз? — каза невинно Търл. — Аз, един тежко ранен човек, и то заради Перегрин, да се смея на нечие желание да бъдат злепоставени?!

Красивото лице на Ан се отпусна. Търл я познаваше отдавна, и то доста добре, мислеше си тя. Когато този ужасен мъж, миришец на пот и коне, я бе бутнал в тъмния ъгъл, тя отначало бе отвърнала на целувката му. Имаше нещо, което я дразнеше в този мъж. Той изглежда приемаше за нормално, държанието ѝ, сякаш тя желаше, дори гори от желание да се омъжи за него. По време на обяда той говореше така свойски с баща ѝ, сякаш бяха роднини, а баща ѝ отговаряше със същото. Ан стоеше помежду им пренебрегната. Този Перегрин на няколко пъти се пресегна през нея за храна и тя трябваше да се отдръпне назад. Той говореше с всички наоколо, а на нея не обръщаше внимание, сякаш не беше там.

И всички разговори бяха за оръжия и войни. Доколкото може да разбере, нямаше никаква изтънченост в него. Все пак, Колбранд, другият любимец на баща ѝ, имаше добри обноски и забеляза роклята ѝ, дори и само с поглед. А този Перегрин я бе погледнал само веднъж, сякаш за да я оцени и доколкото си спомняше, не я бе погледнал повече.

След обяда той тръгна с баща ѝ. Ан щеше да ги остави, но той ѝ нареди да дойде с тях до клетките, за да покаже соколите на Перегрин. Ан и няколко от нейните дами ги следваха безмълвно.

При клетките този мъж я бутна под един навес и я целуна. Може би защото бе много ядосана, отначало тя също го целуна, но много бързо дойде на себе си. Ритна го с коляно между краката. Той я отблъсна с ярост. Ан не искаше да му дава да разбере колко се страхува от него и затова остана на мястото си.

Той мълча известно време, после каза: „Отивай при баща си“, обърна се и я остави. Трябваше да признае, че не бе очаквала такава реакция от него, но бе довольна, че го ядоса. Може би щеше да се откаже да иска ръката ѝ.

— Ще се появя маскиран — каза Търл.

— Маскиран?

— Да... като... Черният рицар. Можеш ли да ми намериш ризница, боядисана в черно? Ще предизвикам тези, които са с най-много точки.

— Това са Колбранд и Перегрин. Явно никой друг не може да ги победи.

Търл си спомни как Зарид гледаше Колбранд всеки път, когато се появеше и почувства огромен наплив на сили в цялото си тяло.

— Ще ги бия — каза той меко. — Заради теб ще бия Севърн, а за собствено удоволствие ще накарам Колбранд да съжاليا, че се е родил.

Ан му се усмихна.

— Ще ти намеря ризница. Ела тази вечер в полунощ в градината, а аз ще се погрижа да имаш всичко, което ти е нужно. Ще се постарая да уредя всичко с баща ми. Той би се радвал един мистериозен рицар да победи в турнира.

Търл стана. Раните го боляха по-малко.

— А ако те даде като награда?

Ан седеше на ръба на леглото. Погледна го. Той бе почти гол и докато се движеше, мускулите му играеха под кожата му.

— Ще приема — каза тя нежно.

Търл се обърна и я погледна. Тя бе красива, с перфектни черти и знаеше, че зестрата ѝ ще е огромна. Обединяването на Маршал и Хауърд би било нещо много мъдро и знаеше, че брат му с радост би приветствал такъв съюз. Оливър щеше да използва зестрата ѝ да закупи оръжие, за да ликвидира Перегрин.

Докато гледаше изключително красивото ѝ лице, той започна да вижда лицето на Зарид. Красотата ѝ не можеше да се сравнява с тази на Ан, но невинността, която излъчваше Зарид, липсваше у Ан. Търл си спомни очите на Зарид, когато опитваше ръкавиците. Имаше много нови и различни неща, които би желал да покаже на Зарид.

Може би именно липсата ѝ на опит го бе привлякла. Може би защото бе видял твърде много през живота си, свежестта на Зарид бе нещо като слънчев лъч за него. Дори откритото благоговение, с което гледаше Колбранд, бе го заинтригувало. Жените като Ан, никога не биха разкрили чувствата си така открито, освен ако не бе изгодно за нея. Ако Зарид обичаше един мъж, тя щеше да даде живота си, за да го защити.

— То ще бъде най-голямата награда за мен — каза той, усмихвайки се, докато лъжеше.

Ан също му се усмихна, знаейки, че лъже.

— Облечи се. Тръгвам първа. Не искам никой да ме вижда с полусъблечен мъж, дори и да си достатъчно възрастен, за да си ми

баща.

Търл се усмихна разбиращо. Бе доволен, че тя гледаше на него като на мъж. След Зарид бе приятно да има жена, която да го гледа така.

— В полунощ — каза той, когато тя отвори вратата.

Тя кимна и излезе.

Зарид напусна арената много объркана. Твърде много неща й се бяха струпали. Спомняше си — чувстваше как този Хауърд лежеше върху нея, докато конят го тъпчеше. Тя усещаше ударите по тялото му. А по-късно той й отказа помощ.

Дали я спаси с някакви скрити подбуди? Дали искаше да обедини Хауърд и Перегрин? Ако брат му е намерил документите, доказващи, че Перегрин са собственици на земята на Хауърд, той просто щеше да ги изгори. Нямаше нужда да изпраща брат си да събира двете фамилии.

Тя се хвана за главата. Какво искаше този мъж от нея? Защо просто не си тръгне и не я остави сама и... с Колбранд?

При мисълта за красивия мъж Зарид реши да отиде при неговата палатка. Може би при вида на русия мъж щеше да забрави чернокосия, който я преследваше.

Но пред палатката на Колбранд оръженосецът му Джеми я посрещна с обида.

— Дошъл си да се подиграваш? — тросна й се той.

— Не, аз... — А за какво, помисли си тя. Искаше просто да види Колбранд.

— Брат ти имаше късмет. Конят на Колбранд се подхлъзна.

— Не е вярно. Севърн е просто по-добър.

— Не е по-добър в нищо от господаря ми — изкрещя Джеми. — Господарят ми се бие по-добре. Той е по-добър мъж. Колбранд ще победи накрая и ще спечели ръката на лейди Ан!

Зарид бе твърде развълнувана от случилото се през деня, за да може да се контролира.

— Брат ми ще спечели лейди Ан.

Джеми се усмихна с отвращение.

— Лейди Ан мрази брат ти. Тя му се присмива, когато той не я гледа. Но другите виждат. Днес следобед тя го ритна.

Зарид се втренчи в момчето, знаейки, че това, което казва, е истина, но в същото време го мразеше, защото го е казал. Той бе мършав и твърде млад. Тя си помисли, че доста би искала да го смачка.

Тръгна към него, но Колбранд сложи ръка на рамото ѝ.

— Отново ли ще се биете? — попита той замислено.

— Казах му, че имаш намерение да се ожениш за лейди Ан — отвърна Джеми самодоволно.

— Да, красивата лейди Ан. Баща ѝ иска силен мъж за съпруг.

— Тогава баща ѝ би желал един Перегрин — каза Зарид.

— Тогава той е направил добър избор — отвърна Колбранд.

Зарид му се усмихна. Красив, мил, също така грациозен, помисли си тя.

Тъкмо щеше да му отговори, но се появи Севърн, ядосано я хвана за ухото и я блъсна към тяхната палатка. Вътре я пусна.

— Къде е Смит?

Тя разтри ухото си.

— Не знам. Той е мой пазач, а не аз негов.

Севърн си наля вино.

— Чух какво се е случило днес. Спасил ти е живота и е бил прегазен от кон.

Зарид се обърна.

— Имаше си причини да го направи.

— Да. Той вярва, че е влюбен в теб.

Зарид се обърна с широко отворени очи.

— Влюбен? — Тя ахна. — В мен?

— Аз съм също толкова изненадан, както и ти. Но той те гледа също така влюбено, както Роган гледа Лиана — каза Севърн.

Кълна се, че никога няма да погледна жена така, помисли си той.

— Ти си си изгубил ума — каза Зарид. — На него не му пука за мен.

— Той винаги е знаел, че си жена. Дойде при теб, когато плака през нощта, а сега ти спаси живота.

Зарид бе ужасена. Тя никога не би говорила за любов или за подобно чувство с братята си.

— Какво мислиш за това? — попита тя подозрително.

— Мисля, че Лиана го е изпратила, защото иска да се омъжиш за него. Изпратила го е да те ухажва.

— Лиана не... — Не е, какво?

— Не иска да се омъжа за него — каза тя, неспособна да му разкрие истината. — Какво те интересува за кого ще се омъжа?

— Този мъж умее да се бие. Той ми каза как да победи Колбранд.

— Разбирам — каза студено Зарид. — Искаш да се омъжа за него, за да има кой да ти помага да победиш останалите в турнира.

— Да помогне на семейството ми да се бием с Хауърд.

— Той няма да ти помогне за това — тросна се тя, но после, за да са прикрие, нападна. — Защо ти не се ожениш, за да помогнеш на семейството ни? Караш ме да са омъжа, защото не можеш да се ожениш за лейди Ан. Чух, че те ритнала.

Лицето на Севърн почервения от яд.

— Какво правя с тази жена не е твоя работа!

— А моят живот е твоя работа, така ли? Ти не можеш да си намериш жена и ме тласкаш към мъж, за когото не знаеш нищо.

— Знам, че те желае, а никой друг не го прави — тросна се Севърн.

Това бе истина, болезнена истина, помисли си тя. Само един мъж я желаше и това бе проклетият им враг. Тя се втурна край Севърн, дърпайки се от него, когато се опита да я задържи, и излезе. Още щом се показа навън побягна и не се спря, докато не стигна потока.

Там седна на брега, склони глава на коленете си и заплака. Защо животът не бе така прост за нея, както изглежда за всички останали? Другите поне бяха сигурни дали са мъже или жени.

Не знаеше колко дълго е плакала, колкото може по-тихо, но луната изгря, а тя все още седеше на брега.

Когато изтри носа си и стана, видя Хауърд пред себе си.

— Нямах ли си работа? — тросна му се тя.

— Не, нямам. Аз съм един нищо неструващ Хауърд, не си ли спомняш? — Той се опъна на брега.

Зарид го погледна. Севърн бе казал, че мъжът я харесва, помисли си тя.

— Спомням си как брат ти отвлече първата жена на Роган, Джени, и по-късно Лиана.

— Как може да си спомняш? Ти си била бебе — каза той.

Зарид не бе признала на никого, но историята на първата жена на Роган я бе впечатлила. По-старите ѝ братя решили, че той трябва да се ожени, защото се нуждаели от зестра. Роган се оженил за млада жена на име Джени, но няколко месеца след сватбата Оливър Хауърд я отвлякъл.

Перегрин се били дълго и упорито, за да я върнат. Дори двама от братята загинали. Родителите ѝ и брат ѝ Уилям бяха умрели преди години и Зарид се страхуваше, че братята ѝ един по един може да я напуснат.

Известно време той мълча, после каза много нежно:

— Защо плачеш? Защо плачеш, докато спиш, а и сега, тук?

Зарид моментално скочи и понечи да тръгне, но той се оказа твърде бърз и я хвана за раменете.

— Пусни ме. Ще те накарам да съжаляваш, че си ме хванал.

— О — каза той, усмихвайки се. — Ще ме наръгаш ли? Или ще извикаш любимия си Колбранд?

— Той не е мой... — започна тя, после се дръпна рязко, успя да направи няколко крачки, но той пак я хвана.

— Затова ли плачеш? Той те пренебрегва? Пак ли се прави на глупак пред него? Или отново не разбра, че си жена?

Тя се опита да се измъкне, но той не отпускате хватката си и след малко тя спря да се съпротивлява.

— Защо не си отидеш и не ме оставиш на мира? Няма ли други жени? Ние сме врагове! Не разбра ли? След като не можете да ни победите в боя, искате да ни спечелите с претенциите си за приятелство.

— Не, не искам приятелство — отвърна той приглушено и я притисна до себе си.

Отначало тя се бореше срещу докосването на устните му. Дръпна се назад, опита се да се измъкне, но той я хвана за врата и тя вече не можеше да мръдне. След като разбра, че няма смисъл да се съпротивлява, тя се отпусна, мислейки, че щом той отпусне прегръдката си, ще му избяга.

Но щом се отпусна, се случи най-странното нещо. Той отпусна главата ѝ и устните му докоснаха нейните. Чувството бе... бе нещо,

което Зарид не бе усещала преди това.

Тя просто стоеше с широко отворени очи, докато той я целуваше и усещаше как топлина облива тялото ѝ. Започна да я целува по страните. Зарид усещаше тялото му притиснато до нейното, и сякаш се разтваряше в него. Опря глава на силното му рамо. Устните му се отвориха и докоснаха нейните, подканяйки я да ги отвори. Тя затвори очи и се наведе към него. Той я целуваше по устните, страните, челото, врата.

Зарид се отпусна. Тялото ѝ трепереше. Животът ѝ бе протекъл без подобни усещания. Той я докосваше толкова нежно. Да бъде прегръщана, да бъде целувана, бе много повече, отколкото можеше да понесе.

Търл се отдръпна и я погледна. Тя се бе отпуснала изцяло в него. Ако я пуснеше, щеше да падне. Нито една жена не се беше оставяла на ласките му така пълно. Той докосна ръката ѝ, погали я по косата. Когато Зарид обикнеше един мъж, щеше да го обича с цялото си същество и Търл искаше той да бъде този мъж.

— Името ми е Търл — прошепна той и я целуна по челото.

Старото име Търл, което означаваше човек, който не плаче, прозвуча като милувка.

— Търл — прошепна тя.

Той се усмихна. Имаше толкова много нежност в гласа ѝ, нежност, която той винаги бе знаел, че тя притежава.

— Бих искал да те отведа с мен — каза той нежно, докосвайки косата ѝ. — Искам да те любя цяла нощ, до сутринта.

Тя се отърка о него и му даде лицето си да я целуне. Той я целуна бавно и нежно. Нежна целувка за едно девствено момиче.

— Сега, любима моя, трябва да те заведе при брат ти.

— М-м-м — бе всичко, което Зарид можа да каже, като опря лице на гърдите му, а устните ѝ докоснаха кожата му. Тя нямаше представа, че да докоснеш един мъж е толкова приятно.

Търл я отдръпна от себе си и изрази на лицето ѝ го възбуди. В този момент той би могъл да я заведе, където пожелае.

— Трябва да се връщаме — каза той.

Знаеше, че ако я остави тази нощ девствена, за награда ще получи златна корона. Хвана я за ръката и я поведе към палатките.

Изминаха така само няколко метра, когато Зарид се успокои. Тя разтърси глава, за да разпръсне мъглата от себе си и дръпна ръката си. Тя се бе отдала на един враг, вместо да помни, че е Перегрин и този мъж е техен враг, тя бе загубила самоконтрол и му бе позволила да я докосне. Позволи ли му? Тя щеше да му позволи много повече, ако той бе пожелал, но той не го направи. Дръпна се от нея, когато тя бе готова.

Тя извади малка кама от колана си, обърна се и му я показа, като че се готвеше да я забие в него.

— Ако някога ме докоснеш пак, ще те убия.

Той, този отвратителен, гаден мъж ѝ се усмихна.

Зарид се хвърли към него, но той с лекота я хвана за китката и я притисна към себе си.

— Имам една малка рана от ножа ти, дясната ми страна е наранена заради теб. Не искам повече рани.

— Ще ти причиня още по-голяма, ако още един път употребиш сила срещу мен.

— Сила? — попита той, все още усмихвайки се, после се наведе, сякаш искаше да я целуне.

— Не — прошепна тя и извърна глава.

Той отпусна прегръдката си и когато Зарид побягна, чу смеха му зад себе си.

ОСМА ГЛАВА

Тя тича по целия път до палатката и когато влезе вътре, се тресеше цялата. Севърн се бе излегнал на леглото си и ядеше ябълки. Обърна се и изгледа сестра си.

— Да не би да те преследва някои? — попита той. — Оръженосецът на Колбранд ли те гони? Струва ми се, че момчето се досеща за пола ти. Както изглежда, има повече ум от господаря си.

— Нямах ли какво друго да правиш! — тросна му се Зарид. — Да остриш мечове? Да ухажваш жени?

— Аз спечелих всички жени — каза той самодоволно.

— Освен лейди Ан.

Той изяде ябълката и пусна краката си на пода.

— Къде е Смит? Да не би да си го видяла с друга жена? Това ли ти развали настроението. Внимавай, малка сестричке, не се стараеш достатъчно.

— Ти не знаеш нищо! — изкрещя тя. — Нищо!

Севърн излезе, като продължаваше да се смее. Зарид седна на леглото. От гняв се бе стегнала цялата. Беше ядосана на брат си, който не виждаше нищо, на този Хауърд, който се намъкна в живота ѝ, и на себе си, заради начина, по който се държа.

— Това можеше да се случи, ако ме бе целунал който и да е мъж — прошепна тя. — Ако Колбранд ме бе докоснал... — тя потръпна при спомена за усещането, когато Хауърд я докосна. Щеше да бъде чудесно, ако бъде прегръщана и целувана така от всеки мъж.

Да, Зарид продължи да си говори наум, тя беше Перегрин и както братята ѝ можеха да обичат много жени, тя без съмнение можеше да харесва много мъже. Беше срамно, че именно проклетият ѝ родов враг я бе накарал да се чувства по този начин, но случилото се бе факт.

Тя трябваше просто да запази тези си мисли за себе си и да не си позволи да забравя това, което бе наистина важно — той бе Хауърд и се бе вмъкнал в лагера на Перегрин с определена цел. Понеже тя бе

единствената, която знаеше кой е той, дали пък не искаше да я прелъсти и да я накара да му повярва?

Тя не знаеше все още, какво иска да постигне той, като се представя за друг човек, но нейно задължение бе да защитава семейството си.

— А това означава да не отстъпвам пред целувките му — каза си тя на глас. Това нямаше да се случи повече. Нямаше да му позволи да я докосне, а ако се случеше, нямаше да се отпусне в прегръдките му като някакво селско момиче.

Ще извадя ножа си, преди да му позволя да ме докосне отново, зарече се тя.

Часове по-късно тя си бе легнала и стисна здраво очи, когато брат ѝ и Търл влязоха в палатката. От начина, по който се смееха и влачеха, тя реши, че трябва да са изпили поне половин бъчва бира.

— Ш-ш-шт! — каза Севърн високо. — Не трябва да будим малката ми сестричка.

— Аз ще я сложа в леглото — каза още по-високо Търл и двамата се засмяха.

Зарид стисна юмруци под възглавницата и се обърна на една страна. Гневът и възмущението гонеха съня ѝ, а и да не бяха те, само сумтенето на пияните мъже щеше да я държи будна още дълго.

Тъкмо заспиваше, когато чу Хауърд да става тихо от леглото си и да излиза на пръсти. Тя погледна към Севърн и видя, че той спи тежко, затова стана, нахлузи бързо туниката си и последва Търл.

Макар да дишаше тежко, Севърн не беше още буден, когато Търл се надигна, взе меча си и излезе. Въпреки че го харесваше, той бе винаги недоверчив, а и враждебността на Зарид го караше да има едно наум по отношение на Смит.

Двамата пиха заедно и накрая Севърн се направи на пиян. Надяваше се да научи нещо за Смит — откъде знае да борави с оръжията, защо не се бие, къде го е намерила Лиана. Но не разбра нищо — момъкът бе майстор да се измъква с отговорите и да не разкрива нищо за себе си.

Когато Севърн видя и сестра си да се измъква след Смит, си отдъхна. Той се радваше, че Смит харесва Зарид и вярваше, че може да я защити, както когато конят едва не я прегази. Той се отпусна и захърка успокоен.

Зарид следваше Търл, докато той си пробиваше път през хората, което все още си говореха тихо около палатките. Забеляза, че той се движи по сенките и бе лесно да се разбере, че не иска да бъде забелязан. На два пъти тя трябваше да се крие в тъмнината, за да не я види.

След много заобиколки Търл се промъкна през една врата в стената на замъка Маршал. Зарид не можеше да го последва, без да се издаде и се забави малко, докато намери дърво, от което да може да вижда какво става зад стената. Трябваше да се катери бавно и внимателно, за да не я чуят и когато накрая се изкачи достатъчно високо, зяпна от изумление.

Хауърд прегръщаше лейди Ан, после я завъртя така силно, че роклята, ѝ се повдигна като камбана. След това я целуна по двете бузи.

Зарид нямаше нужда да гледа повече. Бе научила това, което ѝ бе нужно, и се спусна на земята.

Известно време не можеше да мисли ясно. Бе открила причината за намесата на Хауърд в живота на Перегрин. Той искаше да попречи на Севърн Перегрин да се ожени за богатствата на Маршал! Искеше да бъде сигурен, че Перегрин никога няма да са достатъчно богати, за да могат да победят Хауърд!

Не помнеше как стигна до палатката. Легна си, но не можа да заспи. Когато този Хауърд се върна, тя продължаваше да кипи от гняв и лежа будна чак до зазоряване, без да заспи.

На сутринта се случиха две неща: първо започнаха да си правят шеги с тях, и второ — Хауърд изчезна.

Севърн се успа и когато се събуди и видя, че Зарид още спи, а леглото на Смит е празно, страшно се ядоса на сестра си, която сигурно бе направила някоя глупост, за да ядоса Смит и той да си тръгне. Усещаше, че се нуждае от неговите умни съвети за борбите, иначе победата можеше да му се изплъзне накрая.

Зарид не можеше да се защити. Твърде дълго бе пазила тайната, за да може сега да я разкрие. Единствената ѝ утеха бе, че само веднъж да се приберат у дома и вече ще може да разкаже истината на Севърн. Тя се надяваше, че брат ѝ ще има любезността да ѝ се извини за несправедливите си обвинения.

Но засега, тя просто трябваше да стиска юмруци и да повтаря, че не знае къде е Смит.

Когато излязоха на арената, започнаха „шегите“. Севърн сложи шлема си и откри, че някой го бе напълнил с кал. При първия двубой копие се счупи в ръката му още преди да е достигнал противника си. Някой бе изпуснал рояк пчели, които се лепнаха върху ризницата на Севърн, защото някой я бе намазал с мед.

Когато вдигнаха знамето на Перегрин, вместо белия сокол на червен фон, се развя платно, на което бе нарисуван сатир, преследващ младо момиче на възраст за женене. Сатирът прекалено много приличаше на Севърн.

След всяка една от тези безобидни, но подли малки шегички, тълпата се превиваше от смях, докато накрая при появата на Перегрин всички се изпотъркаляха по земята.

Зарид погледна към трибуната и видя лейди Ан и баща ѝ да ги сочат с пръст и да се кискат от сърце. Зарид се радваше, че кралят си тръгна предния ден, но не се съмняваше, че ще научи как рицарят Перегрин бе направен на глупак.

Севърн прати един от хората си да пази ризницата му, за да не ѝ направят още нещо. Зарид трябваше да моли другите рицари за копия, тъй като всичките копия на Севърн бяха прерязани. Колбранд изпрати оръженосеца си с цял комплект нови копия и Зарид се насили да му благодари.

Севърн прие всичко много спокойно, без да каже нито дума. Зарид почисти калта от лицето и шлема му. Но това, че той не слезе от коня и тя трябваше да се качи на един път, за да го стигне, показваше колко бе ядосан. Не каза нищо, когато тя изтри меда от ризницата му. Не каза нищо и когато тя смъкна срамния парцал и издигна знамето с гордия сокол на Перегрин.

При всеки нов номер, който караше тълпата да се залива от смях, Зарид се уверяваше все повече и повече, че зад всичко това стои Хауърд. Отива му да го прави, каза си тя. Както изглеждаше, той бе, загубил доста време, за да ѝ се надсмива и да накара всички да се смеят на брат ѝ.

А този смях имаше за цел да увери лейди Ан да не се жени за Севърн. Зарид се чудеше как един опитен боец като Хю Маршал ще разреши на дъщеря си да се омъжи за човек, който бе обект на толкова подигравки!

— Той постигна това, което искаше! — прошепна задавено тя, докато гледаше безучастно как Севърн сваля поредния си противник. Изглежда Хауърд успя да попречи на Перегрин да използват богатството на Маршал, за да си възвърнат земите.

Щеше ли да се ожени той за лейди Ан, чудеше се тя. Пак си припомни как се целуваха. Какво ли ще направи, ако Зарид приемеше предложението му за женитба? Щеше ли това да добави още нещо към нещата, за които можеха да се подиграват на Перегрин? Дали нямаше да се хили с дебелия си стар брат на това, че една Перегрин се е съгласила да се омъжи за него?

— Това е едно от удоволствията, от което ще го лиша! — каза тя тихо, но категорично.

Когато игрите бяха спрени за обяд, Севърн не отиде в замъка, не пусна там и Зарид. Тя също не искаше, тъй като не би понесла повече насмешки. Севърн изпрати един от хората си да донесе храна. Двамата седнаха на столовете пред палатката и започнаха да се хранят мълчаливо.

Зарид попита брат си кой според него му е погодил тези номера.

— Ако знам кой е, ще го убия — каза той и продължи да яде.

Зарид знаеше, че той има предвид точно това, което казваше. Трябваше ли да му каже сега, че Смит, човекът, който той така високо ценеше, всъщност бе от рода Хауърд, и че явно той правеше всичко възможно Перегрин да изглеждат глупаци? Тя знаеше, че Севърн ще го убие. А после? Ще екзекутират ли Севърн? Дали Оливър Хауърд ще обсади Роган, Лиана и детето им?

Зарид продължи да яде мълчаливо.

След обяда Севърн не се върна на арената. Трябваше да се бие чак в късния следобед, а не се интересувахе от мъжете, които бе победил по-рано. Влезе в палатката и остана там.

Зарид реши да отиде да погледа двубоите. Когато приближи арената, тя се изпъна, готова отново да стане обект на подигравки. Но щом приближи арената, разбра, че нещо ново бе привлякло вниманието на тълпата, тъй като никой дори не погледна към нея. Всички като омагьосани гледаха бойното поле. Хората на трибуната бяха надвесени напред и гледаха с широко отворени очи.

Промъкна се през тълпата и се намери близо до Джеми. Той едва я погледна и с нищо не показва, че помни униженията на Перегрин от

сутринта.

— Какво става? — попита тя.

Тълпата бе притихнала сякаш чакаше нещо.

— Там — отвърна Джеми, сочейки далечния край на полето, без да сваля поглед от конника.

В края на полето стоеше мъж с черна ризница на черен кон, покрит с черна коприна, с черно перо на шлема. Лицето на рицаря бе скрито. Не бе рядкост да видиш у някого черна ризница и Зарид не намери нищо чак толкова странно в конника, че всички да зяпат в него.

— Това ли гледаш? — попита тя.

Джеми я погледна с презрение сякаш бе толкова глупава, че не може да разбере и най-дребното нещо.

— Това е Черния рицар! Никой не знае кой е. Дойде, за да ни предизвика. Досега събори всички, които излязоха срещу него!

— Брат ми също ги събори — сопна се Зарид.

Джеми изсумтя.

— Защото брат ти ги намазваше с мед и пчелите ги събаряха от седлата.

Зарид вдигна ръка да го удари, но в този миг Колбранд застана помежду им и се усмихна. Щом го видя, гневът ѝ се стопи.

— Този мъж е доста мистериозен — каза Колбранд.

— Кой е той? — попита Зарид, усмихвайки му се. Златната му коса се развяваше на вятъра, а очите му бяха още по-сини.

— Черния рицар — тросна се Джеми. — Целият ти род ли е толкова тъп и глупав? — изсъска той тихо, така че само Зарид да го чуе.

— Ще те накарам да изядеш тези думи — каза тя и тръгна към него, но викът на тълпата я спря. Черния рицар се готвеше да тръгне срещу поредния си противник.

Тежкият му кон се носеше по полето. Той държеше тялото си приведено и копието си твърде ниско. Когато удари съперника си, той изхвъркна от седлото си и рухна на земята с трясък.

— Много е добър — тихо каза Зарид.

— По-добър от всички, освен от Колбранд! — каза Джеми, но в гласа му имаше съмнение.

— Кой е той? Откъде е дошъл? Какво иска? — попита тя.

— Бе обявен като предизвикателство на Маршал към всички участници и самоличността му се пази в тайна.

— Хората сигурно имат причини да крият самоличността му — каза Зарид с горчивина. — Какво иска?

— Да спечели диаманта! — каза Колбранд. — Какво друго би могъл да иска?

— Всичко, което лейди Ан притежава — тросна се тя. — Да бъде забелязан от краля.

Колбранд я погледна с празните си сини очи неразбиращо и изведнъж тя вече не бе сигурна, че те са толкова красиви.

Дръпна се и отиде встрани. Трябваше да помисли върху това, което се случи, а не дали Колбранд наистина е красив или не, тъй като нещо не беше наред. Защо този рицар изчака втория ден, за да участва в игрите? Защо крие самоличността си?

Тя се приближи до Черния рицар. Имаше около половин дузина момчета, струпани наоколо му, които носеха копията му, мокреха коня му и явно боготворяха мистериозния мъж, който бе толкова добър боец.

Зарид го гледа в два двубоя, преди да усети, че имаше нещо, което ѝ бе странно познато у него. Отначало си помисли, че е по-възрастният ѝ брат Роган. Но Роган не се движеше така! Нито пък бе някой от незаконните синове на баща ѝ, тъй като тя ги познаваше добре.

Приближи се още повече, за да го види, когато той обърне главата си. Не виждаше нищо от лицето му, но начинът, по който движеше главата си, дори облечена в стомана, накара дъхът ѝ да спре.

Хауърд, помисли си тя, и вече знаеше със сигурност, че той бе в ризницата.

Обърна се преди той да види израза на лицето ѝ. Върна се на мястото си до Колбранд. Наблюдаваше борбата, но вече с други очи.

Това бе мъжът, който едва не умря, когато тя го наръга с ножа. Наистина ли едва не умря? Или просто се е преструвал? Той лежеше на тревата и ѝ каза, че се страхува да остане сам и тя, глупачката, му бе повярвала. Тя го бе оставила, но после се бе върнала, защото се бе уплашила да не умре.

Лъжи, помисли си тя, този мъж бе изтъкан от лъжи. Той се преструваше на слаб, преструваше се на човек, какъвто не беше,

преструваше се, че иска да се ожени за Перегрин, преструваше се на приятел.

— Мислиш ли, че брат ти би се справил с него?

Трябваше ѝ време, за да разбере, че Колбранд говори на нея. Нужно ѝ бе още време, за да разбере, че тялото ѝ не се вълнува, когато е толкова близо до него. Красив мъж, но красиви бяха и ръкавиците, които Търл ѝ купи, а очите на Колбранд излъчваха интелект, колкото ръкавиците. Тя много би искала да поговори с някого за мистериозния рицар, но когато погледна красивото лице на Колбранд, разбра, че не той е човекът.

— Брат ми ще го убие — каза тя меко.

— С кал или с мед? — попита самодоволно Джеми.

Тя не реагира на думите му, а се обърна към момчето с блестящо лице.

— Тичай и доведи брат ми.

Джеми не се поколеба, тъй като разбра заповедта. Обърна се и побягна.

Зарид стоеше на арената и наблюдаваше Черния рицар. Как ли се е смял на всяка нейна дума? Дали ѝ се е надсмивал, когато прегръщаше лейди Ан? Той бе признал, че се познават от Франция, така че може би са планирали женитбата си още там. Какво се бе случило? Дали бащата на лейди Ан не бе харесал идеята да има Хауърд за зет и бе принудил дъщеря си да избере друг съпруг? Дали Хю Маршал не бе избрал Севърн?

Но Хауърд бе елиминирал Севърн в състезанието за ръката на лейди Ан. Тълпата вече се смееше, когато видеше Перегрин, смееше се дори на знамето на Перегрин. А сега Хауърд очарова тълпата преоблечен като мистериозен рицар. Той не се биеше по-добре от Севърн, но накрая, когато се разкриеше, никой нямаше да му се смее. Облечен със славата на Черния рицар, Хю Маршал би изслушал молбата на Хауърд да го удостои с ръката на дъщеря си.

Тя наблюдаваше човека, нарекъл се Черния рицар, с нарастващо внимание. Севърн трябва да го бие, мислеше си тя.

Мина доста време, докато разбере, че Севърн стои зад нея.

— Какво мислиш? — попита меко той.

— Можеш да го победиш — отвърна тя. — Той има на своя страна уплахата. Половината от тези мъже очакват да бъдат съборени.

Той има маса и сила, но не е по-силен и по-голям от теб.

— Изглеждаш ужасно сигурна.

Тя се обърна към него.

— Сигурна съм. — Тя видя нещо в очите на брат си и разбра, че подигравките от сутринта го бяха наранили. — Той е сложил кал в шлема ти и е пуснал пчелите.

Севърн я погледна.

— Сигурна ли си?

— Да — каза тя убедено. — Той не използва толкова уменията си, колкото страха. Защо иначе ще се появява маскиран? Той знае, че не може да те бие, знае, че не може да те уплаши, затова се опитва да те пречупи с подигравки!

Можеше да му каже, че човекът под ризницата е Смит, когото той смяташе за приятел. Сега не знаеше защо тогава не му каза истината. Може би от страх пред яростта му или може би защото ако му каже, ще последват нови въпроси и Севърн ще разбере истинската самоличност на Търл.

Севърн се изпъна, като наблюдаваше мъжа на черния кон и Зарид забеляза, че очите му се промениха. Брат ѝ отново си възвръщаше самочувствието. Тя отново видя до себе си мъж, изпълнен с изключителна решителност, който бе прогонил съмнението от себе си.

— Да, ще го съборя! — прошепна Севърн.

Събори го заради мен, помисли си Зарид. Бий го, за да плати за цялото унижение, на което ме подложи. Обърна се и отиде с брат си да му помогне да се облече.

След час тя излезе с него на арената. Когато видяха Севърн, зяпачите започнаха да се усмихват и да се ръгат в ребрата. Зарид скоро разбра, че Черния рицар бе съборил Колбранд на земята и му бе предложил да се бият с бравди, но Колбранд не бе приел предизвикателството.

— Ако Черния рицар победи Колбранд, той може да победи всеки — говореха хората, когато Севърн минаваше покрай тях.

— Помни пчелите! — каза Зарид, докато му подаваше копието.

Севърн кимна и свали предпазителя на шлема си. Когато чу сигнала, препусна.

И двамата счупиха копията си при първия сблъсък. Все още бяха равни.

— Помни калта! — каза Зарид.

Севърн успя да счупи пиката си в Черния рицар на третия пробег и успя да избегне неговата. Точка за Севърн.

— Той иска да ти отнеме лейди Ан! — каза Зарид, като му подаваше ново копие. — Искане да накара хората да ти се смеят и да спечели ръката и парите й.

Очите на Севърн блеснаха, докато сваляше предпазителя на шлема си. Той възприемаше Черния рицар както би приел противника си в истински бой. Той излизаше за кръв. Седна здраво на седлото, наведе се напред, стисна пиката с облечената в ръкавица ръка и нападна.

Всичко се случи твърде бързо и Зарид не успя да разбере какво стана. В един момент брат й нападнаше, а в следващия бе вече на земята. Ревът на тълпата в чест на поредната победа на Черния рицар я оглуши, докато тичаше да помогне на брат си.

Севърн, безкрайно унижен, бутна грубо сестра си и се вмъкна в палатката. Зарид го следваше с шлема му.

— Какво стана? — попита тя, когато останаха сами.

— Той ме победи — каза Севърн. — По-добрият победи.

— Не го вярвам! Ти си по-добър от него!

Севърн взе една ябълка от масичката и я смачка в силните си ръце. След малко се обърна към Зарид, а на красивото му лице бе изписан гняв.

— Седлото ми се изплъзна. Той не ме докосна. Аз паднах сам.

Зарид преглътна. Този Хауърд ще плати за това! Тя щеше да го накара да плати, дори ако трябваше да умре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Търл плуваше под вода, като се появяваше на повърхността само, колкото да си поеме въздух. Плуваше по гръб известно време, усмихваше се. Никога досега не се бе чувствал така добре. Беше уморен, ранен, гладен, но се чувстваше чудесно.

Беше направил точно това, което бе решил. Да докаже на Зарид, че е мъж. Беше сигурен, че тя го беше разпознала, видя как се разшириха очите ѝ. Чудеше се какво го бе издало, но може би тя просто е усетила кои е, както той разбра, че тя е жена още когато я видя за първи път.

Обърна се и преплува бързо езерото. Тя ще промени отношението си към мен, помисли си Търл. Повече няма да се съмнява в него. Повече няма да смята, че не е мъж.

Достигна брега и излезе. Двама от хората на брат му се бяха скрили зад дърветата. През целия турнир те бяха край него, облечени като търговци и Търл им беше платил добре, за да пазят тайната му. Те му бяха помогнали да се облече в доспехите, после да се съблече, бяха скрили коня и ризницата му.

Той се избърса и започна да се облича, усмихвайки се. Не беше лесно да победи всички участници. Когато излезе срещу Севърн, тялото му крещеше от болка. Контузията от коня, подсилена от сътресението на тялото му, когато копието му срещаше желязо, му причиняваше болка, която беше на границата на това, което можеше да понесе.

Но колкото и голяма да беше болката, заслужаваше си да я изтърпи, тъй като би всичките участници. С Колбранд му беше трудно и само изключителната концентрация и силната му воля го задържаха на коня. Когато излезе срещу Севърн, се съмняваше, че ще успее. Той беше много добър, изключително добър и когато копието на Севърн се счупи в гърдите му, беше сигурен, че Севърн ще го победи. Но на последния рунд Севърн като по чудо падна от коня.

Това бе едновременно горчив и сладък спомен за Търл, защото той не можеше да се наслади на триумфа си. Той не можеше да свали шлема и да покаже на тълпата кой е. Само за миг погледна Зарид, която тичаше към брат си, преди хората да се спуснат над него. Всички искаха да видят кой е мистериозният мъж, но Търл обърна коня и препусна, преди да успеят да го настигнат.

Язди няколко мили през гората, после уморено слезе от коня на брега на езерото. Стоя тихо докато мъжете му разкопчаваха ризницата, след това свали пропитите от пот дрехи и се хвърли във водата.

След час се почувства по-добре. Нетърпелив бе да види красивото лице на Зарид. Тя отдаваше голямо значение на бойните умения, не като повечето жени, които обичаха цветя и нежни думи. А сега той ѝ бе показал, че е по-добър дори и от брат ѝ.

Отново се усмихна, докато се качваше на коня. Най-после тази жена щеше да го гледа не като враг, а като нещо друго.

Зарид нямаше опит в утешаването на човек, изпаднал в меланхолия, тъй като досега мислеше, че братята ѝ можеха да бъдат обладавани единствено от ярост. Тя ги беше виждала съкрушени от скръб, когато семейството бе споходено от смъртта, но тази скръб обикновено беше примесена с гняв, тъй като най-често смъртта в семейството идваше от Хауърд.

Днешният гняв на Севърн бе по-различен, защото бе накърнено самочувствието му. Тя не познаваше братята си в моменти, когато не са абсолютно уверени в себе си. Начинът, по който Севърн седеше мълчаливо в палатката, хранеше се сам, не се срещаше с никой, освен с нея, я обезпокои много повече, отколкото всичко, което ѝ се бе случило досега.

Когато Хауърд влезе в палатката, Зарид отвърна поглед от него и не беше в състояние да скрие омразата си. За това, което бе сторил на Севърн, тя можеше да го убие. Не можеше да му позволи да види чувствата ѝ, защото смяташе да му отмъсти. Не знаеше как ще го направи, но щеше да го накара да плати за това.

— Пропусна последното унижаване на Перегрин — каза Севърн, ставайки от леглото.

— Имаше болен в семейството ми — каза Търл, гледайки ги един след друг. Той внимателно беше обмислил оправданието за отсъствието си, но погледът на Зарид го накара да забрави всичко. Ако преди си беше мислил, че вижда омраза в погледа ѝ, то бе нищо в сравнение с това, което виждаше сега.

Очите му се задържаха на смазаното от скръб лице на Севърн. Изведнъж разбра, че се бе случило нещо много лошо. Толкова ли тежко Севърн приема една загуба! — зачуди се той. Смяташе го за покорав, отколкото изглеждаше.

Търл напълни една паница и седна да се храни. Зарид не го погледна.

— Чух, че днес имало вълнуваща случка — каза той с пълна уста. — Някакъв мистериозен рицар се появил.

След като му хвърли гневен поглед, Севърн излезе навън. Зарид остана доволна, че не е казала на брат си, че Черния рицар е Търл, иначе вече да е мъртъв. Тя излезе бързо след Севърн.

— Върни се в лагера! — каза ѝ той, когато наближиха гората.

— Трябва да кажеш на хората! — каза тя. — Те трябва да знаят, че не те е съборил! Ако не беше разхлабено седлото, ти щеше да го победиш.

Севърн се обърна към нея.

— Да се оправдавам?! Това още повече ще разсмее всички — каза той. — Не разбираш ли? Аз се провалих!

— Не си се провалил! Ти имаш враг на този турнир и той ти отне победата!

— Да, ние Перегрин имаме враг, но Оливър Хауърд не бе тук. Не виждаш ли, че това е краят на надеждата ни да си възвърнем загубеното?

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

— Надявах се да се представя добре на турнира и да направя впечатление на Хю Маршал. Но след унижението днес никой не би дал дъщеря си на Перегрин. Слуховете за този турнир ще се разнесат из цяла Англия. Ако не успея да си намеря богата жена, ние никога няма да можем да се снабдим с нужното ни оръжие и да наемем достатъчно хора, за да победим Хауърд. Никога няма да успеем да си възвърнем откраднатото.

Зарид не можеше да слуша тези думи. Тя знаеше, че грешката е нейна и ако беше казала още първия ден на Севърн, че мъжът, на когото се доверява, е всъщност Хауърд, това нямаше да се случи. Спомни си как видя Хауърд с лейди Ан.

— Ще се ожениш за нея — каза нежно Зарид. — Ако е възможно, ти ще се ожениш за лейди Ан.

Тя се обърна, остави брат си сам. Трябваше да помисли сериозно.

Докато се връщаше през полето, хората се обръщаха и я гледаха с усмивка. Те още един път се смееха на Перегрин.

Когато влезе в палатката, тя видя Хауърд заспал на леглото си. Не се поколеба нито за миг, грабна меча на Севърн и замахна с все сила, за да го стовари върху главата му.

Търл отскочи миг преди мечът да го посече. Изтърколи се от леглото на пода, веднага скочи на крака и се хвърли върху Зарид, като я притисна под себе си.

— Можеше да ме убиеш — изсъска той в лицето ѝ.

— Искях! — тросна му се тя. — Дори и да трябва да умра, наградата ми ще бъде, че съм освободила света от теб.

Той я погледна. Тя винаги го гледаше с гняв, но в очите и винаги имаше и малко скрита нежност. Сега тя липсваше. Ако беше заспал дълбоко, когато тя го нападна, вече нямаше да е жив.

— Какво се е случило? — попита той меко, като леко се отдръпна, но все още притискайки краката и раменете ѝ.

— Това, което брат ти не успя да направи, го стори ти. Той поне използва мъжки оръжия, а ти подлост и измама. Севърн смята, че ти си... приятел — тя едва не се задави с тази дума.

Той не смееше да я освободи, защото по очите ѝ личеше, че ще го нападне отново.

— Какво знаеш?

— Всичко! Ти искаш лейди Ан за себе си!

— Аз?! Аз да искам лейди Ан?!

Ако Ан се ядоса на един мъж, тя едва ли щеше да грабне меч и да се опита да го обезглави. Щеше да се облече красиво и да се опита да го прелъсти, за да постигне това, което иска. Не, Търл не желаше Ан. Той желаше Зарид, която говореше и се държеше естествено, без скрити чувства, без задни мисли.

— Защо да желая Ан?

— Тя е богата.

— Вярно — той се приближи до нея.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя и започна да се бори.

Той я удържаше лесно, въпреки че изръмжа, когато го удари по болно място.

— Не желая Ан — каза той, като притисна лицето си до шията ѝ.

Зарид се отпусна и когато усети, че той разхлаби хватката си, се превъртя и го изрита между краката.

Търл изстена и се сви. Хвана се с една ръка за чатала, но с другата продължаваше да стиска Зарид.

— Седни! — заповяда ѝ, като я натисна на леглото, докато подскачаше наоколо и се мъчеше да преодолее болката. Когато се съвзе, се надвеси над нея.

— Искам да чуя всичко, което е в главата ти.

— Няма да ти кажа нищо! — през зъби каза тя.

— Ако не ми кажеш, ще кажа на брат ти кой съм.

— Ще те убие.

— Както днес ли? — попита той надменно, но веднага съжали, защото не искаше да я нарани.

— Ти разхлаби седлото му! — изкрещя тя. — Ти го унижи! Ти искаш лейди Ан!

Търл трябваше да я държи на леглото, докато асимилира това, което му каза. Вероятно Севърн не беше паднал като по чудо. Може би седлото му се беше подхлъзнало. Копието едва го докосна.

— Някой е разхлабил седлото на Севърн? — едва попита Търл, страхувайки се, че това можеше да е работа на брат му. Откакто кралят си тръгна, Оливър можеше да се опита да направи нещо такова.

— Ти знаеш, защото ти си сложил кал в шлема му, мед на...

— Какво?! — Търл се изправи и я погледна изумен. — Аз съм сложил кал в шлема му?! — попита я възмутено той.

— Хората се смяха на Севърн — каза тя и нещастиято замени яростта ѝ при спомена за подигравките. — Севърн няма да спечели богата жена и това ще е моя грешка. Ако бях му казала за тебе още в началото, сигурно щеше да те убие. По-добре да го бяха екзекутирали, отколкото да го унижат така.

Търл известно време не бе способен да мисли. Той бе искал просто да облече черна ризница и да впечатли момичето, но вместо това бе унижил семейството ѝ.

— Какво искаш от мене? — нежно попита той. — Да си тръгна ли? Да си тръгна и никога повече да не те видя?

— Да! — каза тя. — Ти ни погуби. Севърн никога няма да се ожени за богата жена.

Той докосна косата ѝ.

— Трябва да ми повярваш, че съм искал само доброто на тебе и на брат ти. Никога не съм искал...

— Махни се! Остави ме! Не искам да те виждам повече. Ти погуби всичко, което се опитваше да направи семейството ми.

Търл стана и тръгна, без да я разбира добре, но усети дълбоката тъга в гласа ѝ. Той взе твърдо решение да напусне живота ѝ, но първо трябваше да разбере каква беше тази кал в шлема на Севърн.

Не му трябваше много време, за да научи, тъй като всички говореха само за това. Докато слушаше и пресмяташе на ум и за пчелите, и за калта, и за счупените копия, у него назря подозрение.

— Хю Маршал няма да даде дъщеря си на един Перегрин — смеейки се каза някой. — Той не би желал да има за зет глупак.

— Той иска Черния рицар. Чух, че дава награда на този, който му каже кой е той.

— Наградата е лейди Ан.

Търл престана да слуша и си тръгна. Плати на едно момче да занесе съобщение на Ан, че ще я чака тази вечер в градината.

След няколко часа, когато отиде на срещата, лейди Ан вече го чакаше сияеща.

— Беше великолепен! — каза тя, като го прегърна и целуна. — Наистина великолепен, Търл. А имаше и страхотен ефект. Баща ми престана да говори за този Перегрин, сега се интересува само от Черния рицар. Но, разбира се, никога няма да разбере кой е той.

— И това те радва, нали? Това, че баща ти вече не се интересува от Севърн като кандидат за женитба?

— Наистина ме радва! Много! Той е толкова отегчителен мъж. Не бих могла да понеса да бъда с него и пет минути.

— Била ли си? Била ли си пет минути с него?

Ан спря да се усмихва и го погледна студено.

— Какво искаш да кажеш? Не си ли доволен от победата?

Доволен? Той искаше да покаже на Зарид, че не е слабават, за каквото го смяташе тя, а вместо това я накара да го намрази и причини на един добър човек като Севърн огромно унижение.

Отново я погледна.

— Кой сложи кал в шлема на Севърн?

Тя отвърна поглед, но не успя да скрие усмивката си. Той я сграбчи за раменете и обърна лицето ѝ към себе си.

— Кой, Ан? Кой накара хората да му се смеят?

Тя се дръпна рязко.

— Няма да се омъжа за него! Той ме унижи публично. Нали видя какво направи с мен на шествието? Хвърли ме на земята пред всички. Два пъти се опита да ме целуне.

— Той не е като мазните мъже от кралския двор, нали? — попита той. — Севърн не пише любовни стихотворения за твоята красота. Не те ухажва с нежни думи?

Тя го погледна втренчено.

— Не ми харесва тонът ти! — каза ледено тя. Повдигна полите си и се приготви да си тръгва.

Търл отново я задържа.

— Севърн е добър човек. Може би маниерите му са малко груби, но той е добър човек. Той се грижи за семейството и честта си. Той е много горд човек.

Това ядоса Ан. Тя скри лице в шепите си, за да прикрие бликналите сълзи.

— А аз нямам ли гордост? — погледна го тя, опитвайки се да се владее. — Да, унижих го! Да, аз накарах хората да му се смеят! Но какво друго можех да направя? По какъв друг начин да се боря? Казах на баща си, че не желая да се омъжвам за него. Казах му, че не искам този човек за съпруг, но никой не ме слуша. Не разбираш ли, че трябваше да направя нещо?

Търл не отговори веднага. Въздъхна тежко и нежно каза:

— Кой друг би се харесал на баща ти, след като Севърн беше направен на глупак?

— Баща ми избра съпруг на сестра ми, заради връзките му с трона, а за мен казва, че търси силен човек.

— Мъдър баща... — промърмори Търл.

— Той харесва Колбранд или...

— Колбранд? — изпъшка Търл. — Този човек е идиот, няма капка мозък.

— Има добри обноски, а и външният му вид е представителен.

— Ако се омъжиш за него, ще го изядеш жив! Колбранд не е за тебе.

— А кой? — тросна се Ан. — Твоят отвратителен Перегрин?

— Много по-добре той, отколкото другите, които видях тук. Севърн няма да позволи да го въртиш на пръста си.

— Нямам намерение да го правя каквото и да е. — Тя погледна към Търл. — Този Перегрин може да ти е приятел, но за мен той е само един груб човек. Досега не ми е проговорил. Дори на обела говори само с баща ми.

— Мъдро. Както самата ти каза, той трябва да те ухаства не теб, а баща ти.

Ан погледна недоумяващо Търл. Как не разбираше...

— Колбранд ми говори. Той...

— Стига с този Колбранд! — през зъби каза Търл. — Наслушах се за него. Той е толкова тъп, че не може да различи момиче от момче. Няма да мине и година от брака ви и вече ще си го намразила.

Тя му хвърли убийствен поглед.

— За Перегрин няма да ми трябва толкова много време. Ако ти ги обичаш толкова, ожени се ти за тях, но аз няма да го направя. Благодарна съм ти, че ми помогна да се отърва от непрекъснатите натяквания на баща ми, и все пак не смятам, че се нуждаеш от награда. Ти вече получи това, което искаше.

— И какво съм искал?

Тя го погледна учудено.

— Как какво?! Същото, което и аз: да унищожиш Перегрин! След днешния ден цяла Англия ще им се смее. А щом се разбере, че всъщност този Перегрин е бил победен от един Хауърд, вие няма да имате проблеми във войната си срещу тях. Те ще се страхуват да си покажат носа навън от дома си! — Ан се усмихна. — И двамата свършихме хубава работа. На Севърн ще му е много трудно да си намери годеница, независимо бедна или богатата.

След тези думи тя остави Търл сам в градината.

Той остана като зашеметен. Всяка дума на Ан кънтеше в ушите му. Това, което искаше, бе да впечатли едно момиче, а вместо това докара страшен позор за целия ѝ род. Знаеше, че Ан е права и рано или късно щеше да се разбере кой е Черния рицар. Твърде много хора знаеха тайната. Скоро от нечия уста щеше да излезе наяве, че Черния рицар е Хауърд.

Търл си каза, че Оливър ще е най-доволен. Той щеше да се погрижи за най-бързото разпространяване на новината. Търл тежко се отпусна на една каменна пейка. Да, Зарид беше права, той съсипа рода Перегрин. Воден от най-добри подбуди, той беше успял за миг да направи това, за което неговото семейство воюваше вече три поколения.

Загледан в звездите, Търл започна да обмисля по какъв начин да поправи стореното.

Зарид не можа да спи тази нощ. Тя лежеше будна и се чудеше по какъв начин да изпълни дадената клетва, как да накара лейди Ан да се омъжи за Севърн. Спомни си добре как реагира тя, когато брат ѝ спря побеснелия ѝ кон. Искаше да обясни на Хю Маршал всичко, но както каза Севърн, нямаше да е добре да се говори за измама. Съмняваше се дали въобще ще ѝ повярват.

Лежеше и слушаше хъркането на Севърн. Той вече не прекарваше нощите си с жени. Остана в палатката си, дори не стоеше при другите мъже, което бе добре, защото те не бяха особено горди да яздят под знамето на Перегрин.

На сутринта Зарид отиде да вземе храна. Севърн щеше да се бие едва следобед и тя не мислеше, че ще излезе от палатката дотогава. Пътеката минаваше край други палатки. Когато излизаше оттам, изведнъж иззад един ъгъл едра ръка запуши устата ѝ.

Тя удряше и дращеше с всичка сила, но не успя да избяга. Когато мислеше, че ще се задуши, ръката се отпусна и тя пое дълбоко въздух. Веднага ѝ завързаха устата с кърпа, после я покриха с наметало.

Качиха я на някакво седло и тръгнаха нанякъде. Хауърд! — помисли си тя. Още един път бе отвлечена от Хауърд.

Яздиха малко преди да спрат и да я свалят от коня. Махнаха наметалото. Не се учуди, когато видя пред себе си точно него.

— Не ме гледай така — каза Търл. — Няма да ти причиня зло.

Веднага щом махна наметалото, Зарид търти да бяга, като се опитваше в движение да свали превръзката от устата си. Той я настигна след няколко ярда и се хвърли отгоре ѝ. Стискаше я, докато престана да се отбранява.

— Не ме удряй, моля те — каза той уморено. — Наръга ме с нож, заради теб ме тъпка кон, едва не загинах на арената, опита се да ми отсечеш главата, вероятно си ме лишила от възможността да имам деца, а последната нощ не съм спал въобще. Моля те, дай ми поне малко почивка.

Гласът му звучеше така искрено умоляващ, че Зарид едва не се разсмя, но той все още лежеше върху нея.

— Какво искаш сега от мен? — попита тя.

Той придърпа главата ѝ към гърдите си.

— Моля те, не ме бий. Твърде съм слаб, за да се защитавам от мечовете, ножовете ти и от краката ти.

— Слаб? — изсумтя тя. — Ти събори Колбранд.

— По-спокойно — каза меко той. — Успокой се.

— Пусни ме! — каза тя, като се опита да го отхвърли, но той не я пусна. — Ще крещя за помощ!

— Ще те целуна.

— Не!

Той се усмихна, като видя страха в очите ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен, ако лейди Ан се омъжи за брат ти?

При тези думи тя се стегна и започна отново да се бори. Той я пусна с въздишка, но когато Зарид се опита да стане, сложи ръка на рамото ѝ и я накара да седне.

— Няма да се омъжа за теб, дори да си единственият мъж...

— Дори и ако докарам богатствата на лейди Ан във вашето семейство?

— Няма да се омъжа за теб... — тя го погледна как мързеливо се бе излегнал. — Баща ѝ няма да ѝ позволи да се омъжи за Перегрин. Ти се погрижи за това. Ти накара цяла Англия да ни се смее!

— Не съм накарал никого да ви се надсмива. И през ум не ми е минавало да слагам мед по ризницата на Севърн или да сменям знамето ви. Ако искам да победя някого, правя го с копие — той ѝ се усмихна. — Ти го видя.

— Знам, че не можеш да победиш брат ми и затова си разхлабил седлото му, за да изглежда, че си го бил.

— Мога да бия брат ти, дори ако трябва да си загубя рамото!

Лицето на Зарид почервения и тя скочи отгоре му готова да го удуши. Той се изхихика и се затъркаля с нея, като я мачкаше, опипвайки я и криеше главата си, когато тя се опитваше да го одере.

След малко Зарид разбра, че той си играе с нея и побесня. Когато ръцете му отслабиха прегръдката си, тя се отдръпна.

— Няма да се омъжа за врага си!

— Мислех, че се грижиш за името на семейството си — каза той, като стана. — Мислех, че те интересува името на Перегрин да не предизвиква смях — той тръгна към коня си, но Зарид застана пред него.

— Ти не знаеш нищо за гордостта на семейството ни — тросна му се тя. — Ти живееш в крадени земи. Брат ти е ненормален. Ако се биеш, трябва да си маскиран.

— Маскирах се, защото исках да защитя името на рода ти — каза той на един дъх. — Не исках хората да знаят, че един Хауърд е бил един Перегрин.

— Ти си победил брат ми? — изкрещя тя. — Ти трябваше да разхлабиш седлото му...

Той се наведе и я целуна.

Зарид се извърна, тъй като мразеше начина, по който я караше да се чувства.

— Именно, защото обичам семейството си, няма да се омъжа за един Хауърд — прошепна тя.

— Един брачен съюз ще спре враждата.

Тя го погледна.

— Брат ти ще...

— Аз ще живея с теб — каза той. — Където ти искаш. Ще дойда да живея с теб при братята ти.

Тя премигна срещу му.

— Роган ще те убие — прошепна тя.

— Съмнявам се, че ще успее.

— Ти си глупак!

— Сигурно — отвърна той, повдигайки рамене. — Може би съм глупак, но имам чест. Не съм разхлабвал седлото на брат ти. Мога да

победа и без подобни долни номера.

— Ха! Не можеш... — тя спря, защото той се канеше да я целуне отново. — Няма значение, вече се случи. Лейди Ан няма да се омъжи за човек, който предизвиква смях.

— С една дума, ти не би направила каквото е по силите ти да спреш убийствата, или да помогнеш на семейството ти да се сдобие с богата булка? — той дръпна юздите на коня си.

— Ще направя всичко, което мога, за да защита брат си! Ще направя всичко!

— О! — каза той, като повдигна вежди. — Не ми се вярва.

Тя го погледна с присвити очи.

— Как смяташ да накараш Хю Маршал да даде дъщеря си на един Перегрин?

— Остави това на мен.

Тя се усмихна тъжно.

— Мислиш да я отвлечеш? Хауърд са майстори на отвличанията на беззащитни жени. Ще я накараш насила да се омъжи за брат ми? Да не мислиш да предизвикаш вражда между Перегрин и Маршал? Да не би да искаш да се обедините с Маршал, за да водите война срещу нас.

Известно време той мълча, мигайки срещу й.

— Не можеш ли да мислиш за нещо друго, освен за война? Не можеш ли да повярваш, че може би имам други причини, освен войната? Нямам намерение да насилвам Ан Маршал за каквото и да е. Баща й ще я даде на брат ти за жена.

— Сигурен ли си?

— Толкова, колкото никой не може да бъде сигурен за бъдещето — той й се усмихна. — Но нямам намерение да си създавам неприятности, за да уредя женитбата на брат ти, ако не получа това, което искам в замяна.

— И искаш една Перегрин? — троснато попита тя. — Ти няма да дойдеш да живееш при братята ми, както каза. Ще ме закараш насила във вашия дом. И какво тогава? Ще ме измъчвате. Или ще ме използвате като заложник, за да принудите братята ми да правят това, което искате.

— Казах ти вече, няма да те заведа да живееш при брат ми. Ще живея с теб и семейството ти, Зарид.

Тя зяпна. Толкова ли беше глупав?

— Хауърд ни наблюдават. Ще те видят с братята ми и ще разкрият самоличността ти. Когато братята ми научат кой си, ще те убият. И брат ти ще...

— Да знам — каза той с отвращение. — Няма смисъл да говорим повече. Връщай се при брат си. Помоли го да предложи на Колбранд да се ожени за теб. Омъжи се за него. Гледай обаче в първата ви брачна нощ да му кажеш, че си жена — той яхна коня си и я погледна. — Кажи сбогом от мен на брат си.

Когато го видя да си тръгва, всичко, което си помисли бе, че тревогите ѝ най-накрая свършваха. Тя бе свободна от бремето да пази самоличността му в тайна.

Но щом той обърна коня си, тя му извика.

— Чакай!

Той спря и я погледна.

— А лейди Ан? — попита тя. — Как да я накарам да се омъжи за брат ми?

— Проблемът е, че брат ти е прицел на подигравки и Хю Маршал няма да му даде дъщеря си.

— А ти можеш да го накараш да промени решението си? — попита тя с отвращение.

Той обърна коня си, но тя хвана юздите.

— Кажи ми как? — настоя тя. — Дължиш ми това, след като пазих тайната ти.

— А ти си ми длъжна, че те спасих от хората на брат ми, от коня, длъжна си ми за...

— Кажи ми! — изкрещя тя, удряйки го с юмруци по прасеца. — Това касае моето семейство, а не теб!

— Знаеш цената ми?

Тя опря чело във врата на коня.

— Не мога да се омъжа за теб — каза тя бавно. — Ти си ми враг, мразя те.

— Ако ти си мислиш, че ме мразиш, то това въобще не може да се сравнява с чувството, което Ан Маршал ще изпита, когато я принудят да се омъжи за брат ти.

Зарид се усмихна и го погледна.

— Преди игрите конят ѝ побягна и въпреки че Севърн я спаси, тя му се надсмя. Каза, че трябва да извари юздите си, преди да ги докосне

ОТНОВО.

— Напълно в неин стил.

— Добре ли я познаваш?

Търл не бе сигурен, но му се стори, че откри някакво скрито чувство в гласа ѝ. Не смееше да помисли, че може би е ревност.

— Достатъчно добре — отвърна той.

Искаше да я накара да реши какво ще прави. Не можеше да понася тази ситуация. И тъй като бе последният ден на турнира, това трябваше да стане сега или никога.

— Ще осигуря на брат ти жената, която иска — каза Търл. — Хю Маршал ще даде лейди Ан на Севърн, но няма да го направя, нито ще ти кажа как ще стане, докато не се съ согласиш да се омъжиш за мен.

— Няма да успееш — каза тя. — Хю Маршал няма да изпълни желанието на втория син...

— Тогава няма защо да се тревожиш, нали? Ако пропадна, няма да се омъжиш за мен — той я погледна. — Но няма да направя и опит, ако не се закълнеш, че ще направиш каквото искам.

Тя пусна юздите и се загледа в гората. Да се омъжи за него? Да се омъжи за един Хауърд? Как ще реагират братята ѝ, когато разберат, че зет им всъщност е Хауърд? Севърн може би ще се замисли, преди да го убие, но на Роган няма да му мигне окото. И тогава Оливър Хауърд ще доведе цяла армия и ще ги избие всичките. От друга страна, цяла Англия се смееше на Перегрин.

Само женитбата на Севърн за Ан Маршал щеше да спре подигравките.

Зарид се хвана за главата. Той бе като дявола. Изкушаваше я. А и приличаше на дявол, седнал на коня си и черната си коса и черни очи. Да се омъжи за него? Да се омъжи за него и да живее с фамилията, която мрази?

— Не мога — прошепна тя.

Търл дръпна юздите на коня си.

— Спри! — изкрещя тя.

Той спря.

Без да го гледа, със стиснати юмруци, тя каза:

— Ще го направя.

— Не те чувам.

Не го погледна.

— Ще се омъжа за теб — прошепна тя.

— Все още не те чувам.

Зарид го погледна, а очите ѝ блестяха гневно.

— Ще се омъжа за теб — изкрещя тя. — Ако осигуриш лейди Ан за съпруга на Севърн, ще се омъжа за теб — устните и се свиха. — Но няма да дойда да живея при брат ти. Никога няма да живея под един покрив с Оливър Хауърд.

Той я погледна и лицето му се отпусна.

— Ще живея с теб, където поискаш, докато си готова да ме следваш, където и да отида.

— Да! — каза тя. — Да!

Но Търл просто ѝ се усмихна, обърна коня и препусна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Зарид се върна в палатката разтреперана. Какво бе направила?

— Дълго време те нямаше? — тросна ѝ се Севърн.

Тя едва не се изпусна да му каже. Как можеше да се държи така с нея след това, което току-що бе направила за него. Съгласи се да направи, поправи се тя. Все пак нищо от това, което се опасяваше, не се случи.

Тази мисъл я поразведри малко. Може би нищо лошо нямаше да се случи. Може би те щяха да стоят в палатката до последния му двубои и после щяха да се върнат у дома, сякаш нищо не се е случило. Може би хората щяха да забравят за мистериозния Черен рицар и калта в шлема на Севърн, за знамето със сатира.

Утре, помисли си тя, бог сигурно ще ми даде криле на ангел.

Севърн изпусна камата си и Зарид стреснато подскочи.

— Какво те измъчва? — попита я той.

— Нищо. Добре съм. Нямам проблеми. Животът ми е само радост.

— Липсва ти Смит, нали? — Севърн се усмихна.

— Добре, че имаш корава глава, защото в нея няма достатъчно ум дори как сам да свалиш шлема си.

— Няма да търпя подобни обиди от теб! — кресна той и тръгна към нея.

Зарид не се опита да избяга, както обикновено, въпреки че той може да я набие. Тя наведе глава и удари Севърн в стомаха. Той изохка, после я грабна и я изблъска.

— Какво по дяволите ти става? — попита той, точно преди тя да го ритне в пиццала. — Защо малка... — изпъшка той и я блъсна на леглото.

Севърн имаше намерение да даде на малката си сестра добър урок, от който много се нуждаеше, но в този миг в палатката влезе Смит, с една богато облечена жена, чийто страни бяха облени в сълзи. Той я държеше плътно до себе си. Севърн погледна към тях, докато

стискаше лактите на Зарид. С другата си ръка я удари през лицето и я хвърли на леглото.

Тя се претърколи, стана и с присвити очи погледна Хауърд.

— Какво има? — попита Севърн.

— Кажи му — каза Търл на жената, която водеше. Тя започна да плаче, после поклати глава, показвайки, че не иска да говори. Търл я притисна.

— Ще те дам на него! — закани се той.

Жената погледна Севърн и в очите ѝ се изписа страх.

— Брат ми не е... — започна Зарид, искайки да обясни, че брат ѝ не може да бъде използван като страшилище, но Търл я прекъсна.

— Кажи му! — нареди той.

Жената изхлипа:

— Тя ще ме убие!

Търл не каза нищо повече, а и нямаше нужда. Погледът му бе достатъчно красноречив.

Зарид гледаше жената, която продължаваше да плаче. Когато заговори, говореше толкова тихо, че едва ѝ се разбираше.

— Лейди... кал... ризница... знамето...

Зарид погледна объркано Севърн и видя, че той също се напруга да чуе.

Жената отвори уста, като не сваляше поглед от Севърн. Така можеше да се гледа само дяволът.

— Моята господарка не желае да се омъжи за вас. Тя нареди да сложат кал в шлема ви и мед по ризницата. Тя плати на човек да изрисува знамето ви...

Тя спря ужасена, защото Севърн тръгна към нея със стиснати юмруци, но Търл я скри зад себе си.

— Не е тя! — каза той. — Лейди Ан е в дъното на тази история.

— Ан? — попита учуден Севърн и Зарид знаеше какво си мисли. Обикновено жените го харесваха, вършеха всичко, което той пожелаеше, и бяха доволни да се разреши да го правят. Севърн бе красив. Ако не ѝ беше брат, Зарид би казала, че е красив колкото Колбранд... Затова новината, че лейди Ан е извършила тези неща, го шокира.

— Лейди Ан ли го е направила? — попита Севърн.

— Да — отвърна Търл. — Тя харесва Колбранд, но знае, че баща ѝ харесва теб, така че искаше да е сигурна, че ти повече няма да бъдеш кандидат за ръката ѝ. Тя те направи за смях пред всички.

Севърн погледна Търл.

— Една жена го е направила? — прошепна той. — Значи не е било трик на Хауърд?

— Гарантирам, че не е номер на Хауърд. Може би лейди Ан е решила, че това е чудесна шега.

Зарид виждаше как червенина избиваше по врата на Севърн, сякаш гневът му напираше някъде дълбоко отвътре.

— Шега!? — каза той. — Направи така, че да не изглеждам мъж и вярва, че е шега? Тя ми се надсмя по най-долен начин. На мен, на един Перегрин! Коя е тя? Нищо повече, освен богата дъщеря на един издигнал се търговец, докато аз... — той спря, понеже нямаше повече сили да говори.

— Къде е тя? — успя да попита той след малко.

— Обядва, предполагам — каза Търл ведро.

Той освободи жената, но тя не помръдна.

— Ще ѝ покажа какво значи да те направят за смях — каза Севърн.

— Господарю — изплака жената. — Вие не можете...

Севърн мина край нея и напусна палатката, а жената хукна след него, молейки го да не наранява лейди Ан.

— Какво направи? — попита Зарид.

Търл се усмихна.

— Все още не знам, но като познавам характера на брат ти, мога да предположа.

Зарид не губи повече време да говори с него, а хукна след брат си. Може би щеше да успее да спре най-лошото. Може би щеше да успее да го възпре да превърне името им в още по-голям обект на подигравки.

Зарид бягаше, а Търл след нея.

— Ще те убия за това — изкрещя му тя през рамо.

Защо въобще му повярва, когато ѝ каза, че ще успее да омъжи Ан Маршал за брат ѝ?

Тя стигна в залата, точно когато Севърн се приближи до масата, където седеше Хю с дъщерите си от двете му страни. Стотици мъже и

жени ядяха и пиеха на големите маси в залата.

Зарид понечи да побегне към брат си, за да го спре да извърши голяма глупост, когато проклетият Хауърд я грабна през кръста, запуши ѝ устата и я дръпна в сянката. Никой не ги забеляза, защото всички погледи бяха насочени към Севърн, чието красиво лице бе изкривено от гняв, докато гледаше втренчено Ан.

Наведе се през масата, грабна я за раменете и я повдигна. Тя изкрещя и повече от дузина мъже скочиха с извадени ножове към него. Хю Маршал вдигна ръка и ги спря. Той бе очарован и нетърпелив да види какво ще направи този силен мъж с дъщеря му.

Когато Ан разбра, че баща ѝ няма да позволи никой да я защити, започна да се бие с всички сила. Удряше Севърн с юмруци, риташе във въздуха, опитвайки се да го удари, но успя само да събори чиниите с месо и подносителите със зеленчуци.

— Пусни ме! — изкрещя тя. — Татко!

Когато гостите разбраха, че Хю Маршал няма нищо против представлението, те седнаха по местата си и се загледаха в зрелището.

Севърн грабна крещящата, риташа и дращеща Ан под мишница. Придърпа една пейка в средата на празното пространство между масите, оставено за акробатите и други изпълнители, и седна на нея.

— Помогнете ми! — крещеше Ан. — Моля ви помогнете ми! Никой ли няма да ми помогне?

Севърн праметна Ан на коляното си и запретна полите и. Замахна и я удари по задника.

Пляс!

— Това е за калта в шлема ми! — каза той.

Пляс!

— А това е за калта по лицето ми!

В този момент всички разбраха какво ставаше пред очите им. Знаеха достатъчно за Перегрин, а и бяха наблюдавали доста дълго време капризите на лейди Ан и им трябваше просто да подредят фактите.

Хю Маршал първи се разсмя. Радостен бе, че вижда твърде хитрата си дъщеря унижена по такъв начин.

— А това е за прерязаните копия! — продължи Севърн, придружавайки всяко изречение с удар. — И за меда! И за знамето!

Ан спря да се бори. Яростта измести страха ѝ. Омразата я изпълни. Тя сви юмруци, стисна зъби и отказа да плаче по време на унижението. Той просто искаше да я унижи. Не я удряше силно, а колкото да я опозори в очите на присъстващите.

Огромната зала кънтеше от смях. Смееха се всички: гости, слуги, артисти, деца, дори и кучетата започнаха да лаят.

Най-накрая Севърн спря и изправи Ан пред себе си. Тълпата притихна, за да чуе какво ще каже.

— Това да ти е за урок да не правиш повече подобни номера на мъже.

Те бяха на едно ниво — той седнал, тя права пред него. Докато той я гледаше самодоволно, Ан се изплю в лицето му. Тълпата притихна.

Севърн изрева вбесен, сграбчи я за врата и я придърпа към себе си. Погледна я и залепи устните си на нейните.

Тълпата отново се разсмя и заръкопляска, когато Севърн продължи да я държи и не прекъсна тежката си целувка, докато хората не започнаха да тропат с крака в знак на одобрение.

Ан се бореше с него, докато я целуваше, но нямаше сили.

Когато накрая се отдръпна от нея, Севърн я взе на ръце, тръгна към масата и я положи в чинията пред баща ѝ.

— Би трябвало да наглеждате повече дъщеря си — каза той високо, обърна се и тръгна да излиза.

Хората отново започнаха да се смеят, но този път не се смееха на него.

През цялото това време Търл държа Зарид притисната до себе си. Не бе нужно да държи устата и затворена и вероятно въобще не трябваше да я държи, но той отказа да я освободи.

Когато Севърн тръгна да излиза, а красивата лейди Ан още седеше в чинията с месо. Зарид се измъкна от ръцете на Търл.

— Сега вече Хю Маршал никога няма да даде дъщеря си на един Перегрин! — изсъска му тя.

— Спрете! — извика Хю Маршал и залата притихна.

Севърн спря на място, готов да извади мечата си и да се защитава. Зарид излезе от сянката, за да се бие с брат си.

Севърн бавно се обърна и погледна Хю Маршал.

Хю се изправи, и когато Ан се опита да слезе от масата, я бутна обратно.

— Искам да ти кажа нещо, Перегрин.

— Слушам ви.

Всички бяха затаили дъх. Не се чуваше никакъв звук. Дали жестокият и стар Хю нямаше да обяви война на бедните Перегрин, задето Севърн унизи така дъщеря му?

Ан се обърна и тържествуващо погледна Севърн, макар и още да беше в чинията с месо, а краката ѝ в задушениите зеленчуци. Тя се надяваше, че баща и ще изиска срамна, гадна смърт за този мъж.

— Това е моето желание — каза Хю в тишината. Той пое въздух и огледа залата. — Ще бъде голяма чест за мен, ако вземете дъщеря ми за ваша съпруга.

Покривът едва не падна от взрива от смях. Зарид зяпна, докато гледаше как брат ѝ изпъчи гордо гърди. Клатушкайки се, той се върна до масата, пресегна се през лейди Ан, сякаш нея я нямаше, взе един свински бут и започна да яде.

— Колко злато ще ми дадеш, за да те спася от нея? — попита с пълна уста.

Тълпата виеше от смях. Ах, колко му харесваше това на Севърн! Щеше да води брачните преговори и да се наслаждава на момента, когато тълпата се смееше на друг, а не на неговото семейство.

Зарид стоеше на мястото си, гледаше как Севърн преговаря с Хю за зестрата и знаеше, че репутацията на Перегрин нямаше да пострада от пазарлъка. Тя виждаше как мъжете кимат одобрително, когато Севърн искаше повече и повече злато, за да поеме товара, наречен лейди Ан.

Сега Ан ѝ бе по-симпатична, но не чак толкова много, защото нищо не можеше да я накара да забрави как всички се смееха на Севърн. Но когато погледна червеното ѝ от яд лице, си помисли, че може би Севърн няма да се смее последен, защото явно Ан бе човек, с когото не можеше да се живее лесно.

Уморена от шума, тя излезе. Имаше толкова много работа по подготовката на сватбата на Севърн.

Отвън имаше малко хора, но когато чуха оживлението, настъпило в залата, и те влязоха вътре, за да чуят пазарлъка на Севърн за лейди Ан.

Една ръка падна на рамото ѝ.

— Забрави ли за сделката?

Тя се обърна и видя Хауърд и всичко отново се върна в главата ѝ.

— Каква сделка? — попита тя, опитвайки се да печели време. Устните ѝ изсъхнаха.

Търл ѝ се усмихна.

— Осигурих на брат ти богатата булка.

— Ти си му я осигурил? Ти нямаш нищо общо с това. Брат ми си взе жената, като я... като я... унижи. Накара хората да ѝ се смеят. Ти нямаш нищо общо с това!

— Аз го предизвиках. Казах на брат ти, че Ан му е изиграла номера.

— Да, но това не накара Хю Маршал да даде дъщеря си. Брат ми се справи сам, без твоя помощ. Сделката помежду ни бе точно такава — тя се обърна, но той я хвана за рамото и я обърна към себе си.

— Аз го уредих! Знам нрава на брат ти и това, че когато е ядосан, не може да се контролира, той...

— Той може да контролира мечата си и ако бе тук, щеше да го стовари върху теб.

— О-о! — каза Търл не особено развълнуван. — Той не може да се сдържи днес, а аз знаех това. Ако Ан имаше друг баща, а не Хю, който цени повече от ума силата, нямаше да кажа на брат ти какво е направила Ан. Но аз правилно предположих, че Севърн ще направи нещо подобно и че Хю ще е доволен. Аз, малка моя съпруго, уредих женитбата.

— Съпруга?! — каза тя. — Не съм твоя съпруга и никога няма да бъда! Не мога аз да изпълня уговорка, която ти не си изпълнил. Не би могъл да знаеш какво ще се случи. Севърн можеше да я убие, беше достатъчно ядосан, за да го стори. И тогава какво щеше да стане? Или пък баща ѝ да...

— Истината, колкото и да е тъжна е, че Хю не понася малката си дъщеря. Тя има повече ум в единия си крак, отколкото той има в цялата си глава и той го знае. Също така се говори, че не е неин баща.

— Искаш да повярвам, че си знаел всичко това и затова доведе момичето при Севърн?

— Не, доведох я, за да му помогне да вземе жената, която иска, а аз също да получа тази, която желая.

— Не би могъл да знаеш какво ще се случи, затова не си допринесъл с нищо за тази женитба и сделката ни пропада — упорито повтори тя и понечи да си тръгне.

Повървя няколко метра и спря. Какво щеше да прави той? — чудеше се. Ще отиде при брат си и ще вдигне армията му срещу Перегрин? Ще предизвика Севърн на смъртна битка? Ще каже на Севърн кой е и ще предизвика война?

Обърна се и видя, че той върви в обратна посока. Хукна след него.

— Какво мислиш да правиш сега?

— Какво мисля да правя? Аз? Ти току-що ми каза, че не съм способен да мисля.

— Какво ще правиш с нас? — попита тя със стиснати зъби.

— С теб? Защо трябва да правя нещо?

— Защото не спазих уговорката. Искам да кажа — тя побърза да се поправи. — Аз няма да се омъжа за теб, тъй като облогът ни е фалшив. Какво смяташ да направиш на моето семейство?

— Нищо — отвърна той, усмихвайки се.

— О, разбирам! Брат ти ще свърши всичко. Мислиш да отидеш при него и да подготвите нападение срещу нас?

Очите на Търл се разшириха.

— Никога няма да кажа на когото и да е, че една Перегрин отказва да изпълни облога. Не искам никой да знае, че човек, носещ древното име Перегрин, няма чувство за чест.

— Перегрин имат чувство за чест! — отвърна тя ядно.

— Със сигурност го знам за брат ти, но ти... Кажи ми, брат ти Роган като теб ли е или като Севърн?

Тя сви юмруци и пребледня.

— Ние всички сме хора на честта. Най-вече аз! — Искаше й се да го убие, да забие меч в него, да гледа как кръвта му изтича. — Ще се омъжа за теб! — изкрещя тя.

— Не — отвърна той и си тръгна.

Тя застана пред него изумена.

— Не!? Но нали нашата сделка бе да се омъжа за теб, ако успееш да уредиш лейди Ан да се омъжи за Севърн?

— Севърн го постигна сам. Аз нямах удоволствието да натупам красивата Ан. Той го направи сам.

— Но ти му каза, че Ан му се подигра.

— Какво общо има това с боя по красивото й задниче?

Този мъж наистина бе глупак, помисли си тя.

— Ако не му бе казал, Севърн нямаше да знае, а ако не знаеше, нямаше да се върне в залата на Хю Маршал и да вземе лейди Ан.

— Така ли? Ти казваш, че ако не бях казал на Севърн, той нямаше да се сгоди за Ан?

Тя не му отговори.

— Значи аз направих нещо, за да се състои годежът, или с други думи, аз може би съм изпълнил моята част от облога?

Тя не отговори, но кимна.

— Изглежда аз изпълних моята част, а ти не желаш да изпълниш своята. Приятен ден, лейди Зарид — той й се усмихна и пак понечи да си тръгне.

Зарид го хвана за ръката.

— Къде отиваш?

— У дома, при дяволския си брат, от който ти така се плашиш — той се усмихна. — Ти изглежда се страхуваш, че аз замислям някакво отмъщение, защото не спази облога. Смятам, че мисълта ти за нарушената клетва ще ми бъде достатъчно отмъщение. Ти трябва да живееш със съзнанието за това до края на живота си. Колкото до мен, не мога да се понасям, но ти си Перегрин, не Хауърд и твоето име означава по-малко за теб, отколкото моето за мен. Както и да е — ти си решаващ. Не мога да те насилвам да удържиш на думата си. Вярвам, че едни хора имат чест, а други не. В случая изглежда ти нямаш. Така че...

— Спри! — изкрещя Зарид. — Ще се омъжа за теб!

— Не мога да те моля за това, тъй като ти се съмняваш, че съм изпълнил обещанието си.

— Изпълни го! — изсъска тя. — Казах ти го вече! Какво? Да не би да искаш да го изкрещя от покрива?

— Ще ми бъде приятно да кажеш на брат си, че искаш да се омъжиш за мен.

— Да искам?! Ти си последният мъж, за когото бих желала да се омъжа!

Той понечи да тръгне.

— Добре! Ще кажа на Севърн, че аз... — Тя преглътна. — Че искам да се омъжа за теб. Иначе ще е доста подозрително.

— Колко мило от твоя страна — каза той усмихнат. — Ще се видим в църквата след два часа.

— Два... два часа?

— Разбира се, ако си склонна да изпълниш своята част от облога. Ако можеш да живееш с безчестието си, мога да си тръгна веднага.

— Ще бъда там — каза тя ядосано, обърна се и го остави.

Търл продължи да се усмихва след нея. Беше много щастлив.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зарид яздеше сковано, без да поглежда мъжа, който яздеше до нея, мъжът, който бе вече неин съпруг. Бяха женени от два дни и тя все още бе девствена. Бе доволна, разбира се, че този Хауърд не я бе докоснал, но нещо скрито дълбоко в нея се бореше с факта, че той все още не я бе направил жена.

Тя му бе казала някои неща, които, както изглежда, го бяха ядосали доста.

След като се съгласи да се омъжи за него, той веднага бе отишъл при брат й, за да му поиска ръката на Зарид. Севърн, зает със собствената си женитба, не се бе замислил много-много и се бе съгласил. Той харесваше Търл и още мислеше, че Лиана го е изпратила. Зарид бе наскърбена от малкото внимание, което бе обърнал брат й на нейната женитба. Той я бе целунал небрежно по челото и бе отишъл да брои парите си с Хю Маршал.

Зарид не каза дума на Търл, докато отиваха към църквата, а мърморенето й в отговор на свещеника едва се чуваше. След церемонията тя стоеше скована, докато Търл се наведе и я целуна. Имаше други хора в църквата и те се хилеха, тъй като отстрани изглеждаше, че един голям мъж се жени за слабичко момче. Зарид държеше главата си изправена и отказа ръка на Търл, когато напуснаха църквата и тръгнаха към чакащите ги коне.

Качи се на коня и се опита да потисне увеличаващия се страх. Какво възнамеряваше да прави с нея Хауърд? Дали мислеше да я заведе при брат си, в замъка Хауърд, откъдето идваше смъртта за Перегрин? Щеше ли да я предаде на брат си, за да може да я използва срещу братята й?

— Не съм дявол — каза Търл, докато се качваше на коня. — Не ме гледай така, сякаш имам намерение да те измъчвам.

Тя не му отговори, нито го попита къде я води или какво смята да прави с нея. Разбира се, той й бе казал, че ще я заведе при братята й и ще живее с Перегрин, но тя не бе сигурна, че му вярва.

Напуснаха земите на Маршал, вземайки само това, което можеха да носят конете им. Извън имението ги посрещнаха трима души — хора на Хауърд.

Зарид знаеше, че той я е измамил. Тя се проклинаше, тъй като усещаше, че женитбата ѝ ще причини смъртта на двамата ѝ братя. Яздеше до мъжа, който бе неин съпруг, но не му говореше. Няколко пъти той се опита да я заговори, но тя мълчеше. Събра всичките си сили и кураж, за да сдържи сълзите си. Помисли дали би могла да убие тримата, които яздеха с тях, но се съмняваше, че ще успее да го направи. Явно трябваше да се изправи лице в лице с това, което предстоеше.

Именно през първата им брачна нощ всичките ѝ страхове и нещастия излязоха наяве. Хауърд бе наел стая в странноприемница. На вечеря Зарид седна безмълвно до него. Не му продума, а и яде твърде малко. Няколко пъти погледна Търл и забеляза, че той я гледате нежно, сякаш разбираше как се чувства.

Когато стана време да си лягат, тя се стегна, но Търл най-учтиво помоли ханджийката да се качи с нея. Зарид не се съблече, легна с дрехите и го зачака.

След време той дойде и докато се събличаше, тя гледаше завесите над леглото. Той легна до нея и я прегърна.

При докосването му страховете и яростта ѝ се отприщиха. Тя не можеше да си спомни какво точно му каза, но знаеше, че би ѝ спечелило боя, ако го бе казала на братята си. Каза му какво мисли за неговата подлост, за лъжите му. Каза му, че душите на Перегрин ще се върнат и ще го преследват. Нарече го с всичко, каквото ѝ дойде на ума. Каза му, че ще си смени кръвта, ако я докосне още веднъж.

Дни наред след тази вечер тя си спомняше израза на лицето му. Той изглежда бе вцепенен от обидите ѝ, от омразата ѝ. Стана, обу се и я погледна.

— Това бе грешка. Аз мислех, че може би...

— Какво си мислил? — тросна му се тя.

— Че можем да бъдем мъж и жена. Виждам, че съм грешил.

— Ние сме Перегрин и Хауърд — каза тя. — Как можем да бъдем нещо друго? Да не би да очакваше да те обичам, заради няколкото думи, казани от свещеника? Да не би да очакваше да

измиеш омраза, трупана три поколения с няколко минути в църквата? Казах ти, че те мразя! Не ми ли вярваш?

Той мълча известно време, после я погледна.

— Имам... чувства към теб още от първия път, когато те видях. Беше безумие да мисля, че тези чувства могат да получат отговор. — Той облече ризата си и отиде до вратата. — Ще се видим сутринта — и излезе.

Зарид беше твърде шокирана от думите му, за да му отговори. Тя седна в леглото и се загледа в затворената врата. Какъв човек бе той? Ако една жена се бе държала така с някой от братята ѝ, те биха постъпили както Севърн постъпи с Ан. Но когато тя прокле Хауърд, той не отвърна на яростта ѝ, а просто я остави сама в първата ѝ брачна нощ.

Тя не спа добре, а когато сутринта слезе, хората на Хауърд вече я чакаха.

Съпругът ѝ не ѝ помогна да се качи на коня, както обикновено, нито ѝ проговори през целия ден.

Следващата вечер те спряха в друга странноприемница и той не дойде в стаята ѝ. Зарид бе твърде изморена и заспа веднага, а когато се събуди, се опита да потисне негодуванието си. Яздеше до него и откри, че мълчанието му бе също така дразнещо, както и непрекъснатото му говорене.

— Къде отиваме? — попита тя и гласът ѝ прозвуча много по-войнствено, отколкото искаше.

Той я погледна студено. Имаше тъмни кръгове под очите и набола брада по бузите му. Ако не беше така обладана от собственото си нещастие, Зарид би се учудила от външния му вид. Тя не можеше да знае, че Търл бе прекарал предните две нощи сам, буден, пиейки и проклинайки се. Бе се поздравил, че толкова умело убеди една жена да се омъжи за него, но след церемонията не мислеше така. Може би бе достатъчно глупав, за да вярва, че след казаните в църквата думи тя ще го обикне. Мислеше си, че я познава, а се оказа неподготвен за яростта, с която тя го нападна още в първата брачна нощ. Той я бе спечелил, но какво всъщност спечели? Една жена, която го мразеше с цялата си душа и сърце.

— Водя те при брат ми, за да може той да те затвори и измъчва. Ще го оставя да те използва във войната срещу братята ти. Аз, както и

той, имам силно желание да притежавам вашия разпадащ се замък. Най-голямото ми желание е да видя брат ти Севърн мъртъв и да се ожения за жена, която ме мрази.

Тя отвърна поглед.

— Къде отиваме? — попита тя доста по-меко.

— В моя дом. Аз не стоя много при брат си. Къщата беше на майка ми.

Зарид го погледна изненадана.

— Учудва те, че имам майка? Или са те учили, че всички Хауърд идват направо от пъкъл?

— Никога не съм мислила за майка ти. Брат ти умори моята от глад, обсаждайки я в един замък, когато бях дете.

Търл отвърна поглед.

— Да, Оливър е способен на това.

Тя не му отговори веднага, после го попита за майка му, тъй като мислела, че той е израснал във Франция. Той й разказа за живота си във Франция, за майка си и добави, че всяка година тя идвала в Англия в дома на баща си, за да види хората, които живеят там.

Последва дълго мълчание, после той я погледна.

— Знаеш ли защо исках да се ожения за теб?

— Не — каза тя откровено. — Не знам.

— От една страна, исках да спра враждата и омразата. Тя продължава вече твърде дълго. Но за разлика от теб, аз не съм закърмен с омразата между двата рода. Знам, че има спор на кого принадлежат земите и титлата. Брат ми няма деца, а като го гледам, мога да предположа, че не му остава още много да живее.

— И ти ще станеш дук? — каза меко Зарид.

— Да, аз ще стана дук. Мислех си, че ако се ожения за Перегрин и имаме син, тогава детето ще може един ден да наследи титлата и земите. Така и Хауърд, и Перегрин ще владеят общо земите, които така желаят.

— Не! — каза остро тя. — Това са земи на Перегрин. Те винаги са били наши. Брат ми Роган трябва да бъде дук, а синът му да управлява след него. Никой Хауърд не може да притежава земите и титлата.

Той я погледна.

— Твоят син ще стане дук. Не искаш ли?

— Синът ми не заслужава титлата — отвърна рязко тя. — Нито пък ти. Тя принадлежи на брат ми Роган. — Зарид го погледна. — Ти се ожени за мен, за да си сигурен за себе си и сина си, ли?

Търл въздъхна и поклати глава.

— Винаги ли мислиш за мен най-лошото? Аз не съм като брат си. Виждам начин да се прекрати враждата, а ти си мислиш, че желая само власт, какво да направя, за да докажа добрите си намерения?

— Когато наследиш земите, да ги дадеш на брат ми!

Очите на Търл се разшириха.

— Баба ти никога не е била официално омъжена! Браковете в Перегрин са само една легенда. Семейството ти се състои от копелета. Дори кралят го потвърди.

— Не е истина! — извика тя. — Моето семейство е истинският собственик на всички владения на брат ти. Защо мислиш, че брат ти се бие с нас така усилено, ако не е истина?

— Може би има нещо общо с това, че и братята ти са убивали моите — каза Търл меко, после спря за момент. — Ако нашата женитба и бъдещето ни дете не успеят да прекратят враждата, не виждам причина да сме женени.

— Нито пък аз — отвърна тя, гледайки го право в очите.

Търл я погледна и после се усмихна.

— Правил съм много глупости през живота си, но никога не съм постъпвал по-глупаво. Лейди Зарид — каза той, докосвайки шапката си, — извинявам се, че ви принудих да се омъжите за мен. Помислих, че мога да ви накарам да ме обикнете. Виждам едва сега, че съм бил глупак. Омразата на Перегрин е по-силна от любовта на Хауърд. Тъй като няма начин да се направи компромис в тази кръвна вражда, тъй като и двете страни искат само другата да отстъпи, предлагам да ликвидираме брака си.

— К-как можем да го направим?

— Ще изпратя молба до краля. Сигурен съм, че ако му дам малко земя, той ще разреши да се анулира женитбата. Тогава всеки ще може да отиде, където пожелае. Твоите хора ще шпионират моите, моите — твоите. Така харесва ли ти?

— Не съм сигурна — каза тя колебливо.

— Не си сигурна? Каква друга възможност има? Ти ме мразиш, по-скоро ще умреш, отколкото да ми позволиш да те докосна, така че

нямаме надежда за деца. Що се отнася до мен, бих предпочел да имам няколко деца. Предложението ми е да останем в къщата на майка ми, докато чакаме отговора на краля. Не мисля, че ще ми бъде приятно да живея с този твой страшен брат, нито пък ти би желала да живееш с брат ми.

— Не! — каза тя бързо. — Не искам да живея с Хауърд.

— Значи е уговорено. Това е всичко, ако те удовлетворява. Не искам повече да бъда обвиняван, че те насилвам да се омъжиш за мен, да лягаш с мен. Би предпочела да се събереш със... как го каза? Трикрак гърбушко, белязан от дявола по бузата. Нали така беше?

Зарид се обърна с почервеняло лице. Тя бе казала твърде много неща през брачната им нощ, а не помнеше и половината от тях. Сигурно е казала какво ли не, за да го държи далеч от себе си. Тя кимна.

— Добре, най-накрая се споразумяхме за нещо. Колкото по-бързо анулираме брака си, толкова по-скоро ще се спасим един от друг и толкова по-скоро ще си намеря няколко желаещи ме жени — той се усмихна по начин, по който не го бе виждала да се усмихва преди. Цялото му лице светеше. — На турнира имаше едно изключително красиво блондинче със зелени очи. Косата й... — той спря и прочисти гърлото си. — Добре, разбрахме се. Ще си стиснем ли ръцете за сделката?

Зарид взе ръката му, стисна я силно и бързо се обърна намръщена. Тя бе получила това, което искаше. Но кой знае защо не бе щастлива.

При вида на къщата на майката на Търл Зарид се почувства още по-нещастна. Това бе красива голяма къща от розов камък, а не крепост, защитена от високи дебели стени. Имаше дървета в големия парк, който я заобикаляше, дори видя сърна да пасе под дърветата. Всичко бе изключително красиво, чисто и подредено.

Един вътрешен глас й казваше, че къщата е абсолютно неудобна за защита и може да бъде превзета от всеки, който пожелае да го стори, но друг се възхищаваше от красотата наоколо.

Когато влязоха в двора, чули шума от копитата на конете, хората излязоха да ги посрещнат. Имаше три възрастни жени, облечени в

брокат, в косите им блестяха скъпоценности.

Търл я представи на дамите, които бяха достатъчно вежливи и тактични, за да не реагират на мъжките ѝ дрехи. Зарид мислеше да слезе от коня и да им се поклони, но се наведе малко, когато Търл я хвана за раменете и я изправи. Обясни ѝ, че тези красиви жени ще бъдат нейни прислужници, че те ще се грижат за нея, както са се грижили за майка му. Тя трябваше да отиде с тях и щяха да се видят за вечеря.

Когато погледна жените и красивите им дрехи, Зарид почувства нещо много близко до страха. До този момент не бе мислила какъв ще бъде животът ѝ, ако е облечена като жена. Бе така обладана от гнева към съпруга си, че въобще не бе мислила за това. Помисли си как би носила копринена рокля, и почувства някакво вълнение. От една страна, ѝ се искаше да усети плата по тялото си, но от друга бе ужасена. Тя погледна с тъга хората на Хауърд. Те сигурно щяха да яздят или да пият бира и да се хвалят един друг за турнира. Колко би искала да отиде с тях. Щеше да се чувства по-удобно с тези хвалещи се, оригващи се и сумтящи мъже, отколкото с дамите.

Тя се обърна към Търл и видя, че той я гледа. За първи път не гледаше на него като на враг. Той бе най-близкият ѝ човек тук. Тя му се усмихна.

Той не отговори на усмивката ѝ и изглеждаше объркан от нейната.

— Оттук, лейди Зарид — каза една от жените.

Той явно разбра какво иска и ѝ се усмихна.

— Ще дойда скоро при теб — каза той. Думите му я накараха да се изчерви, тъй като прозвучаха сякаш тя не може без него. Тя навири нос и последва трите жени. Щеше да му покаже, че не се нуждае от него.

Зарид огледа голямата обкована с дъб стая. В техния замък нямаше стая, която да бе и на половина толкова красива. Отиде до голямото легло и с желание докосна завесите.

— Да ви помогнем ли да се изкъпете и облечете, милейди? — попита една от жените.

Зарид не искаше да им показва невежеството си.

— Не, аз... аз ще се оправя сама — видя, че жените се спогледаха и разбра, че е сгрешила.

— Добре, тогава ще донесем ваната тук.

Зарид кимна мълчаливо и жените излязоха. След минути четирима мъже внесоха голяма дървена вана, а жените ги следваха с топла вода, сапун и кърпи. Водата бе добра, а Зарид бе доволна, че Лиана ѝ бе показала как да се къпе, тъй като не желаше да изглежда пред жените от Хауърд още по-голяма глупачка, отколкото вече се бе показала. Насапуниса тялото и косата си, после се потопи, за да се измие. Излезе от ваната, стъпи на студения каменен под и взе кърпата. Тя бе много по-фина от тези, с които бе свикнала да се бърше, а и бе затоплена. За секунди тя притисна лице в меката кърпа и я помириша. Независимо колко дълго и старателно ще бъде почистен родният ѝ замък, той никога не би имал аромата на тази кърпа.

Когато се изсуши, тя се огледа за дрехите си, но тях ги нямаше. Вместо това на леглото имаше чисто бельо и дълга мека кадифена роба. Тя се облече. Робата бе от синьо кадифе с бродирани нежни златни цветя. Тя обви ръце около себе си и затвори очи, докато търкаше брадичката си в мекия плат.

В този миг някой почука и една от жените влезе. Доколкото Зарид си спомняше, името ѝ бе Маргарет.

— Милейди — каза жената, а на Зарид ѝ трябваше известно време, за да разбере, че жената говори на нея. — Лорд Търл ви моли да го придружите долу за вечеря.

Зарид отвори уста да каже, че скоро ще е долу, тъй като бе много гладна, но се усети, че няма дрехи.

— Бих желала да ми върнат дрехите — каза тя, колкото се може по-високомерно.

— Ако бъдете така добра да ми кажете къде е багажът ви, ще изпратя веднага за роклите ви.

Зарид нямаше багаж и нямаше какво да отговори.

— Кажете му — не знаеше как да нарича съпруга си, — че не съм гладна и няма да вечерям с него.

Зарид знаеше, че няма никаква нощница. В нейното семейство нощните одежди бяха ненужни разходи. Брат ѝ купуваше един комплект дрехи и тя не ги сваляше, докато се изпокъсаха.

— Не — каза тя. — Ще се оправя сама.

Въздъхна с облекчение, когато жената я остави сама.

С въздишка погледна леглото. Нямаше какво друго да прави, освен да си легне със стържещ от глад стомах. Тя се стресна, когато след няколко минути четиримата мъже влязоха да изнесат ваната с мръсната вода.

Малко след това, когато тя седеше до огъня, топлейки ръцете си, някой почука. Този път още преди да успее да отговори, вратата се отвори и съпругът ѝ влезе.

— Прекаляваш — каза той. — Толкова ли ненавиждаш моето присъствие, че предпочиташ да умреш от глад?

— Аз не... — каза тя изненадано.

— Възнамеряваш винаги да се храниш сама тук ли?

— Не съм искала да ми носят храната тук — истината бе, че тя не знаеше, че може да поиска храната в стаята си. Това бе ново за нея, тъй като при братята ѝ не се правеше така.

Търл отиде при нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не може така. Не може да се измъчваш от глад. Ако ме презираш, тогава ще се погрижа да се храниш тук сама. Никой няма да те безпокои, но долу има музика и забавления. Не мога ли да те убедя да слезеш с мен на вечеря?

— Нямам дрехи, глупак такъв! Какво ще нося, когато седна до теб? Тези твои слуги ми отнесоха дрехите.

Изглежда му трябваше малко време, за да разбере за какво говори. После се усмихна. Обърна се и отиде до големия шкаф на една от стените.

— Трябваше да попиташ. Сложих те в тази стая, защото е на майка ми. Дрехите ѝ са тук.

Зарид остана на мястото си, докато той се ровеше в шкафа. Извади една червено-кафява рокля от кадифе. Имаше тъмнокафява кожа по нея. Тя много искаше да я докосне, но се спря.

— Как бих могла да помоля прислужниците за дрехи? Да им дам да разберат, че съм бедна? Снаха ми дойде при брат ми с цяла кола дрехи. — Искаше да му покаже, че въпреки че нямаше нужните дрехи, все пак знае какво би трябвало да има.

Търл видя гордостта, изписана на лицето ѝ.

— Ще им кажа, че си ги изгубила при наводнение. Да, че си имала осем, не, дванадесет коли с най-чудесни дрехи от Франция, но са загубени и сега ще трябва да използваш старите дрехи на майка ми

— той ѝ подаде роклята. — Наистина стара е, но мисля, че ще ти стои добре, а и цветът ѝ ще ти отива.

Зарид протегна ръка да докосне кожата на деколтето.

— Ще я сложиш ли?

Тя кимна.

— Тогава ще извикам една прислужница да ти помогне да се облечеш и да оправи прическата ти.

— Не — каза тя и сведе поглед. — Ще се облека сама.

Не искаше да изглежда непохватна пред прислужниците. Тя знаеше, че щяха да ѝ се смеят, след като разберат, че няма представа как да се облече или какво да прави с косата си. Зарид бе чувала прислужниците на Лиана да я питат хиляди пъти как да плетат косата ѝ, за панделките и чорапите, а тя самата не знае нито един от отговорите.

Търл остави роклята на леглото, после взе ръката ѝ и я накара да седне срещу огъня. Взе един красив гребен от черупка на костенурка и започна нежно да сресва косата ѝ.

— Аз мога да го направя.

Той отстрани ръцете ѝ.

— Ние двамата няма да сме дълго заедно. Не ми отнемай това удоволствие, поне сега.

Тя не отговори, но затвори очи, когато той решише нежно сплетените ѝ коси. Като дете никога не си решише косата. Едва когато порасна и започна да забелязва красивите млади мъже, които тренираха с братята ѝ, тя взе гребан и се опита да се среше. После едва го измъкна от сплъстената си коса.

— Какви хубави коси — каза Търл. — И толкова мека, като пух — ръцете му се движеха по врата ѝ, после по челото ѝ, масажирайки я. — Няма коприна, която да се сравни с косата ти.

Когато спря да я реши, тя отвори очи и го видя да стои срещу себе си. В очите му имаше топлина, която не беше забелязвала.

— Това е само коса — каза тя рязко, опитвайки се да скрие, че думите му ѝ бяха доставили удоволствие.

— Ще се облечеш ли сега?

Зарид погледна роклята на леглото. Сигурно би могла да я облече сама. Преди да реши какво да прави, Търл застана зад нея, сложи ръце

на раменете ѝ и започна да съблича робата ѝ. Тя инстинктивно я притисна до себе си.

— Ще бъда прислужницата на господарката тази вечер — каза той. — Ще ти помогна с корсета — той се усмихна. — Ако не предпочиташ да извикам Маргарет.

— Не, аз... — тя преглътна. — Може би ще мога да вечерям тук?

— Зарид — каза той твърдо. — Ти все някога ще трябва да излезеш от тази стая. Не можеш да стоиш тук непрекъснато и да носиш само тази роба. Ако не желаеш да съм тук, ще извикам някоя от жените.

Той ѝ бе враг, но все пак ѝ бе близък. Бе прекарала няколко дни в компанията му. Тя се отпусна и той взе робата. Зарид взе роклята и я наложи на тялото си.

— Сега — каза той. — През главата. Не, не така, обратно. Ето, обърни го така, че лицето да стои по този начин.

Зарид държеше роклята до себе си, притискайки я така, че да не се отвори деколтето ѝ. Никога през живота си не бе излизала на дневна светлина без гърдите ѝ да са превързани стегнато. Това я караше да се чувства особено.

— Стой така — каза Търл, докато затягаше връзките на корсета ѝ.

Зарид бе свикнала със стегнатата превръзка, която изцяло скриваше гърдите ѝ. Сега корсетът беше стегнат по-слабо, притиснат в кръста ѝ. Тя погледна надолу и видя, че гърдите ѝ са изложени на показ в дълбокото деколте и сложи ръце да ги прикрие.

Търл свърши със завързването и я обърна да я погледне.

— Чудесно ти стои. — Той се отдръпна да я погледне. — Свали си ръцете. Хайде, послушай ме.

Зарид му се подчини, но не го гледаше, докато мълчанието му стана нетърпимо. Тогава тя вдигна поглед. Той имаше доста странно изражение на лицето, което накара тялото ѝ да потръпне.

Търл се прокашля и отвърна очи.

— Ще слизаме ли за вечеря? — той ѝ подаде ръка.

Зарид направи две крачки и политна с лице напред. Щеше да се удари, ако не я бе хванал. Тя погледна назад и видя, че роклята има голям шлейф, който се влачеше отзад. *Как би могло да се ходи така, чудеше се тя.*

— Мисля, че трябва да го прехвърлиш през рамо — каза Търл и когато Зарид го погледна с неверие, той се опита да ѝ покаже. — Трябва да го направиш така.

Тя го гледаше как направи няколко превзети стъпки, после се наведе сякаш, за да хване нещо. И прехвърли илюзорния предмет през рамо. Зарид едва се сдържаше да не се разсмее. Това ли бе Черния рицар, който събори всички участници? Тя се намръщи леко.

— Не мога да разбера. Ще ми покажеш ли отново?

— Казах ти, че не съм абсолютно сигурен как се прави, но дамите като че го правят така. Сега вървиш така.

Тя го гледаше как имитира дама.

— После се навеждаш. Правиш го грациозно: вдигаш шлейфа, после го прехвърляш през рамо. Ето, това е, не е толкова трудно, нали?

— Ще опитам — Зарид направи две стъпки, опитвайки се да имитира походката му, наведе се и нарочно не успя да хване шлейфа. Погледна го.

— Мисля, че трябва да ми покажеш отново.

Той въздъхна.

— Добре, но ме гледай внимателно. Вървиш, навеждаш се, вдигаш, премяташ — той демонстрираше всяка дума. — Сега опитай ти.

Зарид отново направи няколко неумели опита да прехвърли шлейфа през рамо и успя да скрие усмивката си, когато той се намръщи.

Той застана зад нея и я хвана през кръста.

— Върви! — заповяда той, после се наведе напред, като я натисна и също се наведе. Хвана лявата ѝ ръка — Сега хвани проклетото нещо и го прехвърли през рамото си.

Зарид отново успя да го изпусне. Тя се отдръпна и му каза с невинен поглед:

— Явно не мога. Може би трябва да облечеш роклята и така да ми покажеш.

Физиономията, която той направи, я накара да избухне в смях.

— Ах, ти малка палавнице! — каза той и тръгна към нея.

С почти перфектно движение Зарид хвана шлейфа и го прехвърли през рамо, преди да побегне. Втурна се към вратата, но той стигна преди нея и я затисна. За секунди тя се уплаши — ако беше се

опитала да дразни братята си по такъв начин подигравайки се с мъжествеността им, щеше да си изпати здраво, но скоро разбра, че Търл също се забавлява.

Избяга от него, държейки шлейфа с една ръка, а с другата се държеше за рамката на леглото. Отначало ѝ се стори странно, че той не я хвана, въпреки че можеше да го направи. Тя побягна към масата и я остави помежду им. Когато се опита да избяга от едната страна, той я пресрещна, после тя се опита на другата, там също я спря. Тя се усмихна, после се разсмя и хукна колкото можеше по-бързо. Но той пак я изпревари.

Зарид бутна един стол на пода, прескочи го, а когато той се пресегна да я хване, му избяга. Побягна към прозореца и когато той се втурна към нея, тя се изкиска и избяга. Той бе на сантиметри зад нея, на два пъти я хвана, но много леко, така че тя можеше да му избяга.

Когато скочи на леглото, тя бе без дъх от смях, от бягане и от нещо друго, което не ѝ бе съвсем ясно. Той я сграбчи, преобърна я и започна да я гъделичка, докато тя едва не умря от смях. Ръцете му опипваха тялото ѝ.

— Молиш ли ме за прошка? — попита той. Спря да движи пръстите си и я погледна. Тя лежеше по гръб, когато той падна върху нея. Бедрата му притиснаха нейните.

— Никога! — каза тя, усмихвайки се. — Никога няма да помоля един Хауърд за прошка.

Не искаше да го обиди, дори не мислеше това, което каза, но лицето му изгуби веселото си изражение и той се отдръпна от нея. Тя го хвана за ръката, преди да стане.

— Не исках... — не знаеше как да завърши изречението.

Той седна на ръба на леглото и я погледна. Зарид притаи дъх. Всъщност, помисли си тя, той не изглеждаше толкова зле. Тя му се усмихна.

Той също ѝ се усмихна и Зарид пак си помисли, че Търл въобще не изглежда зле.

Той продължи да я гледа с усмивка и се пресегна през леглото.

— Ти ще ме убиеш! — каза той и я хвана за раменете.

Зарид изписка и спря да се движи. Погледна го. Очите му бяха нежни, но тя не можеше да разбере изражението им.

— Ти си много красива, знаеш ли? — той прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— Не съм — каза тя. — Приличам на момче.

При тези думи той се засмя, легна до нея и я прегърна.

— Никога не съм виждал друг човек, който да прилича по-малко на момче.

— Но никой досега не го е забелязал. Че аз...

— Това доказва колко са глупави хората.

Тя се отпусна в прегръдките му. Никой досега не се бе държал така с нея. От една страна, ѝ се искаше да се отдръпне, а от друга, ѝ бе толкова хубаво, че не ѝ се помръдваше.

Голямата му ръка дръпна косата от лицето ѝ, която все още беше влажна от банята и Търл зарови лице в нея. Зарид затвори очи за миг.

— Ти не си красива като Ан Маршал — каза той меко. — Ти си повече като... жребче или като кутре.

Тя се дръпна, но той не я пусна.

— Кон? Приличам ти на кон? Или на куче?

— Много добре знаеш какво имам предвид — отвърна той, като отново зарови лице в косата ѝ. Устните му докоснаха врата ѝ и го целунаха няколко пъти.

— М-м. Разбирам — каза тя със затворени очи. — Мъжете харесват Ан Маршал. Брат ми я харесва. Продължи да я харесва, дори след всички ужасни неща, които му стори — тя придвижи главата си така, че той да може по-добре да я докосва. Той хапеше леко врата ѝ и го целуваше. — Обзалагам се, че би искал да имаш Ан Маршал.

Търл спря да я целува и я придърпа още по-близо.

— Тя ми го предложи, но ѝ отказах.

Зарид бе учудена и се обърна да го погледне в очите, за да види дали лъже.

— Не би могъл да отхвърлиш лейди Ан. Тя е красива и богата. Всеки мъж, на когото му бъде предложено да се омъжи за нея, сигурно би приел.

— Аз отказах — той я целуна по темето. — Каква прекрасна червена коса. Като паяжина.

— Паяжините са лепкави. Защо отказа на лейди Ан?

— Защото не я желая. Тя има доста остър ум и е твърде хитра, за да мога да живея с нея.

— Какво значение има това? Севърн не се интересува от езика ѝ. Той ще я накара да се подчинява.

— Както и брат ти Роган е накарал неговата жена да се подчинява?

Тя понечи да го разпита откъде знае толкова много за семейството ѝ, но си спомни, че е Хауърд, а те ги шпионираха непрекъснато. Също така си спомни, че той и Севърн бяха пили заедно, а знаеше, че на чашка се разказват много клюки. Но вместо да го нагруби както беше решила отначало, тя се усмихна.

— Севърн ли ти разказва за брат ми?

— С подробности. Той не знае дали да мрази или да обича снаха си. — Търл прокара ръка по рамото ѝ. — Как си успявала да криеш всичко това под момчешките си дрехи?

Зарид погледна към гърдите си, които изпъкваха под кадифето на роклята ѝ. Тя сложи ръка да ги закрие и започна леко да се измъква, но той я задържа. Отдръпна ръката ѝ.

— Ако не мога да те докосвам, поне ми позволи да те гледам.

Тя усети, че се изчервява цялата и по цялото ѝ тяло преминава някаква особена вълна.

— Не можеш да ме докосваш ли? — попита тя.

— Ако бракът ни е към края си, ако ще моля краля да анулира женитбата ни, мисля, че е по-добре да те оставя девствена. Ако ще се омъжваш отново, сигурно за новия ти съпруг ще бъде удоволствие да ти отнеме девствеността.

— О — каза тя. — Разбира се! — Едва можеше да говори, защото ръцете му галеха гърдите ѝ...

— Надявам се той да бъде добър любовник.

— Кой?

— Мъжът, за когото ще се омъжиш. Мъжът, който ще има правото да ти прави деца. Мъжът, който ще има право да се наслаждава на твоето красиво тяло.

— Не съм красива. Ти току-що го каза. Каза също, че не съм умна.

— Никога не си ме чула да казвам, че си най-привлекателната жена, която съм срещал в живота си?

— Не, не съм — гласът ѝ бе мек.

Пръстите му се движеха надолу по роклята ѝ.

— В целия френски двор не може да се намери по-привлекателна жена от теб.

— И с какво съм по-привлекателна? — тя затвори очи. Усещаше мъжкия му аромат, усещаше сърцето му да бие толкова близо до нейното.

— Толкова невинност има в теб. Твърде много жени знаят всичко, което би могло да се знае за мъжете още преди първата си брачна нощ. Но ти, ти си чиста. Един мъж може да те научи на това, което желае да знаеш.

Тя отвори очи и се стегна в прегръдката му.

— Знам как се правят деца — каза тя с някаква ярост в гласа си. — Не съм невежо селско момиче. Може да не съм умна и красива като твоята лейди Ан, но знам доста за мъжете и жените.

Той ѝ се усмихна.

— Знаеш само за акта. Не знаеш нищо за това, което е преди него?

— Какво преди него?

Той прокара ръка по голото ѝ рамо.

— Освен правене на деца, има и правене на любов. Има огромна разлика между двете неща.

Тя все още се чувстваше засегната, задето той ѝ каза, че може да не знае нищо.

— Може би ти ще ми кажеш каква е разликата, а аз ще ти кажа дали си прав?

Той се засмя.

— Мое малко соколче, бих могъл да ти покажа каква е разликата, но трябва да се съобразя с моя разсъдък. Мисля, че е по-добре да отидем да вечеряме.

Той махна ръцете си и понечи да стане, но тя го задържа при себе си.

— Но на лейди Ан би казал, нали? Тя е достатъчно умна, за да разбере, не е като мен.

Той я погледна през рамо.

— Мисля, че Ан знае всичко, което може да става между мъжа и жената. Ако брат ти не ѝ достави удоволствие през първата брачна нощ, Ан, без съмнение ще му го каже, но ще се оплаче и на всеки, който би я слушал.

Зарид се отдръпна от него и се отпусна на възглавницата.

— Тогава и аз ще се оплача. Когато имам съпруг, който да ме заведе в леглото, ще му кажа същото.

Той се обърна и ѝ се усмихна.

— И с какво ще сравниш как те люби? С другите си любовници?

— Защо не, аз... — очите ѝ се разшириха. — Мислиш ли, че Ан е имала други любовници? На Севърн няма да му хареса...

— Твоят луд брат може да я убие, ако не е девствена, а Хю Маршал без съмнение ще го нагороди за това.

Тя не можеше да разбере все пак. Ако Ан Маршал бе девствена, как би могла да знае толкова много за любенето? Зарид не бе съвсем сигурна какво имаше предвид той, но се чувстваше обидена. Братята ѝ винаги се бяха отнасяли с нея като към дете, а ето, че и този мъж също се държеше с нея като с дете.

Тя обърна глава и понечи да стане. Нямаше повече да се унижава, като му задава въпроси.

— Зарид — прошепна той, като я придърпа към себе си.

Тя започна да се бори с него. Не ѝ харесваше начина, по който ѝ се усмихваше и как говореше за другите жени.

Той я затисна с тялото си към леглото, но ръцете ѝ бяха свободни и тя взе да го удрия по гърба и раменете.

— Пусни ме! — настоя тя. — Мразя те! Мразя да си до мен!

Той хвана главата ѝ и започна да целува устните ѝ. Тя ги държа известно време затворени, но усещането бе така приятно и не можеше да устои дълго време. Той ухапа долната ѝ устна и нежно прокара езика си между двете. После взе да целува очите и страните ѝ.

Тя се чувстваше така, сякаш никой досега не я бе докосвал — всъщност твърде малко хора го бяха правили, и тя се чувстваше гладна за физически контакт. Забрави, че той ѝ бе враг и разтвори устните си. Извърна се към него, за да може да го целува по-силно. Ръцете ѝ спряха да го удрят и го прегърнаха възможно най-силно.

Животът ѝ бе протекъл в непрекъснато движение. Не бе стара мома или благоприлична госпожичка, прекарала живота си в стъклена кутия. Бе пораснала на коня с меч в ръка, бе свикнала да дава воля на емоциите си.

Когато усети желанието си да прелива, тя му се отдаде с целия си ентусиазъм. Хахапа устните му и обгърна с краката си неговите.

Когато ѝ се стори, че той иска да се отдръпне, тя се притисна до него. Търл трябваше да я хване за раменете, за да я отдели от себе си. Легна по гръб, гледайки я с учудване.

— Къде си научила това? — попита той и в гласа му личеше едва сдържана ярост.

Трябваше ѝ време, за да се сети коя е, къде е и кой е той. Тя бе върху него, краката ѝ стискаха бедрата му. Бе ѝ толкова добре да е върху него, да се чувства като победител, сякаш го бе съборила на земята и го държеше там.

— Какво да съм научила? — усмихна се тя.

Той не отговори на усмивката ѝ. Вместо това я отхвърли от себе си и стана.

— Някой мъж трябва да те е научил на това? Колбранд ли беше? Кога беше с него? При реката правехте ли нещо повече, освен да го къпеш?

Думите му я върнаха в настоящето и тя усети гнева, който се надигаше в нея, но се отпусна на възглавницата.

— Не ме е учил нищо. Аз си го знам.

Той я хвана за кръста и я изправи срещу себе си.

— Ти може да не бъдеш моя жена, но ако те хвана да гледаш друг мъж... — той спря.

— Какво? — пошепна тя.

Той я пусна и я гледа известно време.

— Сложи си обувките и ела долу. Вечерята ще изстине.

Когато остана сама в стаята, Зарид прекара ръце по тялото си и се завъртя така, че тежката ѝ кадифена рокля се носеше около нея.

— Ще вечеряте ли, милорд?

Търл кимна и вдигна глава от чашата с вино.

— О, Маргарет, не ви видях. Не е ли слязла още милейди?

— Не — каза бавно Маргарет. — Мисля, че ще ѝ е трудно да се облече.

— Не пропускаш нищо нали? — той се усмихна на жената, която живееше с майка му от дете. Майка му бе умряла в ръцете ѝ.

— Не мога да не отбележа, че сте луд по тази жена.

— Тя ме мрази — каза той мрачно.

Маргарет едва не му се изсмя.

— Това момиче, което те гледаше с такъв копнеж в градината, не би могло да те мрази.

— Не си я чувал как ми говори. Е, понякога тя ме желае, ако я целувам достатъчно и ѝ казвам, че е красива, но тя би желала това от всеки красив мъж — изсумтя той. — Тя желае това дори от мен, въпреки че мисли, че съм тъп — той погледна Маргарет. — Тя е Перегрин.

Маргарет спря да се смее. Отиде при Търл и сложи ръка на рамото му.

— Ти винаги си бил добро момче. Това, че си се оженил за това момиче-момче, за да спреш враждата, е много благородно от твоя страна.

— Аз я принудих да се омъжи за мен — каза той. — Не се ожених за нея, за да спра враждата, а защото я желая.

— О, а сега не можеш да спиш с нея?

Търл замълча за момент.

— Може би — той не каза нищо повече, само седеше и гледаше чашата си с вино.

— Чувала съм за тези Перегрин. Толкова ли са груби, колкото се говори?

— Повече.

— Тогава може би малко повече красота и нежност няма да ѝ навредят. Може би приятната музика и нежните думи ще я спечелят. Може би, ако разкриеш себе си, тя ще се влюби в теб.

— Казах ѝ, че ще моля краля да анулира брака ни. Мисля да удържа на думата си.

— Казах ли ѝ кога ще изпратиш човек?

Търл се усмихна.

— Не, не съм, но ѝ казах, че ще ѝ осигуря анулирането, което означава, че не мога да я докосна.

Маргарет се засмя.

— Не знаеш ли, че има много по-смислени удоволствия от това, което става в леглото?

Търл я погледна сякаш бе ненормална.

— Момичето се отдръпна от мен, когато понечих да я докосна — каза Маргарет. — А гледаше роклята с такава страст. Въпреки

момчешките си дрехи, мисля, че тя е жадна да има всичко, което една жена носи. Мисля, че розите ще спечелят твоята дама.

— Рози?

— И музика, и разкази за любов, и коприна, и нежни целувки зад ухото.

Търл гледа жената известно време, докато мислите препускаха из главата му. Спомни си как Зарид реагира на целувките му. Може би не го мразеше толкова, колкото казваше? Ако не бе позволил на ревността си да надделее, какво ли щеше да се случи? Може би бе възможно да я спечели с ухажване. Той се усмихна на Маргарет.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зарид не бе подготвена за живота в къщата на Хауърд. На вечеря тя седеше на чиста маса, ядеше вкусна храна, а съпругът ѝ се отнасяше с нея като с нещо чупливо и ценно.

Спокойствието, което цареше в къщата, бе ново и интересно за нея. В нейния дом не бе необичайно някои от рицарите да нахълтват в стаите и да викат някой да излезе да се бие. Брат ѝ Роган редовно забиваше бойната си брадва в масата, за да въдвори ред. А Търл я питаше дали има достатъчно вино или дали супата ѝ е достатъчно.

След вечеря дойде красив мъж и засвири на лютня, докато гледаше Зарид с влажни очи.

— Какво казва? — попита тя, тъй като той пееше на френски.

Търл я погледна иззад сребърния бокал. Цялата стая бе осветена от камината.

— Пее за твоята красота, за чара ти и за прелестния начин, по който движиш ръцете си.

Зарид бе изненадана.

— Моите ръце? — Братята ѝ винаги се оплакваха, че ръцете ѝ са слаби и че едва успява да вдигне меча. Тя изпъна ръцете си и ги погледна.

Търл взе едната и я целуна по пръстите.

— Красиви ръце.

— Какво още казва? — попита Зарид.

— Пее само това, което съм му казал, тъй като аз написах песента — отвърна Търл рязко.

Тя отново го погледна удивена.

— Ти? Ти можеш да пишеш на чужд език?

— Песни и поезия. Мога също и да свиря. Да ти покажа ли?

— Ако можеш да пишеш, значи можеш да четеш? Ще ми прочетеш ли нещо?

Търл спря да целува ръката ѝ и се усмихна. Махна на мъжа да ги остави. С още едно махване и един слуга донесе пет книги.

— Какво искаш да чуеш? — когато Зарид го погледна неразбиращо, той се усмихна. — Знам. Ще ти прочета „Елоиз и Абелар“. Това ще ти хареса.

Час по-късно Зарид седеше пред огъня, стараейки се да не заплаче, тъй като историята, която той й четеше, бе много тъжна.

— Хайде сега, това се е случило преди много време и няма нужда да плачеш — когато тя започна да подсмърча, той я взе в скута си и я погали по косата. — Не знаех, че имаш толкова меко сърце.

— А аз мисля, че ти въобще нямаш сърце — тросна му се тя.

Той я целуна по челото и след това я прегърна и я понесе по стълбите. Тя се сгуши в него. Той все още бе неин враг, разбира се, но мисълта да прекара нощта с него накара кожата й да настръхне от очакване, но когато влязоха в стаята, той я целуна по челото и я остави...

Тя не знаеше да се ядосва ли или да е доволна. Всъщност бе объркана. Съблече се и лежа будна известно време, мислейки за странния мъж, за когото се бе омъжила. Тя знаеше, че той бе решил да я остави девствена, докато получат отговора от краля, но как успяваше да удържи обещанието си? Братята й нямаше да позволят една съпруга да остане девствена, независимо какво ще каже тя. Този Хауърд не приличаше на нито един от мъжете, които познаваше. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се объркваше.

Събуди се и го видя да стои в стаята, а на възглавницата й имаше роза. Помогна й да се облече за езда, една къса рокля без шлейф, но само я целуна по врата, докато тя държеше косата си вдигната, за да затегне връзките на роклята.

Слязоха долу заедно. Конете ги чакаха, слугите носеха подноси с топъл хляб, сирене и чаши с вино. Показваше й различни птички и дори веднъж имитира песента на една от тях.

Спряха при едно езеро и той й предложи да поплуват. Зарид каза, че не обича да плува и че всъщност не обича водата. Седна под едно дърво и гледаше как Търл съблича дрехите си и бавно влиза във водата. Можеше да го гледа, колкото пожелае. През последните седмици всеки път, когато го погледнеше, й се струваше, че става все по-едър. Спомни си как някога мислеше, че е хилав и слабават. Това бе, когато се срещнаха за първи път и когато тя едва не го бе убила с ножа си. Тогава го мислеше за слаб.

Но когато го погледна, видя колко широки са раменете му, колко здрави са мускулите на краката му. Имаше белези по тялото му, белези от оръжие. Чудеше се дали тези белези са от битки или от турнир.

Облегна се на дървото и се загледа как плува. Това, разбира се, бе губене на време. Тя би трябвало да тренира както обикновено, но после се усмихна на мислите си. Тренировките ѝ бяха подготовка да се бие с Хауърд, но тя се бе омъжила за един Хауърд и сега го гледаше как плува.

Тя го гледаше лениво, когато той вдигна ръка и ѝ махна. Тя му се усмихна и после го видя да се гмурка под вода. Зачака го да изплува. Мина минута и тя се изправи. Той не се показваше. Изчака още няколко секунди, но все още не го виждаше. Скочи и застана на брега на езерото.

— Хауърд — извика тя, но отговор нямаше. Извика по-силно. — Хауърд! — отново без отговор. Нямаше и следа от него.

Не се замисли какво да прави и скочи във водата. Можеше да плува — братята и се бяха погрижили за това, макар че не обичаше да го прави. В момента не мислеше дали ѝ харесва или не, просто реагира.

Пое дълбоко въздух и се гмурна с широко отворени очи, търсейки го. Не ѝ отне много време. Беше лесно да го види, свит на две, лицето му опряно в коленете.

Дробовете вече я боляха, но тя остана под вода достатъчно, за да го извади. Той не си пое дъх, когато изплува на повърхността. Само един поглед ѝ показва, че той бе блед като мъртвец.

Доплува с него до брега, изтегли го на тревата. Той бе толкова тежък, колкото боен кон и тя доста се напегна, докато го извади на брега.

Той лежеше студен и блед като смъртта. Какво да прави? — чудеше се тя.

— Хауърд! — изкрещя тя в лицето му. — Хауърд!

Той не отговори. Тя седна на корема му и започна да го шамаросва по бузите, но без никакъв ефект.

— По дяволите, Търл! — викна тя, а в очите ѝ имаше сълзи от безсилие. — Не смей да умираш точно когато започвам да мисля, че си добър човек.

Застанала на колене, тя се наведе над него, сложи ръце на бузите му и разтърси лицето му.

Тогава Търл изхвърли фонтан от устата си. Зарид се дръпна назад и го погледна учудено с мокро лице.

Търл отвори очи и й се усмихна.

— Мога да издържам без въздух по-дълго от когото и да е.

Тя разбра, че пак я бе изиграл. Седна на корема му и започна да го блъска по гърдите с юмруци, но той не реагираше.

— Ти си ужасен човек! — каза тя и го удари още един път.

Той хвана ръцете й, завъртя я и застана над нея.

— Ти се разтревожи за мен?

— Не съм! Страхувах се, че смъртта ти може да предизвика война между семействата ни. Не че този твой брат заслужава титлите. Интересуват ме само братята ми и Лиана и може би синът на Роган, но не и ти — той я бе притиснал на земята. Тя знаеше, че той иска да я целуне. Наистина се бе разтревожила за живота му, но не искаше да го признае.

Той отърка студеното си мокро лице в нейното, после подуши врата й. Когато освободи ръцете й, тя го прегърна, а когато го направи, той се отдръпна.

Зарид се намръщи, защото пак се почувства пренебрегната.

— Ще измръзнем, ако не се избършеш — в гласа му имаше някакво самодоволство, което я ядоса.

Той стана и я вдигна, а когато тя не го погледна, повдигна брадичката й.

— Толкова ли е ужасно един Перегрин да се грижи за един Хауърд?

— Това не може да се случи — отвърна тя, колкото може по-твърдо, но думите й прозвучаха фалшиво.

Той се засмя, прегърна я и я въртя, докато не й се зави свят. Зарид се притисна, до него и скоро също започна да се смее.

— Хайде, мой малък враг, нека да се изсушим. Наблизо има хан. Да видим дали ще ни нахранят.

Тя го изчака да се облече, после го остави да й помогне да се качи на коня.

След този случай нещата помежду им се промениха. Зарид не бе сигурна какво се бе променило, но бе уверена, че има нещо ново.

Не знаеше какъв е той всъщност, познаваше го само от извънредни ситуации, но след случая при езерото, тя усети, че той се отпусна пред нея. Повече не се страхуваше от това, което го бе плашило преди, и тя постепенно започна да разбира що за човек е всъщност.

Той бе различен от братята ѝ, като денят от нощта. Докато братята ѝ се стараеха да работят, колкото се може повече, всеки ден, то Търл сякаш се стараеше да извлече максимално повече удоволствие. Той също тренираше, но не с часове, отнасяше се доста по-несериозно към тренировките от тях. Смееше се, когато може. Обзалагаше се с хората си и плащаше, когато губеше. Липсваше усещането, че при него нещата са поставени на живот и смърт.

Отначало Зарид се дразнеше от това му отношение. Мислеше, че той не разбира колко важни бяха тренировките за мъжете, че те трябва да тренират, за да са готови за война. Каза му, че е много лекомислен и дори тя може да го победи с нож. Знаеше, че с тежък меч няма шанс да го победи, но бе по-бърза, отколкото той ловък.

Не ѝ трябваха повече от няколко минути, за да разбере, че греши, въпреки игливостта си, той бе много силен съперник. Играеше си с нея. Дразнеше я, караше я да мисли, че побеждава, а после изведнъж правеше крачка встрани и тя губеше равновесие. Както всички Перегрин, гневът ѝ достигна до ярост в определени моменти. А когато това си проличеше, Търл ловко я обезоръжаваше.

— Надявам се разбра, че хладният ум реагира по-бързо от разгорещения — каза той и когато тя се опита да го удари, хвана ръцете ѝ и я целуна. Зарид бе засрамена от смеха на мъжете наоколо.

По-късно той дойде при нея и се опита да я спечели отново. Подаде ѝ букет цветя и ѝ каза, че е красива, че очите ѝ блестят повече от който и да е скъпоценен камък. Каза му, че е луд, но не се сдържа да не се усмихне. Наистина бе хубаво да се живее с него.

Следващият ден я заведе на панаир в един град на десет мили от къщата. Зарид никога не бе ходила на панаир, тъй като у дома не ѝ бяха позволявали да излиза извън замъка, а освен това братята ѝ бяха против подобни слободии.

Панаирът бе някакво чудо за нея. На турнира нямаше възможност да се забавлява изцяло. Бе непрекъснато напрегната заради брат си и с това, че врагът им беше в техния лагер, докато на панаира нещата изглеждаха по-различни. Изглежда нещо бе станало. Тя бе все още със семейния им враг, но когато го гледаше как язди големия си кон, той не ѝ приличаше на враг. Всъщност тя започваше да мисли, че Търл е огромен и красив колкото братята ѝ.

Денят на панаира бе чудесен. Всички търговци бяха щастливи да посрещнат господаря и красивата му дама. Бе така различно от турнира, когато ѝ се подиграваха, че е един от мръсните Перегрин.

Търл ѝ купуваше всичко. След като бе израснала в семейство, където всяко пени бе ценно като парче злато, райско удоволствие сега беше да може да си купи красиви неща. Хапваше по малко от всичко, на което спираше погледа си, докато Търл не я предупреди, че може да я заболи стомаха. Когато сокът от ягоди потече по брадичката ѝ, той се наведе и я избърса. Зарид се изчерви от срам, но той само се засмя.

Когато я видя да гледа един красив мускулист борец, който се перчеше, че може да победи всеки съперник, Търл излезе и се бори с него. Когато съпругът ѝ победи, Зарид се изпълни с гордост и гледаше наградата — евтина шарена панделка, сякаш тя бе обсипана със скъпоценности награда, спечелена на турнир. Търл стоеше зад нея, с ръце на раменете ѝ докато тя се радваше на кукленото представление. Когато около половин дузина прекалили с виното мъже се сбиха, — той я вдигна на ръце и я отнесе на сигурно място.

Имаше един павилион, където се продаваха платове от Италия и Зарид спря и се загледа с копнеж в един топ от тъмнозелен брокат. Търл нареди на търговеца да го покаже. Цената ѝ се стори изключително висока и Зарид каза, че не може да го вземе, но Търл го купи целия.

— Можем да направим завеси от него — каза той.

Нещо в нея ѝ напомняше, че харчи доста свободно пари, които всъщност принадлежаха на нейното, а не на неговото семейство, но всичко това ѝ се струваше някак много далечно.

Той бе до нея, когато Зарид затвори очи, докато един мъж ходеше по здраво опънато въже високо между две греди.

— Това не е толкова трудно. Аз също мога да го направя — каза спонтанно Търл.

— Не можеш! — отвърна тя, но когато той тръгна към въжето, хвана ръката му и го помоли да не го прави. Едно бе да се бориш с друг мъж, а съвсем различно да вървиш по тънко въже на няколко метра от земята. Можеше да се убие.

Трябваше доста да го моли да не се качва. За да го спре, му каза, че му вярва, че е в състояние да го направи и няма нужда да ѝ доказва. Каза му, че той е най-добрият рицар в кралството. Търл попита дали е по-добър от Севърн и тя отговори, че със сигурност е. Попита мисли ли, че може да победи Роган. Тя го увери, че може.

Когато се свечери, Търл предложи да се приберат в къщата, защото съмнителни типове бродят през нощта, а той не искаше да я излага на риск. Тя се възпротиви, но наистина бе уморена. Той се качи на коня си, а един от хората му, който целия ден бе с тях, я повдигна и я сложи на коня пред него. Така тя язди десет мили в прегръдките на Търл.

След като се прибраха, тя се съблече и го зачака. Бе сигурна, че тази нощ ще остане при нея, но както винаги той я целуна по челото за лека нощ и излезе. Въпреки че бе уморена, тя не можа да заспи, стана и отиде при огъня.

Отпусна се на стола, усещайки топлината върху лицето си. Понякога си мечтаеше да се прибере у дома, където всичко бе както трябва. Тя знаеше кои са ѝ приятели, кои врагове. Бе израснала с мисълта, че трябва да мрази Хауърд, а сега всичко това се бе объркало от хиляди спомени. Спомни си как Търл, облечен като Черния рицар, събори всичките си съперници. Спомни си смеха и закачките му. Мислеше за книгите, които ѝ четеше и как ѝ се усмихваше през пламъка на свещта.

Тя хвана главата си с ръце. Враг ли бе той или приятел? Той бе Хауърд, значи не можеше да ѝ бъде приятел, но все пак...

През последните две седмици те бяха почти непрекъснато заедно, тя бе разговаряла с него така, както не бе разговаряла с никой друг досега. В Перегрин разговорите се въртяха около враждата с Хауърд, а всички останали теми бяха просто загуба на време. Търл изглежда не мислеше, че разговорите са загуба на време.

Говореха за неща, които им се бяха случили като деца, какво обичат и какво не, какво очакват от бъдещето. Избягваха да споменават

за омразата между двете семейства. Всъщност избягваха темата така умело, сякаш не бяха заклет врагове.

Търл ѝ показа плана, който бе направил за обновление на къщата. Заведе я да се срещне с някои от неговите арендатори. В къщата на братята ѝ не познаваха арендаторите си по име. Братята ѝ се интересуваха само от мъжете, които можеха да се бият, и единствено те бяха от значение. Търл бе опознал хората, които обработваха земите му, разпитваше ги за семействата им, децата и когато имаха проблеми, се стараеше да им помогне.

Как би могла да мрази един мъж, който бе толкова мил и се смееше толкова често? Отначало тя помисли, че той се преструва на човек, който мисли за другите, но хората, които работеха за него, не се страхуваха. Децата тичаха при него, очаквайки бонбоните, които той носеше в джобовете си.

Зарид започна все по-често да го разпитва за живота му, за това, което е правил, когато се е връщал в Англия с майка си.

— Виждаше ли братята си, когато се връщаше?

— Не — отвърна той. — Майка ми смяташе, че е изпълнила задълженията си и е дала на съпруга си синове, които жертва във войната с Перегрин, така че не му дължеше повече синове, нито пък времето си. Аз бях най-младият и тя ме взе със себе си във Франция. Живеех с нея и рядко виждаш баща си и братята си.

Трябваше ѝ малко време, за да проумее, че той не е бил отглеждан, за да участва във войната, че омразата и враждата между Перегрин и Хауърд не означаваше нищо за него.

Колкото повече мислеше, толкова повече се объркваше. Ако не го интересувахе омразата, защо се ожени за нея? Бе ѝ предложил анулиране на брака, когато тя му каза, че не иска да я докосва, но той я харесваше.

Стана от стола и се приближи до камината. Харесваше ли я? Затвори очи и се опита да си представи как ще се върне в къщата на братята си. Трябваше да се върне в дом, където никой не се смееше, не се шегуваше, където всичко бе изключително сериозно.

Спомни си как Лиана трябваше да се бори с Роган, за да има поне малко свобода. Роган обичаше жена си, но никога нямаше да разреши да каже или направи това, което тя пожелае. А Севърн, който

се ожени за лейди Ан. Зарид се чудеше дали характерът на лейди Ан още не го е докарал до убийство.

Тя се върна при камината и се отпусна тежко на стола. Господ да ѝ е на помощ, но тя не желаше да се връща при братята си. Искаше да бъде с този мъж, който бе неин враг, мъж, когото нейното семейство мразеше. Кръвта, която течеше във вените му, бе убивала братята ѝ, бе им отнела всичко, което им принадлежеше. Би трябвало да го мрази, но тя не го мразеше.

На масичката до нея бе панделката, която той бе спечелил за нея. Спомни си колко бе горда, когато той победи. Притисна панделката до бузата си.

Какво да прави? Имаше ли някакъв начин да запази и семейството си, и него.

Легна си, но спа доста неспокойно и на сутринта бе доста заядлива. Тя бе вече на масата, когато Търл слезе. За разлика от нея той нямаше под очите тъмни кръгове от безсъние.

Зарид го погледна и каза:

— Кога чакаш отговор от краля?

Търл седна на масата и сложи парче сирене на хляба си.

— Нямаш търпение бракът ни да бъде прекратен ли?

Тя го погледна и за секунди очите ѝ изразяваха всичките ѝ желания, но извърна поглед.

— Най-добре ще е да свършим с това.

Търл замълча. Тя го погледна. Лицето му бе каменно. Кога бе станал толкова красив? — чудеше се тя. Кога се превърна от жаба в най-красивият мъж, който някога бе виждала? Ако бракът им трябваше да се прекрати, то това трябваше да стане час по-скоро. Не можеше да си позволи да се привърже към него повече, отколкото в момента.

Накрая той повдигна рамене.

— Никой не може да каже какво ще направи кралят. Сигурен съм, че ще се съобрази със себе си. — Той я погледна. — Може да отхвърли молбата ни.

— Да я отхвърли! — тя пое дъх. — З-защо да я отхвърли?

— Все пак бих казал, че женитбата ни е нещо добро. Обединяваме две воюващи фамилии. Може да не ни разреши да се разделим.

Първата ѝ реакция бе да се усмихне. Може би щяха да останат тук завинаги. Може би тя би могла да има градина с цветя. Може би щеше да си ушие нови рокли. Може би щяха да имат няколко деца.

Тя се усети бързо и сполучливо имитира недоволство.

— Братята ми няма да одобрят брака ми с един Хауърд. Може би трябва да се върна при тях. Може би кралят би подписал молбата, ако съм при тях?

— Както искаш — каза той. — Да ти дам ли хора да те изпратят до вас?

Прииска ѝ се да хвърли храната в лицето му.

— Ако братята ми ме видят да яздя в компанията на ваши хора, те ще атакуват, без да задават въпроси.

— Ами тогава? — каза бавно той. — Може би ще трябва да останеш тук, докато получим отговор от краля.

Отначало тя не го разбра, но след това се усмихна.

— Май така ще е най-добре.

Този ден яздиha далеч и мъжете изостанаха от тях. Търл я заведе да разгледа кръг от огромни изправени камъни, построени от древните заселници. Той ѝ разказа ужасяващи истории за жертвоприношения на хора, извършвани на камъните, после я сграбчи, като се преструваше, че ще я принесе в жертва. Тя се смееше и пищеше, когато я притисна на камъка.

Ще ме целуне, помисли си тя. Ще е забравил дневния разговор и ще ме прегърне.

Но той не го направи. Обърна се и отиде до друг камък, а когато тя дойде при него, той не я погледна. Държеше лицето си настрани и едва след време се обърна към нея.

— Стъмва се — каза меко той. — Трябва да се прибираме.

След този разговор Търл започна да я отбягва. За толкова кратко време тя вече бе свикнала той непрекъснато да е до нея и усети, че ѝ липсва. Когато го видя да тренира на двора с хората си, взе от момчето на готвача дрехи, облече се и отиде при тях.

Тя му се усмихна, но той не ѝ отвърна.

— Ти си моя съпруга. Не трябва да се появяваш пред мъжете по този начин! — каза той, гледайки я в краката, които бяха обути само в

едни плетени чорапи.

— А какво да правя по цял ден? — изплю се тя. — И не съм твоя жена.

Искаше да каже, че е жена само по документ, но той го разбра превратно.

— Скоро ще си свободна — отвърна той с твърд глас.

Зарид се обърна и се върна в стаята си. В нейната самотна стая. Бе живяла сама през почти целия си живот, сега отново бе сама, но защо ѝ се струваше по-лошо? Сякаш бе намерила приятел и го бе загубила.

Хвърли се на леглото и искаше да заплаче, но не можеше. Би трябвало да е доволна, че той страни от нея, помисли си тя. Кой бе желал компанията на един Хауърд? Тя беше Перегрин и мразеше всички Хауърд.

Наистина ли?

Помисли си как ще реагира брат ѝ Роган, когато открие, че малката му сестра се е омъжила за един Хауърд. Той сам щеше да отиде и да моли за разтурването на този брак. Роган не се доверяваше на никой — сигурно щеше да поиска жена да провери дали Зарид е девствена и че този Хауърд не я е докоснал.

— Все още съм девствена — прошепна тя. — Така чиста и неопетнена, както при раждането си.

След като Роган получи документите за анулиране на брака, той, без съмнение, щеше да намрази още повече Хауърд. Сигурно щеше да си помисли, че сестра му е пренебрегната от Хауърд.

— Трябва да мога да направя нещо — каза си тя. — Трябва да може да се направи нещо, за да се избегне увеличаването на омразата.

— Милорд — обърна се Маргарет към Търл.

Той бе целият в пот от тренировките.

— Да? — отвърна той. Не бе в добро настроение през последните няколко дни. Дни и нощи наред мислите му го подлудяваха. Все повече се влюбваше в момичето, което бе негова съпруга. Може би бе влюбен в нея още в мига, в който я видя да се бори с хората на брат му — мъже, които нямаха достатъчно мозък, за да разберат, че е жена. Но тя не отвръщаше на чувствата му, тъй като

все още говореше за завръщане при братята ѝ и разтуряне на брака им. Вече се замисляше дали наистина да не изпрати молба до краля.

Търл погледна Маргарет.

— Какво има?

— Лейди Зарид е отишла в селото.

Той се намръщи.

— Тя не е затворник. Изпрати ли хора с нея?

— Да, но тя ги отпрати.

Търл се разтревожи. Дали не бе тръгнала да бяга при братята си?

Преди да успее да реагира, Маргарет сложи ръка на рамото му.

— Намерили са я. Един човек я видял да влиза при Хебе.

— Защо ще се среща с тази жена?

— Говорят, че е вещица — Маргарет понижи глас. Както всички слуги, и тя знаеше много повече за отношенията между господаря и съпругата му, отколкото те биха желали.

— Защо ще ходи при вещица?

Маргарет се поколеба.

— Хебе освобождава жените от нежелани деца.

Лицето на Търл пребледня.

— Кажете на Джон да оседлае коня ми.

След около час един бесен мъж нахълта в тъмната, мръсна колиба на старицата. Първата му мисъл бе да убие старата жена, а после и жената, за която се бе оженил. Не се и съмняваше, че детето, което Зарид е носила, е било на Колбранд. Не бе чудно, че тя така искаше да се върне при братята си. Там би могла да каже, че детето е от Хауърд и вероятно да го използва, за да спечели земите им. Той прокле себе си и нея, и всички жени, и женитбата, и въобще всичко, което се отнасяше до отношенията между мъже и жени.

— Жена ми е била тук! — попита той ужасената жена. — Махнала ли си детето ѝ?

— Не, милорд! — отвърна тя с треперещ глас. — Тя не носеше дете.

— Не ме лъжи! Ще те изгоря, ако ме излъжеш.

Старата жена се отдръпна назад към стената, покрита с изсушени билки и храсти.

— Не лъжа. Моля ви, милорд, все още не искам да умирам.

Изведнъж яростта напусна Търл и той седна на единствения стол в колибата. Какво бе виновна жената, че съпругата му е искала да махне детето? Може би трябваше да е доволен, че Зарид е решила да махне детето, вместо да го задържи. Като си спомни как се отнасяше тя към Колбранд, бе странно, че нямаше желание да запази детето.

— Какво искаше жена ми? — тъжно попита Търл.

— Любовна отвара.

Търл се сепна.

— Какво?

— Съпругата ви поиска любовна отвара. Отвара, която да подлуди мъжа от страст.

— За кого? — бе единствената дума, която можа да изрече. Замисли се, че ѝ бе дал твърде малко време през последните седмици, за да се привърже към друг мъж. Но може би възнамерява да срещне по-късно Колбранд и...

— За вас, милорд. Тя искаше отвара за съпруга си.

Търл премига няколко пъти неразбиращо.

Старицата видя, че Търл се поуспокои и насъбра кураж. Изправи се.

— Лейди Зарид поиска да ѝ направя отвара, която да даде на съпруга си, така че когато той я изпие, да бъде обладан от такава страст и да не може да ѝ устои.

Търл гледа втренчено старата жена няколко минути.

— Сигурна ли си? — попита той спокойно. — Каза, че е за съпруга ѝ?

Жената се усмихна.

— Ако бях глупачка нямаше да доживея до тези години. Не бих дала отвара на съпругата на един силен човек, ако тя възнамерява да я даде на друг мъж, освен на съпруга си. Ако беше жена на някой селянин, може би, но не и на нея. Казах ѝ, че ако ме излъже и я използва върху друг, ще бъде нещастна през целия си живот. Тя каза...

— Да, ясно. Какво каза тя?

— Тя каза, че съпругът ѝ, вие милорд, гледа на нея като на дете и то като на момче. Тя искаше да ѝ дам нещо, което да ви накара да я видите като жена.

Търл стана и взе да оглежда стаята. Усмихна се. Значи тя си мисли, че той не я желае? А през цялото това време той си мислеше, че

тя копнее за онзи глупак Колбранд. Тя явно бе променила чувствата си. Но това вече не го интересуваше. Ако можеше да я накара да легне с него по нейно желание, това щеше да бъде първата стъпка към спечелването на любовта ѝ.

Той отново погледна жената.

— Какво ѝ даде?

Тя разбра, че опасността беше преминала. Познаваше го от дете и не вярваше да е жесток човек. Тя стана.

— Моите отвари са тайни и ги знам само аз. — Когато Търл се намръщи, тя продължи: — Казах ѝ да ви покани на вечеря в нейната стая. Да има огън и свещи, а тя да свари във вода ароматични билки и да носи най-скъпата си рокля. После да сложи отварата в бирата на мъжа си и когато той я изпие, вече няма да може да се контролира.

Търл не можеше повече да сдържи усмивката си.

— Трябва да ме удари като светкавица, така ли?

Жената се обиди от тона му.

— Не лъжа клиентите си. Отварата ще подейства.

— Гарантирам за това — каза Търл, — ще бъда един от най-шеметните любовници.

Той бръкна под туниката си, извади малка кесия с монети. Отначало мислеше да ѝ даде една или две, но после ѝ хвърли цялата кесия. Това несъмнено бяха много повече пари, отколкото тя бе спечелила през целия си живот.

Старата жена пое безмълвно кесията с трепереща ръка.

Търл напусна колибата, като весело си подсвиркуваше.

На Зарид ѝ бе трудно да накара Маргарет да направи това, което искаше. За пръв път, откакто бе дошла, жената изглежда ѝ се подиграваше. Тя отговаряше на въпросите ѝ рязко и ѝ даваше малко или никаква информация, освен това, което Зарид искаше да знае.

Зарид искаше специална рокля и трябваше да пита непрекъснато къде са дрехите на майката на Търл. Маргарет избягваше да отговаря доколко може, докато най-сетне докара Зарид до убеждението, че трябва да извади нож и да я наръга. Накрая тя я заведе в гардероба и там сред топовете платове, които чакаха да бъдат скроени и ушити, имаше огромна дървена кутия. Неохотно, с неодобряващ израз на

лицето Маргарет отвори кутията и Зарид видя една рокля, която дори и в тъмната стая блестеше. Тя бе направена от златен плат.

Зарид никога не бе виждала такъв плат. Тя я взе и отиде до вратата, за да я разгледа на светлината.

— Какво е това? — прошепна тя.

Доста неохотно Маргарет ѝ каза, че платът е от Италия. Златото е било изпледено на изключително тънки нишки, усукани около здрави копринени влакна, после златният конец е бил втъкан в копринена тъкан.

Зарид внимателно вдигна роклята. Знаеше, че тя струва, колкото замъка на братята ѝ. Пое дълбоко дъх и се постара да не изглежда изплашена, когато извади роклята от кутията. Щеше да спаси семейството си от война, мислеше си тя. Може би съпругът ѝ бе прав, че можеха да имат дете, което щеше да наследи земите, които Хауърд владееха. Това нямаше да е правилно, защото най-възрастният ѝ брат, трябваше да наследи земите, но все пак бъдещият владетел щеше да има тяхна кръв.

— Ще я сложа — каза Зарид.

Роклята бе доста тежка и твърда. Тя се усмихна, докато я навличаше. Мъжете си мислеха, че жените са слаби. Братята ѝ казваха, че една жена не би могла да носи железни доспехи, но тежката твърда рокля бе друг вид доспехи. Зарид се усмихна, тъй като бе тръгнала на особен вид война, война, която трябваше да спечели и роклята бе нейната ризница.

Тя се обърна към Маргарет.

— Ще се облечем ли! — попита тя и видя усмивка в очите на Маргарет, сякаш бе разбрала какво иска да ѝ каже Зарид.

Един час по-късно Зарид бе подготвила стаята точно така, както ѝ бе казала старата вещица. Бе осветена от свещи и ухаеше на билки. Имаше и маса с храна. Не бе трудно да се подредят нещата, тъй като Маргарет я питаше за всичко. Зарид намираще въпросите за дразнеци, но им отговаряше, тъй като разговорът изглежда повишаваше настроението на Маргарет.

Най-накрая всичко бе готово.

— Добре ли изглеждам? — попита Зарид. Златисточервената рокля, червената ѝ коса и бялата кожа, осветени от пламъка на камината бяха гледка, която можеше да остави човек без дъх. Маргарет

погледна младата си господарка и се усмихна. Не знаеше защо е отишла при вещицата, но бе убедена, че не е била там, за да махне дете от друг мъж. Всички в къщата, а и половината село знаеха, че тя не е била с господаря им откакто са се оженили.

— Красива сте — каза Маргарет.

— Не изглеждам ли като момче?

Маргарет можеше само да се засмее на този въпрос. Косите на Зарид бяха дръпнати назад и обвити в бяла кърпа. По челото ѝ се спускаха малки къдрици.

— Най-малко приличате на момче.

Импулсивно, може би защото бе много възрастна, или защото бе разбрала, че Зарид нямаше представа как трябва да се държат слугите, Маргарет я целуна по бузата, усмихна се и излезе.

След няколко минути Търл почука и влезе в стаята. Зарид веднага разбра, че е в лошо настроение.

— Какво се е случило? — попита тя, уплашена да не е нещо, свързано с братята ѝ.

Той седна тежко на стола пред камината.

— Конят ми се препъна и ме хвърли в една локва. Един от хората ми ме събори на тренировките и изглежда имам някакъв обрив от дясната страна на тялото ми. А когато се прибрах, ми казаха, че няма да мога да вечерям долу, а трябва да дойда в стаята ти. Какво искаш от мен, Зарид? Да ми кажеш, че братята ти са дошли да ме убият? Ще бъде чудесен завършек на този отвратителен ден.

Отначало ѝ се прииска да го прати по дяволите, но после се усмихна.

— Облякла съм роклята на майка ти.

Той се обърна, сякаш я гледаше през рамо, но всъщност не гледаше нея. Прозя се.

— Да — погледна към подноса с храна на масата. — Извикай някой да ми сервира. Гладен и уморен съм.

— Аз ще ти сервирам — каза бързо Зарид. — Не ни е нужен никой.

Тя отиде до масата, напълни една сребърна чиния и му я подаде. После седна на един стол в краката му. Той налапа голямата лъжица с моркови и се обърна към нея с пълна уста.

— Какво искаш?

— Нищо. Не съм свикнала с всички тези слуги и не искам да ме обслужват.

— Не можеш да лъжеш — той присви очи. — Имаш ли някаква вест от братята си? Затова ли отиде при вещицата?

Очите ѝ се разшириха.

— Както виждаш, моите хора са ми верни. Казват ми всичко, което правиш.

— Нямам вест от, братята ми. Не съм те поканила тук, за да говорим за война.

— О, но за какво друго можем да говорим? Какви други причини имаш, за да отидеш при вещицата? — Той сложи чинията в скута си и продължи по-тихо. — Тя премахва и нежелани деца...

Тя го погледна с отвращение.

— Не е възможно да съм бременна от друг, ако това имаш предвид.

— Нито дори от Колбранд?

— Ти си отвратителен човек! — каза тя и стана.

— Аз съм Хауърд. Откъде да знам какво си правила с други мъже? Ти, както изглеждаше, го намираше за много привлекателен. Смяташе го за най-силния, най-смелия рицар в цяла Англия.

— Ти го събори — каза тя с известно раздразнение. — Ти събори всички на турнира у Маршал.

Търл се облегна назад и се усмихна.

— Искаш да кажеш, че Колбранд не е най-добрият рицар в цяла Англия?

Тогава тя разбра, че той просто я дразни.

— Много си отегчителен. Няма ли някога да бъдеш сериозен?

Той остави чинията.

— Бях сериозен, когато казах, че ми се спи. Никога не съм бил толкова уморен. — Стана, протегна се и пак се прозя. — Няма нещо, което да ме спре да отида да си легна тази нощ. Дори и кралят да дойде, няма да стана.

Зарид не искаше да използва отварата на вещицата. Тя искаше да успее сама да прелъсти съпруга си.

— Не казваш нищо, дали харесваш роклята на майка си.

Той отново се прозя.

— Винаги съм я харесвал. Тя я носеше във Франция. Дори кралят я забеляза.

— Тежка е. Пипни плата.

Той се протегна.

— Често съм пипал дрехи от злато и от сребро. Дори съм събличал такива дрехи от жени в двора — протегна се той. — Трябва да си лягам. Най-голямото ми желание е да се съблека.

Тя не знаеше как да го накара да я погледне. Корсетът притискаше гърдите ѝ и те я боляха. Доколкото разбираше, той все още не бе ги забелязал.

— Корсетът на майка ти ме стяга — каза тя. — Не мисля, че майка ти е изпълвала роклята както аз. — Тя притаи дъх, за да види какво ще каже.

— Не си я спомням облечена така — отвърна той сухо, сякаш го бе обидила.

— Нямах предвид...

— Да, извинението ти се приема. Сега, наистина ли нямаш какво друго да ми кажеш, освен че майка ми е била грозна?

— Не съм казвала, че майка ти... — Зарид спря, защото се обърка. — Хайде, отивай да спиш. Няма значение какво съм искала. Ти си уморен и трябва да си починеш.

Очакваше вратата да се отвори и да се затвори, но след като не чу нищо, се обърна към него.

— Отивай, не те задържам!

Той седна отново.

— Развълнувана си от нещо? Да не би да е пристигнал отговорът от краля? Затова ли си се облякла в роклята на майка ми? Искаш да отпразнуваме добрата вест?

— Не съм получавала нищо от никого. Нямам вест нито от краля, нито от Перегрин, ако това въобще има значение. Никой не е говорил с мен днес.

Той ѝ се усмихна разбиращо.

— Това ли било? Нуждаеш се от компания? Добре, говори. Ще се постарая да постоя още известно време буден, за да те слушам.

Тя му обърна гръб.

— Имах някаква идея, когато дойде, а сега вече не знам каква беше — измърмори тя.

Той не каза нищо и тя се обърна към него. Главата му се бе отпуснала на облегалката на креслото и той бе заспал. Усети ярост, когато го видя и ѝ се приплака. Защо другите жени можеха да съблазняват мъжете, а тя не можеше?

Отиде до него и сложи ръка на бузата му. Той бе по-красив от братята ѝ, по-красив от Колбранд, всъщност по-красив от всеки един мъж.

Той скочи рязко.

— Сънувах!

Тя му се усмихна.

— Какво сънува?

— Че съм в двора и лейди Катрин идва в стаята ми. Роклята, да, тя ми направи впечатление. Беше от син плат, бродиран със злато.

Зарид се отдръпна от него.

— Бих желала да си отидеш.

Той стана и разтърка очи.

— Трябва да отида да довърша съня си — преди да тръгне, той отиде до подноса и взе един сребърен бокал, пълен с бира. На повърхността му плуваха билки.

— Умирам от жажда — каза той, преди да пресуши чашата.

— Не пий това! — изкрещя Зарид.

Търл изпи чашата, остави я и погледна учудено Зарид.

— Не ми разрешаваш да пия нещо, когато съм толкова жаден? Хайде сега. Имах по-високо мнение за една Перегрин, освен това е моя жена — той замълча. — Или по-скоро, както крещиш пред хората ми, не си ми жена. Защо ме гледаш толкова странно?

— Въобще не гледам теб — отвърна тя меко, но го гледаше изключително съсредоточено, без да мигне.

Той се протегна леко.

— Трябва да тръгвам. Време е да си лягам — потисна прозявката, наведе се и я целуна по челото.

— Роклята на майка ми наистина ти стои добре. Мога да ти кажа, че дори по-добре от колкото на нея. Сега наистина те моля да ме извиниш.

Той тръгна към вратата. Зарид го следеше с поглед. Бе изпил отварата, а нищо не се бе случило. Утре, помисли си тя, ще отиде при вещицата и ще си поиска монетата.

Търл хвана дръжката на вратата и се спря. Дълго време не мръдна. После бавно, много бавно се обърна към нея. Очите му се бяха разширили, като че ли беше в шок. За миг той се втренчи в лицето ѝ, после се спря на устните ѝ, после я огледа отдолу нагоре и очите му се впиха в изпъкналите ѝ гърди.

Зарид сложи ръка на гърдите си и отстъпи. Търл тръгна към нея, а очите му блестяха, пълни с желание.

Сърцето ѝ заби силно. Ето така искаше да я гледа. Затова купи отварата. Но започна да се страхува. Той бе винаги мил и нежен с нея, но дали сега нямаше да се превърне в чудовище? Дали ще го направи неузнаваем?

Тя отстъпваше, докато стигна до леглото. Той я дебнеше като огромно животно, което вървеше след плячката си и знаеше, че тя не може да му избяга.

— Аз... аз мисля, че...

Не можа да довърши изречението си, тъй като той се пресегна и я докосна по лицето.

— Никога не съм те виждал толкова красива — прошепна Търл. — Не съм виждал по-привлекателна жена от теб. В дворовете на Франция, Италия и Англия не съм виждал жена, която да може да ти съперничи. Желая те повече от всеки.

Зарид го погледна и примигна. Това бяха думите, които искаше да чуе, заради които бе купила отварата.

Той я целуна много, много нежно по устните и тя усети, че краката ѝ омекват. Хвана я през кръста и я сложи нежно на леглото. Легна до нея и започна да я целува по лицето и врата, после се премести на гърдите ѝ. Зарид затвори очи и се наслаждаваше на усещането, после погледна косата му. Имаше гъста, черна коса. Прокара пръсти през нея.

Той се облегна на лакът и я погледна. Ръцете му галеха гърдите ѝ.

— Не мога да спра. Като че ли някаква външна сила ме облада. Трябва да те любя или ще умра.

Започна да развързва роклята ѝ. Пръстите му докосваха кожата ѝ през бельото. Зарид затвори очи. Това бе, за което мечтаеше от дълго време. Лошото бе, че трябваше да използва любовна отвара, за да го накара да я желае.

Доста по-бързо и ловко, отколкото ѝ се искаше, той развърза роклята и я изхлузи през главата ѝ. После бързо свали и бельото ѝ. Тя лежеше гола, само по чорапи, пристегнати с красиви панделки. Дълго Търл лежа до нея, после се изправи и продължи да я гледа мълчаливо, докато накрая тя не издържа:

— Не ти ли харесвам?

— Никога не съм виждал жена като теб — каза той нежно и наистина го мислеше. Бе виждал много разсъблечени жени, но с изключение на няколко селски момичета, всички те бяха живели охолно. Животът на Зарид бе тежък. Откакто бе проходила, тя бе принудена да носи меч, да язди. Всички тези тренировки бяха направили тялото ѝ стегнато и здраво.

Зарид нямаше достатъчно опит с мъжете, за да разбере, че начинът, по който той я гледаше, бе израз на страст. Тя започна да се отдръпва, но той я хвана и я върна.

Погледна я, както човек би гледал непознат вид животно, а докато я гледаше, очите му горяха все повече и повече.

— Зарид — прошепна той, легна върху ѝ и започна да я целува с плам, който тя не бе усещала преди.

Тя също започна да го целува със страст. Търл не се отдели от нея, докато сваляше дрехите си. Зарид знаеше, че той държи много на дрехите си и затова едва не се засмя, когато чу как скъса ризата си.

Устните му се движеха бързо по гърдите ѝ и Зарид се стегна учудена, но после сякаш се разтопи от желание. Беше по-хубаво, отколкото можеше да си представи и тя зарови ръце в косата му, като се притисна до него.

— Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал. Ако съм знаел какво се крие под дрехите ти, отдавна бих те разсъблякъл — каза той, докато устните му се движеха по корема ѝ.

Тези думи накараха Зарид да отвори очи. Отварата го бе накарала да съблече дрехите ѝ. Не бе тя, която той желаше. Желанието му бе породено от магията на вещицата.

Тя го отблъсна.

— Остави ме да стана! Пусни ме!

Тя го блъскаше и блъскаше, но той не помръдна. Продължаваше да я целува и хапе нежно, устремявайки се към краката ѝ. Зарид вдигна

крака си, опря го на рамото му и го отблъсна, колкото можеше по-силно.

Учуден и объркан, Търл я гледаше, когато тя се отдръпна в другия край на леглото.

— Нараних ли те?

— Ти не ме желаеш!

Търл бе твърде оглупял, за да проумее какво му говори. Не можеше да отлепи очи от тялото ѝ: тези крака, този стегнат корем. Тя изглеждаше като жена, но също така изглеждаше като най-красивото животно на света. Той посегна към нея.

Тя отблъсна ръцете му.

— Не съм аз тази, която желаеш! Ти си под влияние на магия!

— Да, така е — каза той, промъквайки се към нея. Бе полудял от желание. В следващия миг нямаше да може да се контролира. Човекът в него щеше да се изпари и да се превърне в звяр.

Когато се пресегна към нея, Зарид скочи от леглото и застана зад преградата на леглото.

— Ти не ме желаеш. Никога не си ме желал. Това е номер. Отивай при своята лейди Катрин.

Сега, когато тялото ѝ се бе скрило зад завесите, той се усети, но колкото да разбере какво казва.

— Не те желая?! — той протегна ръка към нея. — Ще ти покажа колко те желая.

— Не! — тя избяга и взе една възглавница, с която се опитваше да прикрие голотата си. Но възглавницата още повече го запали, тъй като краката ѝ бяха голи, а гърдите ѝ се люшкаха над нея.

Търл знаеше достатъчно за жените, за да му е ясно, че трябваше да говори, преди да получи това, което искаше.

— Искаш ли да ти кажа, че те обичам? — попита той. — Искаш ли да напиша стихове за красотата ти? — Трябваше да направи нещо, за да я накара да се върне в леглото. — Искаш ли да се закълна, че ще дам имението на брат ми на твоя брат?

Зарид седна на прозореца, лицето ѝ бе мрачно. Наистина отварата бе силна, но можеше ли да го накара да направи такова нещо?

— Аз постъпих много нечестно — каза тя.

Търл се изправи в леглото.

— Ако е друг мъж ще го убия. Никой мъж не може да има това, което си е мое.

— Ще спреш ли да бърбориш? — почти изкрещя тя. — Не разбираш ли, че това, което говориш, не е истинско. Магията на вещицата говори.

Търл бе погълнат от тялото ѝ и трудно съзнаваше какво му говори.

— Ти си вещица — промърмори той, стана от леглото и тръгна към нея.

Зарид скочи и побягна. На пода върху дрехите му имаше инкрустирана с диаманти кама. Тя я взе и я насочи, сякаш за да се защити.

— Не се приближавай!

Има мигове, в които на мъжете им се иска да плачат, помисли си Търл. Червената ѝ коса се спускаше по гърба и по едното ѝ рамо. А камата добавяше още нещо към красотата ѝ.

— Зарид, ще ти дам всичко. Кажи ми какво желаеш? Скъпоценности? Земя? Какво искаш?

Зарид го погледна. Той бе гол и без дрехи изглеждаше дори по-добре отколкото с тях. Тя искаше да я прегръща, да я докосва, но не желаше това да става само под влияние на магията. Тя хвърли ножа върху дрехите му. Дори когато бе станал неконтролируем под влияние на отварата, той не бе жесток. Той все още не я караше насила да легне с него.

Не бе честно от нейна страна да отиде при вещицата, но трябваше да спаси честта си, като изпълни своята част от магията. Тя легна внимателно на леглото, с ръце отстрани и събрани крака и го погледна.

— Твоя съм! — каза тя величествено.

Търл не мислеше, че страстта му може да бъде убита, но това се случи. Стоеше до леглото, втренчен в нея.

— Ти си най-ужасяващата жена! Желаяш ме толкова много, че си готова да ме отровиш с някаква отвратителна отвара, а когато те докосна — вадиш нож. Как да разбирам това? — Той вдигна безпомощно рамене. — Дали някой ще ми обясни какво представляват жените? Или не мога да разбера само моята съпруга?

Зарид се обърна учудена към него.

— Ти знаеш за отварата?

Той се намръщи, после се наведе, разрови се из дрехите си и извади малка торбичка, която хвърли на леглото.

— Ето я твоята отвара.

Зарид взе торбичката.

— Аз сложих отварата в халбата с бира. Това не може да е същата.

— Нямах намерение да пия това отвратително нещо. Доколкото знам съдържа печени жабешки очи или още по-лошо...

Зарид отвори торбичката, погледна вътре и кихна. Съдържанието миришеше също така ужасно, както, когато го взе. Тя погледна Търл.

— Ако това е отварата, за която платих, то тогава какво пи?

— Мисля, че джоджен. Не ти го препоръчвам. Не върви с бира, но честно мога да кажа, че на вкус е по-добро от това, което искаше да ми дадеш.

Зарид му върна торбичката.

— Ако не си изпил отварата, тогава какво породил тази... тази новопоявила се страст?

При тези думи Търл не знаеше да ѝ се изсмее или да ѝ се разкрещи. Не направи нито едното, нито другото. Седна до нея и заговори много бавно.

— Не знам как не си стигнала до заключението, че изгарям от страст и желание по теб, още от първия път, когато те видях. Защо иначе трябваше да се правя на лакей на брат ти? Мислиш ли, че ми е приятно да газя кал до колене и да му нося копия? Да не мислиш, че останах при него, защото ми беше приятна компанията му. Или твоята? На турнира ти не ми каза една добра дума?

Зарид седна на леглото.

— Но аз мислех, че не ме харесваш. Мислех, че искаш да... да...

— Да се домогна до богатството на Перегрин? — той се наведе към нея, докосвайки лицето ѝ. — Винаги съм имал една-единствена цел: да се докопам до тялото на дъщерята на рода Перегрин.

Зарид примига.

— Наистина ли? Не мислиш ли, че приличам на момче?

Той погледна голото ѝ тяло, после пак лицето ѝ.

— Аз съм единственият мъж, който знаеше от самото начало, че не си момче.

Зарид отново погледна кесията.

— Но ако не си изпил отварата, защо се държа така? — Тя вдигна глава. — И защо не дойде при мен преди това?

Той трябваше да се сдържи да не изкрещи.

— Не разбираш ли, че те ухажвах?

— Ухажвал си ме?

— Да. След като прекарах известно време с брат ти, разбрах, че ухажване според Перегрин е да сложиш жената на коленете си, но в други семейства да заведеш момичето си на панаир, например, е доста по-приемлив начин за ухажване.

— А анулирането на брака ни? За вестта от краля?

Той се усмихна леко.

— Каква вест? Какво анулиране?

— Кое то ние... — тя му се усмихна. — Не си изпращал молба? Ако знаеш как съм те кълняла за това.

— Чувствах, че всичко е временно. Надявах се, че ако се освободиш от брат си, може би ще видиш, че не съм чудовището, за което са ти разказвали — той взе ръката ѝ и я целуна. — Желаех те, откакто те видях да се бориш с хората на брат ми. Тревожех се за теб, откакто се върна, за да видиш дали не съм умрял. Въпреки че аз бях Хауърд, а ти бе Перегрин.

Тя го гледаше, докато той целуваше върховете на пръстите ѝ.

— Страхувах се да не умреш от кръвоизлив и че това може да означава нова война. Не ми пукаше за теб!

Той я погледна с искрящи очи.

— Може би ще успея да променя това. Може би мога да те накарам да се тревожиш за мен — той сложи ръката си на рамото ѝ и се придвижи към нея.

Зарид легна отново на възглавницата.

— Не вярвам, че можеш. Нито един Хауърд не може да накара един Перегрин да крещи от удоволствие.

Той спря да целува ръката ѝ и я погледна.

— Какво знаеш ти за крещенето от удоволствие?

— Чувала съм го много пъти от жените на братята ми. А ти не можеш да изтръгнеш такива викове от мен — имаше предизвикателство в очите ѝ. Тя се усмихваше.

— О — каза той, приемайки предизвикателството. — Нека да проверим това.

Започна да я целува и тъй като вече не трябваше да говори, той се отдаде на страстта. Целуваше и я милваше, докато полудя. Когато влезе в нея, очакваше Зарид да извика от болка, но тя не го направи.

— Хареса ми — каза по-късно, докато Търл дремеше в прегръдката и. — Ще го направим ли още един път? Може ли да е малко по-дълго?

Търл отвори едното си око.

— Може би. След малко.

— А! — каза Зарид. — Разбрах.

Ако друга жена му го бе казала, той щеше да й повярва, но като знаеше опита на Зарид, се съмняваше, че тя разбира нещо.

— Какво разбираш?

— Че си слаб и мек Хауърд, докато в мен тече кръв на соколи. Мислиш ли, че децата ни ще са слаби като теб?

Той я хвана и я сложи да легне до него.

— Ще видим кой ще крещи стига, преди да свърши нощта.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зарид седна внимателно на стола до масата. Съпругът ѝ я погледна така самодоволно и надменно, че тя се намръщи. Но беше щастлива, много, щастлива.

Търл ѝ се усмихна.

— Какво искаш да правим днес?

— Научи ме да пиша — отвърна тя, без да се замисля, и той се усмихна още по-широко.

Двете седмици, които последваха, ѝ се сториха, като че ли беше в рая. Цялата бе изпълнена с чувство. Сякаш искаше да навакса всичко, което бе изгубила през годините, когато бе принудена да се облича и държи като момче. Искаше да прави всичко, което правеха жените. За разлика от всички останали мъже, които бе познавала през живота си, Търл бе щастлив да я учи.

Помагаше ѝ да си избира рокли, които той смяташе, че ще ѝ стоят добре. Всяка вечер ѝ решише косата, като и двамата се надяваха, че така тя ще порасне по-бързо.

Играеха различни игри само двамата или с останалите хора от къщата. Яздеха, ходеха на лов, понякога просто мързелуваха. Той започна да я учи да пише и ѝ показва някои от нотите на лютнята. Написаха заедно няколко стихотворения и Търл ѝ каза, че има талант.

През цялото време се любеха. Всичко, което правеха, имаше като че ли нов смисъл и за двамата. Когато видеха малко дете, започваха да мислят за собствено. Музиката ги караше да се оттеглят в покоите си. Четенето на книги ги изпълваше със страст, особено след като някои от стихотворенията, които Зарид съчини, бяха доста неприлични.

Зарид показваше на Търл как да си служи с нож и демонстрациите ѝ го караха да подлудява от желание. Не защото тя му показваше нещо ново, а защото през цялото време бе гола.

Цял един ден, тъй като валеше, те играха на криеница, като който откриеше другия, се любеше с него там, където го е намерил.

Търл, който в миналото бе принуден да прави любов с други жени основно тайно, бе очарован от свободата, която му се предоставяше. Той можеше да има съпругата си, когато и където пожелае.

Той бе очарован и от Зарид. Тя не бе учена какво трябва и какво не бива да правят дамите и изпитваше желание да опита от всичко. Тя беше толкова издръжлива, че от време на време го караше да се чувства стар и грохнал. Катереше се по дърветата с ловкостта на гущер. Той я настигаше и после се любеха на някой клон.

У нея липсваха страховете, с които той смяташе, че се раждат жените. Тя не се страхуваше от височина, от оръжия, от диви прасета или от неговите хора.

Една нощ, когато двамата лежаха потни и изтощени, той я попита за този неин изблик на чувства.

— Не разбираш ли, че съм свободна? — каза тя. — Никога не съм била така свободна преди. Ти си живял свободно и леко, и затова не можеш да разбереш какво означава да бъдеш затворник, какъвто бях аз. Много си изнежен.

— Може би сега ти изглеждам такъв, но невинаги съм така — отвърна той обидено.

— Не, глупчо, нямах предвид това. Имам предвид, че си толкова нежен и добър и не си обладан от омразата.

— Думите ти ме карат да чувствам, че не съм истински мъж. Видя белезите по тялото ми. Аз мога да се бия.

— Можеш да се биеш на турнири, но можеш ли да убиваш? Можеш ли да гледаш един човек в очите и да го убиеш?

Той хвана ръката ѝ и се загледа в нея.

— Ще убия всеки, който те докосне.

— Да, сигурно ще го направиш — въздъхна тя. Не знаеше как да му обясни какво има предвид. Той не разбираше омразата. Той нямаше представа какво означава да си закърмен с омраза — да виждаш как омразата е унищожила душите на всички около теб.

— А ти би ли могла да гледаш един човек в очите и да го убиеш?

— Ако е Хауърд — отвърна тя, без да се замисли, но после го погледна ужасена.

— Аз съм Хауърд — отвърна той нежно. — Можеш ли да ме убиеш?

Тя не знаеше какво да му отговори. Знаеше, че не може да го убие. Дали наистина не можеше? Ако той застрашаваше някой от братята ѝ, какво щеше да направи?

Тя потрепери, после се обърна към него.

— Много пъти съм те гледала в очите и мислено съм те убивала. Ти не си издръжлив. Ти си немошно и слабо същество, което крещи „стига“, само след няколко часа любов. Ние, Перегрин сме... — тя не може да каже нищо повече, защото той започна да я целува отново.

В средата на третата седмица щастието на Зарид се срути. Откакто живееше с Търл, тя бе станала доста мързелива, така че те бяха още в леглото, когато една сутрин — едва се беше зазорило, вратата на стаята им се отвори с трясък.

Един от хората на Търл влезе с почервенияло от напрежение лице, вените му пулсираха върху челото. Той бе толкова задъхан, че едва говореше.

— Той идва!

Зарид го погледна със сънени очи. От толкова дълго се чувстваше сигурно, че опасността ѝ изглеждаше като далечно минало. Видя как Търл кимна на мъжа.

— Колко са?

— Стотици. Въоръжени са за битка.

Търл отново кимна.

— Пригответи хората. И запомни — не трябва да използват оръжие! Тези хора сега са ми роднини и не искам да се пролива кръв.

При споменаването на кръв Зарид се разсъни напълно и се изправи в леглото, придърпвайки нагоре завивките.

— Какво се е случило?

Търл освободи мъжа и се обърна към жена си.

— Брат ти е дошъл с хората си. Мисля, че възнамерява да ме убие и да те заведе у вас.

Зарид не каза нищо, но се почувства сякаш кръвта изтича от тялото ѝ. Тя започна да се оттегля към далечния край на леглото, но Търл я хвана за ръката.

— Ей, какво мислиш да правиш?

— Ще отида при брат ми. Няма да му позволя да те убие. Ти беше добър с мен.

Той я стисна силно за китката.

— Въпреки че съм Хауърд, бях добър с теб — имаше сарказъм в гласа му. — И сега възнамеряваш да ме изоставиш?

— Искам да спра войната — изкрещя тя.

— Искаш ти да се погрижиш за това, така е? — попита той меко.

— Да — умът ѝ работеше трескаво. — Ще кажа на брат ми, че аз съм искала да се омъжа за теб. Ще му кажа, че страстта е надделяла. Той би могъл да разбере това, въпреки че Роган е човек с изключително чувство за чест. Той никога не би позволил страстта да го принуди да извърши такова безчестно нещо, каквото направих аз. По-скоро би умрял, отколкото да се ожени за своя враг. Той ще мрази врага си до края на живота си.

По време на речта ѝ Търл стоеше безмълвен и просто я гледаше.

— Да не смяташ да стоиш тук през целия ден? — тросна му се тя. Не искаше да мисли, че това вероятно щеше да бъде последният път, когато го вижда. Не се съмняваше, че брат ѝ никога не би ѝ разрешил да живее с един Хауърд. Роган щеше да анулира брака, като каже, че тя не е получила разрешение от братята си. — Защо ме гледаш толкова странно?

— Ти все още гледаш на мен като на Хауърд и не виждаш това, което съм всъщност. Все още мислиш, че аз съм някакво безпомощно същество и че брат ти с неговата жестокост, е всемоушен. Не можеш ли да разбереш, че жестокостта невинаги е изход.

Тя поклати глава.

— Интересно дали ще можеш да кажеш тези думи, когато мечът на брат ми се движи към главата ти.

Тя отиде при шкафа до прозореца, извади дрехите, които бе взела от сина на готвача, и започна да ги облича.

— Не — каза Търл, скачайки от леглото. — Ти вече не си момче. Ти не си момче от рода Перегрин, ти си жена от рода Хауърд.

— Не съм! — изпищя тя, хвърляйки дрехите на земята. — Аз никога! Никога! Никога няма да бъда Хауърд! Не мога да бъда Хауърд. Хауърд са ми врагове!

Търл я взе в прегръдките си.

— Тихо, любима. Няма защо да се страхуваш, брат ти не може да ме отдели от теб.

Тя се дръпна рязко от него.

— Той ще се бие с теб. Нищо ли не разбираш? Братята ми мразят Хауърд. Роган ще умре, опитвайки се да те убие. Само ако аз тръгна с него, той няма да ти обяви война.

Търл ѝ се усмихна.

— Тогава при всяко едно положение трябва да тръгнеш с него. Но няма да се обличаш като момче. Тези времена отминаха. Ще облечеш златната си рокля. Ще накараш брат ти да разбере, че вече си станала жена.

— Ще накарам брат ми да разбере, че парите на Хауърд могат да купят дрехи по-скъпи от годишния приход на цялото ми семейство — измърмори тя. Бе обидена, дълбоко засегната, защото изглежда него не го интересуваше, че те няма да бъдат никога повече заедно. Тя щеше да отиде при брат си и брат й... Господи, тя не искаше и да мисли какво би направил брат й, за да я накаже за постъпката й.

— Какво да облека? — попита Търл.

— Какво ме интересува какво ще облечеш! Аз няма да съм тук, за да те видя.

„Няма да съм тук, за да видя как се обличаш. Никога няма да се науча да чета! — помисли си тя. — Сега вече никога няма да имам деца и съпруг, който да ме прегръща и да ме кара да се смея.“

— Какво мислиш, че ще впечатли брат ти? Мислиш ли, че богатствата ще могат да го впечатлят или да си сложа доспехите. Не знам дали да сложа дрехи от сребро или ризницата си. Ние ще бъдем чудесна двойка, ти облечена в злато, а аз в сребро. Но се страхувам, че брат ти ще иска да се бие с мен, а среброто не е подходящо за това.

Тя хвана главата си с ръце.

— Брат ми идва срещу нас с армия, а ти стоиш тук и ми говориш за дрехи. Ти си си изгубил ума! Не разбираш ли, че няма никога да те видя повече? Че днес трябва да се върна при брат си — тя едва се сдържаше да не заплаче. — Знаех си, че този хубав живот не може да продължи дълго. Знаех си, че не ми е писано да живея така. Знаех, че рано или късно това ще свърши.

Търл я хвана за ръцете.

— Погледни ме и ме слушай какво ще ти кажа. Можеш да си мислиш, че брат ти е най-силният човек на света, но той не е. Тъй като ми напомняш това непрекъснато, изглежда сега забрави, че съм Хауърд. Аз имам на свое разположение достатъчно хора и богатство, за да се справя с брат ти и неговата нищожна армия, когато пожелае.

Тя се отдръпна от него с разширени от ужас очи, но той отново я придърпа към себе си.

— Казвам ти какво бих могъл да направя, а не какво възнамерявам. Това, което възнамерявам да направя, е да се предам на брат ти.

— Не можеш — прошепна тя. — Той ще те убие!

— Така ли? Ти каза, че той е човек на честта. Мислиш ли, че ще убие човек, който му е не само братовчед, но вече и зет? Мислиш ли, че ще убие човек, който се е предал доброволно?

— Не можеш да се предадеш, аз ще отида. Той иска аз да се върна. Ти не познаваш Роган. Семейството означава всичко за него.

Търл я притисна до себе си.

— А ти означаваш всичко за мен. Мислиш ли, че ще те пусна да си тръгнеш? Мислиш ли, че ще те оставя да си заминеш, след като се борих толкова дълго и усилено, за да те спечеля?

— Аз... Аз... Не знам какво да мисля. Брат ми ще те убие! Това е единственото, в което съм сигурна!

— Ще му бъде доста трудно да убие един Хауърд. — Той се засмя, когато тя го погледна втрещено. — Сега се обличай, защото брат ти ще е тук, а ние още няма да сме готови. Ще си облека дрехите от сребро. Като знам буйния нрав на брат ти, мисля, че ако съм с ризница, той ще го приеме като покана за двубои, а аз съм твърде изморен от снощната битка в леглото с друг Перегрин.

— Ти не можеш да победиш Роган. Той е като...

— Да, да, спести ми описанието на изключителните качества на брат ти. Дали някои ден ще говориш за мен по друг начин, освен като за някое слаботелесно, което едва събира сили да стане сутрин от леглото. — Той се завъртя около нея и я плесна отзад. — Хайде сега обличай се и се подготви да посрещнеш брат ти с грациозността на дама от рода Хауърд.

Всеки път, когато я наричаше Хауърд, сърцето ѝ се свиваше. Тя все още не можеше да го приеме. Търл я остави и след малко Маргарет

дойде да ѝ помогне да се облече. Малко по-късно той дойде да я вземе. Сияеше в сребърните си одежди. Така тъмната му коса изпъкваше и тя не бе виждала по-красив мъж в живота си. Той ѝ се усмихна.

— Изглежда най-после ти хареса нещо, което направих — той ѝ подаде ръката си. — Хайде да отидем да посрещнем брат ти.

Зарид трепереше, когато слизаха по стълбите, и за първи път започна да оглежда къщата — не за да види красотата ѝ, а за да разбере дали могат да се отбраняват в нея. Това бе невъзможно: нямаше дебели стени, които да ги защитят, нито здрави врати, които да спрат нашествениците. Цялата къща бе построена от камък и дърво и само една огнена стрела би я запалила цялата. Къщата вече не ѝ се струваше толкова красива, тя изглеждаше едно безполезно жилище. Зарид спря в края на стълбите.

— Сега ме остави и аз ще кажа на брат ми, че ще тръгна с него, ако той се закълне, че няма да те нарани.

Търл я целуна нежно по устните.

— Не — каза той нежно. — Въпреки че както изглежда си убедена, че съм страхливец, аз не съм такъв.

Хвана я здраво през кръста и те продължиха.

— Въпреки че го превъзнасяш, брат ти не е бог. Той е просто един човек като всички нас. Опитай се да изглеждаш по-малко уплашена. Иначе той ще помисли, че съм те бил.

Да, помисли си тя, по-добре да държа главата си изправена. Роган бе достатъчно ядосан. Нямаше нужда да подхранва гнева му допълнително.

Когато разбра какво възнамерява да направи съпругът ѝ, тя помисли, че ще припадне от страх. Мислеше, че смята да посрещне армията на Роган със своята, но вместо това той излезе сам с нея, пред къщата, в двора, където цъфтяха крехки цветя. Стояха и чакаха. Той я бе прегърнал, слънцето, което вече се показваше, блестеше в косите им.

— Не можеш да стоиш така беззащитен! — каза тя, когато земята затрепери под тропота на копитата. — Роган ще те премаже!

— Не вярвам, че брат ти е толкова глупав. Кралят ще нареди да бъде изтърбушен, и разчекнат и обесен. Идват! Сега, спокойно и се усмихвай. Не се ли радваш да видиш брат си?

Този човек е луд, помисли си Зарид, напълно луд. Ако бе достатъчно силна, щеше да го отнесе някъде на сигурно място, но всичко, което можеше да направи в момента, бе да стои до него. Сърцето ѝ биеше в слепоочията, тялото ѝ трепереше, краката ѝ бяха вкочанени от страх.

Роган яздеше начело на около триста души и тя се чудеше, откъде ги бе събрал. Някои познаваше, но повечето ѝ бяха непознати. Опитва се да стои изправена, но тялото ѝ сякаш бе направено от восък.

Роган и хората му язدهа направо към къщата, конете им тъпчеха красивите цветя и храсти. Въпреки сериозността на положението ѝ стана тъжно — за Роган цветята не означаваха нищо.

— Добро утро, братко — каза Търл ведро. — Ще влезеш ли да обядваш с нас?

Роган спря коня си. Червената му коса го правеше да изглежда ядосан, дори когато не беше. Изглеждаше по-едър, отколкото го помнеше Зарид.

— Дойдох за сестра си! — каза той с тон, на който Зарид винаги се бе подчинявала.

Тя се опита да тръгне, но Търл я задържа.

— Скоро ще сме готови — каза Търл. — Дрехите и домакинските вещи се опаковат. — Ела да починеш, докато се приготвим. Наредих да убият половин дузина крави и те скоро ще бъдат сготвени. Предполагам, че конете ви също са уморени.

Зарид погледна брат си и разбра, че и за него Търл е луд.

Роган не му обърна внимание, а се обърна към сестра си.

— Качвай се и да тръгваме!

Зарид се опита да тръгне, но Търл я задържа. Роган извади меча си.

— Насилваш я! Ще те убия!

Търл пусна Зарид, застана пред нея и хвана дръжката на кинжала, който носеше отстрани на колана си. Зарид изскочи помежду им.

— Не ме е насилвал! — каза тя колкото може по-високо. — Никой мъж не ме е насилвал. Роган, не го убивай. Аз дойдох тук по моя воля. Не го наранявай!

Погледна брат си, после Търл и разбра, че ги е обидила и двамата. Роган смяташе, че единственият начин тя да отиде да живее с

Хауърд е насила. Той е мислил, че сестра му има чест, но вече е разбрал, че тя бе предала древното име Перегрин, бе обидила и съпруга си, че една жена трябва да се бори вместо него.

Търл бе този и тя знаеше, че ще е той, който първи направи опит за помирение. Той прибра ножа си.

— Не искам да се бия с теб. Сега сме роднини и желая тази вражда да спре. Трябва да дойдеш и да обядваш с мен, за да обсъдим бъдещето.

Роган изсумтя.

— Колко души си скрил в къщата, Хауърд? Смяташ да ни хванеш, когато сме вътре и ни напиеш?

— Можем да ядем навън и да пием само вода, ако така искаш — каза Търл.

От хората зад Роган се чува викове при думите на Търл.

— Той няма да те нападне! — каза Зарид. — Той вярва в мира! — Тя, се учуди от себе си. Как можеше да говори за мир, когато пред нея стояха триста въоръжени мъже?

Търл сложи ръце на раменете ѝ.

— Мисля, че е най-добре да ни оставиш. С брат ти трябва да разрешим някои въпроси.

Зарид пребледня.

— Няма да ви оставя двамата сами.

Търл погледна Роган.

— Брат ти може да ме мрази, но не е глупак. Той знае, че ако ме убие и те отведе сега, когато си моя законна съпруга, брат ми ще изтрие останалата част от вашето семейство от лицето на земята. Не е ли така, братко?

— Не съм ти брат — измърмори Роган, но погледна сестра си. — Върви. Няма да го убия. Не сега. Бъди готова да си тръгнеш с мен.

Тя кимна на брат си, после погледна съпруга си и влезе в къщата.

— Какво правят сега? — попита Зарид Маргарет.

— Същото, както и преди. Мъжете ядат, брат ти седи мълчаливо на масата, но слуша. Лорд Търл говори.

— Да, да знам, че умее да говори. Той може да говори, докато мъртвецът стане и излезе от стаята — спомни си деня, когато Търл

извърташе всяка една нейна дума в негова полза. — Но брат ми не може да бъде толкова лесно подведен като мен — измърмори тя на себе си. — Роган няма да се съгласи с това, което казва един Хауърд.

— Да, милейди Хауърд — каза нежно Маргарет, карайки Зарид да се намръщи.

Зарид застана на прозореца и се загледа в прекрасния пейзаж навън.

— Той няма да се съгласи да ме остави тук — прошепна тя. — И аз ще трябва да се върна при него, ще трябва да напусна това прекрасно място и прекрасния си съпруг. Ще трябва да се върна в дома на омразата и разговорите за война. Малко преди залез Търл се върна в стаята им. Тя скочи и отиде до него, но не толкова близо, че да може да я докосне.

— Кога тръгвам?

— Рано сутринта — каза той, протягайки се. — Хората на брат ти си хапват добре. Сега разбирам защо иска титлата и земите обратно. Доста трябва да му струва да ги храни.

— Не се подигравай с нещо, което е смисъл на живота на рода Перегрин.

Той ѝ се усмихна.

— Опитвам се да се шегувам с всичко. Не си ли го разбрала още. Твърдо вярвам, че смехът удължава човешкия живот. Кажи ми, брат ти усмихва ли се някога?

— Лиана може да го накара — отвърна тя нетърпеливо и се обърна. — Значи това е последната ни нощ заедно?

Търл седна на ръба на леглото и започна да се събува.

— Не смяташ ли да спиш с мен в къщата на брат ти?

Трябваше ѝ време, за да осъзнае какво ѝ каза.

— Ти не можеш да дойде с нас!

Той ѝ се усмихна, за да я подразни.

— Ти можеш да живееш там, а аз не мога. Означава ли това, че ти си по-мъж от мен?

Тя застана на колене пред него.

— Не се шегувай с това. Брат ми ще те убие! Ако не открито, може някой камък да падне, някой сатър, някоя брадва.

— Мислих за тези неща. Споменах го и на брат ти. — Той спря да се съблича. — Ако не се страхуваше за живота на тези, които обича,

той щеше да ме убие още днес. Най-малкото, щеше да се опита. Не съм виждал толкова изпълнен с омраза човек.

— Той ще те убие, ако му се удаде случай. Не можеш и да помисляш, да ходиш където и да е с него.

Той я хвана за брадичката.

— Не съм толкова крехък, тъп и доверчив, както изглежда си мислиш. Нито пък брат ти е толкова силен. Но знаеш ли, когато бях дете мислех, че брат ми Оливър е най-силният, най-смелият...

— Оливър Хауърд е дебел и слаб... — Тя спря, защото знаеше какво ще каже. — Не можеш да кажеш, че не знам какъв е брат ми. Роган не е нито дебел, нито слаб.

Търл се наведе към нея.

— Нито пък аз.

Тя се изправи. Защо всеки мъж си мислеше, че е непобедим?

— Какво се разбрахте с брат ми? — тя го погледна с присвити очи. — Какво му говори?

— Накрая призна, че има нещо, в което мога да убедя брат ти?

— Кажи ми — повтори тя.

— Той се съгласи на това, което винаги съм смятал да направя. Идвам с теб във вашия замък. Брат ти няма да повярва, че желая сестра му по друга причина, освен като заложник за война. Казах му, че желая единствено тялото ти, но дори и това не го накара да се засмее.

Зарид се намръщи. Да, такова нещо не би накарало Роган да се засмее.

— Защо искаш да направиш всичко това? Защо искаш да напуснеш този разкош и да дойдеш да живееш в бедния ни замък?

Той мълча твърде дълго, тя не издържа и се обърна към него, но нежността в очите му я накара отново да се извърне. Знаеше, че го прави, за да бъде близо до нея. Роган бе такъв инат, толкова твърдоглав, че не би повярвал, каквото и да му каже, дори ако му кажеше, че е с Хауърд, защото тя го желае. Той би направил всичко възможно, за да я върне в Перегрин.

— Не трябва да идваш с мен — прошепна тя. — Може би ще успея да се върна... по-късно...

— Ха! — каза Търл. — Мисля, че брат ти е много по-зле отколкото го описа. Той не признава никакви обяснения. Знаеш ли, че

му предложих да вземе тези земи, ако спре войната? Предложих му половината от имението ни след смъртта на брат ми.

— Той е отказал всичко, което притежават Хауърд принадлежи на Перегрин.

Търл ѝ се усмихна.

— Той държи много повече на теб, отколкото на земите. — Търл кимна на учудения ѝ поглед. — Истина е. Каза, че е загубил твърде много скъпи хора и не може да понесе още една загуба. Не би те заменил за всички богатства на света.

Зарид се обърна, за да прикрие усмивката си. Почувства се добре, когато разбра, че брат ѝ я обича толкова много. Обърна се към съпруга си.

— Сам разбираш, че трябва да отида с него.

— Напълно ми е ясно. Но също така знам, че не мога да те пусна да си тръгнеш. Кой ще топли леглото ми нощем, когато те няма?

— Ще си намериш жени. Мъжете винаги си намират.

— Но те няма да ме преследват по дърветата и да вадят мечове срещу мен. Няма да намеря толкова интересна жена като тебе.

Тя скри лице в дланите си.

— Не можеш да дойдеш с мен.

— Мога и ще го направя. Брат ти, въпреки че е твърдоглав, няма друг изход. Ще бъда с теб и ще живея със семейството ти, докато то разбере, че съм се оженил за теб по друга причина, освен родовата омраза. — Той се замисли. — Въпреки, че ме е страх за живота ми, ако той чуе как викаш нощем. Ще си помисли, че те измъчвам.

— Няма да го правя.

Той се усмихна дяволито.

— Ела и ме целуни. Утре ще тръгнем с брат ти и ще видим този твой дом. Не мисля, че е толкова лош, колкото ми го описваш.

— По-лошо е — каза тя, като се сгуши в него. — Няма да издържиш там.

Той я погали по бедрата.

— Направен съм от много по-твърдо вещество, отколкото можеш да си представиш. Всъщност мисля, че съм от стомана. Знаеш ли някакво скривалище, където да скрия меч си?

— О, Търл, глупачето ми — каза тя, смеейки се. Прегърна го и започна да го целува.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жената на Роган, Лиана се отпусна на възглавницата и притвори очи, за да преодолее болката. Преди два дни тя роди едно голямо, чернокосо бебе и едва не умря при раждането. Все още изпитваше болка, когато се движеше.

— Как са те? — попита тя прислужницата си Джойс, която подреждаше стаята.

— Същото положение — каза Джойс тежко, после погледна господарката си. — Не може да продължава така.

Лиана кимна в съгласие. Близко месец бе минал откакто Зарид и съпругът ѝ бяха дошли да живеят при тях и омразата бе станала още по-дълбока и страшна. Лиана не бе в състояние да убеди Роган, че не бива да мрази този човек.

— Той е съпруг на сестра ти — обясняваше му тя, но Роган отказваше да го приеме, отказваше да приеме каквото и да е относно този мъж, освен това, което му бе удобно. А то беше, че този човек е негов враг.

За последните четири седмици Роган направи всичко възможно, за да го сломи. Караше го да тренира, докато капнеше от умора. Подлагаше го на ужасни изпитания, като например, това — шестима здрави рицари го нападаха от шест страни и то след тежки целодневни тренировки. Това, което Роган наричаше тренировка, можеше да убие този Хауърд.

Но мъжът изпълняваше всичко и никога не се оплакваше. Лиана често забелязваше решителност в погледа му, сякаш искаше да каже на Роган, че ще оцелее, независимо от опитите му да го убие.

Последните седмици на бременността ѝ бяха много тежки и тя не бе в състояние да напуска стаята си, затова научаваше какво се е случило от другите. Но дори да седеше и шиеше в стаята си тя знаеше много повече, отколкото бе желала.

Когато разбраха, че Зарид се е омъжила за този Хауърд, тя помисли, че съпругът ѝ ще получи удар. Никога до този момент не го

бе виждала така разярен. Когато преди години Оливър Хауърд я бе взел за заложница, ѝ разказаха, че Роган бил изпаднал в подобно състояние.

Независимо че Лиана се стараеше да го спре, той вдигна малката си армия и тръгна към къщата на Хауърд.

— Може да се е омъжила за него, защото го обича — му бе казала тя. — Избрала е него, както аз избрах теб.

Но Роган не желаше и да я чуе. Нищо не бе в състояние да го накара да промени решението си. Той продължаваше да събира армия, за да прибере сестра си.

— Това ще е краят ни! — му бе казала Лиана.

Много дни тя седеше в параклиса, молейки се за неговата сигурност, тъй като знаеше, че това са последните дни, когато го вижда жив. Дори и най-голямата армия на Перегрин бе недостатъчна, за да се справи с хората на Хауърд.

Тя стоеше и гледаше как Роган извика брат си Севърн и го принуди да остави жена си в замъка Бевън. Севърн бе също толкова бесен и разказваше как е бил излъган и изигран от този Хауърд. Той твърдеше, че този човек го е уверил, че е изпратен от Лиана, за да им помогне на турнира.

Отне им няколко дни, докато се приготвят за похода към дома на Хауърд. В последния момент Роган настоя брат му да остане, тъй като Оливър Хауърд може да атакува замък им, докато има само малко хора за охрана.

От момента, когато тръгна, Лиана непрекъснато се молеше на бога да спаси съпруга ѝ и да го върне жив.

Тя не бе подготвена за подобно завръщане. Редом с него яздеше чернокос млад мъж, облечен много изискано. До тях бе Зарид, доста променена от дните, когато я изпрати с момчешките ѝ дрехи на турнира.

Тя наблюдаваше малката група, докато слизаше от конете и когато съпругът ѝ се приближи, се изпълни с надежда, че женитбата между Перегрин и Хауърд ще спре кръвопролитие. Но в очите на Роган нямаше щастие, а ярост.

Тя стоеше на прозореца и сърцето ѝ започна да бие силно, тъй като усещаше, че нещата няма да се оправят.

— Извикай Зарид при мен — каза тя на прислужницата. Тя знаеше, че съпругът ѝ може да почака, но нетърпението, изписано на

лицето на Зарид, бе нещо, което я озадачи.

Зарид дойде, препъвайки се, в стаята на снаха си и без да каже нищо, се хвърли в обятията ѝ. Лиана бързо освободи всички, които бяха в стаята и погали Зарид.

Думите се изливаха като порои от устата ѝ, докато разказваше за турнира, за сделката с него, че ще се омъжи за него, ако успее да осигури лейди Ан за съпруга на Севърн.

Лиана я галеше по косата и слушаше. Слушаше и се стараеше да открие нещо повече, освен думите. Зарид ѝ разказваше как е била изиграна да се омъжи за този Хауърд, но имаше някаква скрита топлота в гласа ѝ.

— Разкажи ми как живяхте, когато бяхте сами — каза нежно Лиана.

Зарид изтри очите си с копринената кърпа на Лиана и започна да разказва.

— Къщата му е безполезна от гледна точка на защита. Една дузина мъже могат да я превземат — тя спря. — Но е много красива. — Разказа за къщата, описа най-подробно дрехите, които бе носила там, за панаира и за някои места, където бяха ходили, както и какво бе правила.

— И какво сега? Този Хауърд, за когото си се омъжила, смяташ ли го за враг, както мисли Роган?

Зарид стисна зъби, за да спре сълзите.

— Не знам. Не мога да го разбера. Той е толкова нежен и мил. Държи се добре с мен, пее ми песни, прави ми подаръци, чете ми и понякога ми се струва, че бих умряла без него, но...

— Какво но? — настоя Лиана.

— Не знам какво мисли. Не знам дали мога да му се доверя. Той не прилича на нито един от мъжете, които съм срещала преди. Казва, че не желае война, но ако му се доверя и той ме лъже? Ако му се доверя, а той предаде мен и семейството ми? — тя скри лице в ръцете си. — Как мога да преодолея омразата, с която съм живяла, само защото един мъж е бил мил с мен няколко седмици? Трябваше да съм по-твърда! Да съм по-силна! Не трябва да позволявам на страстта да ме заслепи и да забравя, че е Хауърд.

И Зарид започна отново да плаче, а Лиана усещаше болката в гласа ѝ. Зарид бе наистина много объркана и не знаеше нито какъв е

човекът, за когото се бе омъжила, нито дали да му вярва.

— Започнах да му вярвам, но не знам защо се ожени за мен. Понякога вярвам на думите му, а после се плаша от това. Той казва, че иска да спре враждата, но ме е страх, че водач враг в дома си. Ако спечели доверието ни, той може да отвори вратите през нощта и да пусне армията на брат си. Може да ни убие докато спим.

— Но какво ще спечели с това?

Зарид я погледна сякаш бе полудяла.

— Ще наследи спокойно титлата и земите. Няма да има никакви Перегрин да твърдят, че земите не са негови.

При думите на Зарид Лиана също започна да се страхува. Страхуваше се за живота на всички в семейството: сина ѝ, новороденото ѝ дете, мъжа ѝ, сестра му и брат му. Всяка нощ тя питаше Роган какво прави този Хауърд, за да е сигурна, че не е намалил бдителността си. Веднъж Лиана изведе сина си в двора, за да разгледа никакви нови кукли, когато Хауърд мина покрай нея, спря и се усмихна на червенокосото момче, което държеше една кукла. Той все още се усмихваше, когато погледна към Лиана, но усмивката му се изпари, щом тя притисна детето до себе си, сякаш за да го защити. Той въздъхна и продължи.

Лиана нямаше време да мисли как се чувства братът на техния враг. Много повече я интересуваше тревогата, която виждаше изписана на лицата на Роган, Зарид и Севърн. Севърн се чувстваше виновен за случилото се и правеше всичко възможно, за да го компенсира, но изглежда не му се удаваше. Той не напускаше тренировките, но Лиана знаеше, че той иска да е при жена си, която бе на сигурно място при роднини.

С всеки изминат ден очите на Роган хлътваха все повече. Лиана добре знаеше, че той спи малко, тъй като страхът го караше да стои почти през цялата нощ буден. Той се страхуваше да не бъдат нападнати през нощта. Една нощ Лиана само се завъртя в леглото и Роган скочи с меч в ръка, още преди тя да успее да отвори очи.

Но най-измъчена бе Зарид. С дни тя линееше пред очите на Лиана. В началото на втората седмица Лиана видя Зарид и по изтощения израз на лицето ѝ разбра всичко.

— Обичаш го, нали? — попита нежно Лиана.

Зарид се опита да се държи сякаш думите на Лиана не я интересуват.

— Какво значение има любовта? Той е враг.

— Но не е твой враг, нали?

— Аз съм едно, а трябва да мисля и за семейството си.

Лиана не можа да ѝ отговори нищо друго, освен че понякога е по-добре да вярваш на собствената си преценка, а не на мнението на другите. Тя говореше от собствен опит, тъй като преди години се бе доверила на Роган и се бе съгласила да се омъжи за него. Хората говореха, че е глупачка, че той е неспособен да обича, но тя им доказва, че грешат, понеже бе открила у него много нежност, която той иначе прикриваше.

Раждането ѝ продължи три дълги тежки дни, а след това не можеше да се движи много, но наблюдаваше това, което става в семейството колкото можеше по-отблизо.

— Зарид, погледни ме — каза Търл.

Бяха в леглото. Зарид бе легнала, колкото може по-далеч от него. Не искаше да го докосва, не знаеше дали ще може да го докосне. Но все пак ѝ се искаше.

— Уморена съм — каза тя.

— Изглежда всяка вечер си уморена — каза той тежко. Мълча известно време и отново заговори. — Не мога да се справя сам.

Тя знаеше какво има той предвид, но нищо не можеше да му каже. Всеки ден за нея бе ад. Всеки път, когато братята ѝ я хванеха насаме, ѝ показваха конските черепи на стените на замъка. Преди много години Хауърд били обсадили замъка и обитателите му, включително и майката на Зарид, страдали от глад. Преди да умрат били принудени да изядат конете си. Черепите на тези коне бяха закачени на стените, за да напомнят за подлостта на Хауърд.

— Ти си този, който пожела да дойде тук — каза тя накрая.

— Не — каза той нежно. — Не съм искал да дойда в този дом, изграден от омраза. Това, което винаги съм желал е жената, която обичам, да отговаря на чувствата ми.

— Мислех, че желаеш да спреш враждата — каза тя горчиво. Всеки ден тя наблюдаваше как братята ѝ се държат със съпруга ѝ,

давайки му задачи, които отдавна биха сломили по-слаб човек, но Търл не отстъпваше. Дори не се ядосваше. Тя се обърна към него. — Що за човек си ти? — почти извика тя. — Не знаеш ли, че всички мъже ти се смеят? Вършиш всичко, което Роган ти нареди и не се съпротивляваш. Хората се обзалагат дали, ако те накара да изчистиш клозетите, ще го направиш.

Той се обърна към нея и на лицето ум бе изписан гняв.

— Ако покажа наяве това, което чувствам, знам, че брат ти, ще ме удари и аз ще му отвърна. Познавайки гнева на брат ти един от нас ще трябва да умре. Това ли искаш? Разрешаване на проблема чрез бой? Да се дебнем и бием за теб като двойка разгонени самци? Искаш да видиш единият от нас мъртъв? Това ще те убеди ли, че и аз съм толкова мъж, колкото и брат ти? — Той се изправи на лакът — Кажими, това ли желаеш? Това ли трябва да направя, за да ти докажа, че съм мъж? Изглежда не е достатъчно, че съм готов да рискувам наследството си, като се ожених за теб. Уважението ми не значи нищо за теб. Фактът, че аз един Хауърд, дойдох в твоя дом сам, ако въобще това гнездо на омраза може да се нарече дом, за да се срещна с братята ти, не значи нищо за теб. Каквото и да правя, не е достатъчно. Ти искаш все повече и повече от мен. Каза ми, че не съм достатъчно силен, за да издържа на това, което брат ти ще ме кара да правя, но аз издържах много повече. Изморен съм и огорчен. Уморен съм до смърт от това да бъда мразен. Уморен съм от погледите на всички тук. — Той стана от леглото и продължи да я гледа. — Но би било добре, ако можех да променя отношението поне на един човек. Ако можех да те накарам да гледаш на мен с доверието, което заслужавам, тогава всичко щеше да има смисъл. — Той спря и разтърка очи. — Няма да се бия с братята ти. Не искам да гледам повече как се пролива кръв между двете семейства. И — той я погледна, — и можеш да кажеш на снаха си, че няма да направя нищо лошо на едно дете.

Облече бързо дрехите си и излезе.

Зарид искаше да му каже нещо, но не знаеше какво. Можеше ли да му каже истината? Че всеки ден се насилваше да помни, че е Хауърд? Когато го видеше с Роган и Севърн й се искаше да изтича при него и да го защити, да го предпази от мечовете им, които се насочваха към него зад гърба му, да го защити от насмешките на другите.

Но тя не се намесваше, когато братята ѝ го измъчваха. Тя бе Перегрин, а той неин враг.

Той не се прибра тази нощ, а и тя не можа да спи.

След три дни Търл и тригодишният син на Роган изчезнаха заедно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лиана първа откри, че детето го няма. Колкото и да се опитваше да го възпита като цивилизован човек, то си оставаше Перегрин. За първия му рожден ден Роган му подари дървен меч, чичо му — кожен шлем. Роган качи сина си на кон, когато бе на две години. Детето израсна край тропота на конски копита и звън на мечове. Още двегодишен той често стоеше с баща си на тренировките и имитираше начина, по който те боравеха с оръжието.

На около три години той вече не се страхуваше от нищо. Лиана молеше Роган да внимава за детето и да не му разрешава да тича свободно из двора, където неговите хора, които обикновено бяха полупияни или изморени от тренировките, можеха да го ударят или наранят. Но Роган й казваше, че е старомодна и че по този начин са били възпитавани децата в рода им, че той иска сина им да порасне мъж, а не полужена.

Така че, когато Джойс отиде да види детето и не го намери, не се разтревожи много. Пък и трябваше да се грижи за болната си господарка и новороденото. Тя дори не й спомена, че детето не е там, където обикновено играеше.

А и на Лиана не й бе до него, тъй като трябваше да се справя с яростта на съпруга си, понеже Хауърд бе изчезнал.

— Къде е той? — крещеше Роган на сестра си.

Зарид стоеше вкаменена и мълчалива, тъй като му бе отговорила вече стотици пъти. Тя просто не знаеше къде е. Бе спал при нея, бе станал рано и бе излязъл. Тя не го бе последвала.

Зарид не каза на бесния си брат, че две вечери подред те се бяха карали жестоко. Търл още един път й се бе ядосал, че не му вярва. Тя се бе опитала да му каже, че въпреки това е разкъсана на две, една част от нея, е с братята й, другата при него. Вместо да го успокои, това като че ли още повече го вбеси.

— Както брат ти не би приел половината от това, което му принадлежи, така и аз няма да приема половината от това, което

заслужавам! — Той бе излязъл от стаята и оттогава тя не го бе виждала.

Севърн каза, че вероятно не е могъл да издържи да живее с тях, но Роган отвърна, че сигурно е отишъл при брат си, за да му разкаже за слабите места в отбраната на замъка им.

— Престанете и двамата! — изкрещя Зарид. — Той вършеше всичко, което го караше — обърна се тя към Роган. — Правеше всичко, което поискаш, без да се оплаква. Той може да поеме този товар, дори много повече.

— Но тогава къде е?

Тя не можеше да им отговори нищо. Дали му бе дошло до гуша от омразата на Перегрин и се е махнал? Би ли я напуснал, без да й каже дума? Върнал ли се е при брат си? Беше ли войната близо? Щеше ли цялото й семейство да умре, заради нея?

Тя мислеше, че няма да може да издържи повече, когато около обяд Лиана разбра, че синът ѝ го няма. Лиана, която бе доста болна след раждането, не можеше да издържи на нещастieto, че синът ѝ го няма.

— Хауърд е отвлечъл сина ми! — прошепна Роган.

Зарид не бе сигурна, че е чула добре.

— Не — каза тя, отначало тихо, после по-високо. — Не! Той не може да направи това.

Роган я погледна, сякаш искаше да ѝ каже, че повече няма нужда от нея, тъй като тя му е също толкова голям враг, колкото и Хауърд.

Зарид седна и зачака, докато братята ѝ излязоха да търсят момчето. Лиана предположи, че той може да е отишъл до селото с някой от работниците. Но селото бе претърсено и нямаше и следа от Хауърд и момчето. Двамата като че бяха изчезнали от лицето на земята.

Към залез-слънце Роган бе готов да тръгне на война с Хауърд, но Лиана и Зарид го помолиха да изчака. Възможно бе да няма никаква връзка между изчезването на момчето и на Хауърд.

Целият ров бе прегледан с мрежи, но не откриха нищо и Лиана се разплака от облекчение.

Зарид седна на прозореца на стаята си и се втренчи на север, надявайки се да види съпруга си да идва. Надяваше се, че той просто бе решил да се спаси за един ден от Перегрин, да лежи на земята и да

гледа цветята. Тя не можеше да каже на братята си, че той е способен на подобна постъпка, тъй като те не биха разбрали как един мъж може да прави подобно нещо.

При залез-слънце те взеха факли и тръгнаха да претърсват гората.

Там хванаха браконьер. Отначало човекът бе толкова уплашен, че не можеше да говори свързано. Той мислеше, че Роган и хората му търсят него. Когато накрая разбра, че не той ги интересува, им каза, че е видял едър мъж с тъмна коса да язди с едно червенокосо дете на седлото. Роган и Севърн го разпитваха дълго, докато се убедиха, че детето е синът на Роган, мъжът — Хауърд. Върнаха се в замъка и започнаха да се подготвят за война.

— Нещо не е наред — каза Зарид. — Той не е отвлякъл детето. Не е способен на това.

Роган изля целия си гняв върху нея, обвинявайки я, че тя е докарала това нещастие на семейството им, поддавайки се на страстта си, че заради нея ще се прекъсне родът.

— Ако носиш негово дете, ще го убия в момента, когато се роди! — й каза той.

Зарид не можа да издържи на гнева му, или по-скоро на логиката му. Те бяха довели браконьера в замъка и той повтори всичко пред жените. Той обрисова точно Търл от цвета на дрехите му до емблемата на ножницата. Описа и сина на Роган с неговата светло червеникава коса и физиономия като на баща му. Нямаше съмнение, че Търл е отвлякъл детето. А заедно с него са били и трима души с емблемата на Хауърд.

Зарид искаше да вярва в съпруга си, искаше да си обясни това, което бе видял браконьерът, но не можеше. Търл бе видян да язди с детето и с трима от рицарите на Хауърд към именията на брат си.

На другата сутрин Роган и Севърн тръгнаха с около триста души, всичките, които успяха да съберат, към имението на Хауърд. Те не бяха достатъчни за война срещу Хауърд, но това можеха да си позволят.

Зарид предложи да тръгне с братята си, но Роган едва я погледна, а очите му блесяха от омраза. Тя знаеше, че той я смята за враг, както и съпругът ѝ.

— Жените ще чакат, докато мъжете умират — каза Лиана, когато тръгнаха.

Зарид не можеше да чака спокойно и непрекъснато се катереше по стените, докато обувките ѝ се изпокъсаха. Тя ги хвърли в рова и се изкачи боса, без да изпуска от очи хоризонта.

Два дни тя вярваше в съпруга си. Два дни си повтаряше, че той не е предал нея и семейството ѝ. Повтаряше си, че той не може да е отвякъл детето. Опитваше се да си спомня всичките приятни дни прекарани с него и как той повтаряше, че желае да спре враждата.

На третия ден пристигна пратеник от Роган. Заедно с него дойде и човек, който им каза, че е видял четирима от хората на Хауърд, които водели със себе си едно червенокосо момче и отивали към имението на Хауърд. Човекът живеел достатъчно близо до имението и познавал Търл.

От този момент Зарид загуби вяра в Търл. Тя стоеше тихо, без да каже нито една дума, след като чу пратеника, но не можеше да излъже Лиана.

Лиана се обърна и като видя, че Зарид напуска стаята, побягна след нея. Намери я да облича ризницата, която братята ѝ бяха направили за нея.

— Не отиваш да го търсиш, нали? — попита Лиана.

— Аз го доведох тук и аз ще го изхвърля. Ще го намеря и ще го убия! Той ще ми позволи да се приближа до него и когато го направя, ще го убия.

Лиана знаеше, че не може да се спори с никой Перегрин. Когато ставаше дума за омразата им, никакви разумни доводи не можеха да ги спрат. Лиана излезе от стаята, извика трима души и им нареди да пазят Зарид. Нямаше да позволи на младата жена да напусне замъка. Тя я държа под охрана два дни, докато рицарите се върнаха. Едва тогава отиде да я освободи. Яростта на Зарид не бе намаляла, докато бе затворена и бе така ядосана на Лиана, че щом тя я докосна, Зарид се отдръпна като попарена.

— Връщат се — каза ѝ нежно Лиана.

Зарид изхвърча навън и се изкачи на стените. Те бяха далеч, но тя успя да види, че съпругът ѝ бе с тях. Той яздеше до Роган с наведена глава и доколкото виждаше, ръцете му бяха вързани отзад.

Изчака да се приближат и когато бяха достатъчно близо, видя, че Търл беше бит. За миг, само за миг тя изпита болка, спомняйки си как

ръцете му галеха тялото ѝ, спомни си усмивката му. Но веднага се сети за подлостта и предателството му.

Слезе да ги изчака в двора. Лиана стоеше до нея и въздъхна, когато видя лицето на Търл, красивото му лице, което сега бе посиняло, черно и подуто.

Зарид усещаше, че сълзите ѝ напират, но тя нямаше да си позволи да заплаче. Чудеше се защо Роган не бе убил Търл веднага, после разбра, че го водеше, за да го екзекутира публично и Зарид трябваше да присъства.

Наблюдаваше как го блъснаха от коня. Той падна и опита да се изправи, но му бе трудно, защото ръцете му бяха вързани. Когато един от мъжете се опита да му помогне, Търл се дръпна, за да покаже, че не иска никаква помощ.

Когато най-накрая се изправи, той видя Зарид, която стоеше на около метър от него. Лицето му бе неузнаваемо ѝ Зарид потръпна, но стоеше вкаменена, докато го гледаше. Нямаше да позволи женската ѝ чувствителност да я подведе отново. Тя изправи раменете си и го погледна така, че му даде да разбере, че не може да очаква нищо от нея, че преди може и да го е обичала, но това е минало.

Той я гледа известно време, после се обърна и се заизкачва по стълбите към замъка. Зарид почти бе готова да тръгне след него, ако нямаше кой да я види. Откакто го бе срещнала, той я бе гледал с интерес, с раздражение, по-късно и с любов, но никога не я бе гледал с омраза. Тя никога не бе и помисляла, че той е способен да мрази. Може би, защото смяташе омразата за привилегия на Перегрин, чувство, в което те се бяха усъвършенствали и наистина умееха да го правят добре.

Но омразата, която видя в очите на Търл, бе по-страшна дори от тази на Роган. Това не бе омраза на представител на един род към врага му от друг, а на един човек към друг. Така можеше да гледа само човек, който бе обичал, но любовта му се бе превърнала в омраза.

Зарид извърна поглед, тъй като не можеше да гледа как той се мъчи, препъвайки се по стълбите.

— Върви! — каза Севърн за нея. — Трябва да чуеш присъдата му.

Зарид се отърси от мислите си и се огледа. Зад Търл вървяха няколко от хората на Роган, след тях Лиана, носеща сина си. Зад нея

вървяха Роган и другите му хора.

— Къде го открихте? — попита Зарид.

— Хванахме го, преди да успее да стигне земите, които Хауърд са откраднали от нас. Беше сам с детето — Севърн я остави и тръгна след останалите.

Зарид го последва с наведена глава.

Гледката бе по-лоша от очакванията ѝ. Търл едва се държеше на краката си, дрехите му бяха разкъсани, целите в кръв, а хората на Роган го бяха заобиколили. Лиана люлееща спящото дете, бе седнала до съпруга си, спокойна, че синът ѝ е при нея.

— Какво ще кажеш в своя защита, Хауърд? — каза Роган с пълен с ярост глас.

Търл повдигна глава и го погледна.

— Казах ти всичко — едва успя да прошепне той с подутите си устни. — Няма да чуеш нищо повече от мен.

— Отведете го и го убийте — каза Роган.

Лиана бе тази, която се възпротиви, не за да защити Търл, а от страх от реакцията на брат му.

— Не можеш да го направиш. Брат му е дук. — Детето се събуди и веднага поиска да го пуснат. Лиана бе твърде слаба, за да може да го задържи и го пусна. Стана и отиде при съпруга си. — Трябва да го заведем в Лондон при краля.

Роган погледна Търл с презрение.

— Кралят няма да реши проблема. Той разправя, че не е отвлякъл, а спасил момчето. Кралят ще му повярва, Хауърд имат достатъчно пари, за да купят дори и него.

— Не е отвлякъл момчето?! Какво искаш да кажеш?

— Не знам — каза Роган. — Той винаги има какво да каже.

Само при споменаването, че Търл не е отвлякъл детето, сърцето на Зарид заби силно, но се овладя. Бе му повярвала веднъж, но втори път нямаше да я подлъже. Стоеше, без да помръдне и виждате, че едва се държи, но някаква огромна вътрешна сила му помагаше да стои изправен. Не я беше погледнал откакто запуснаха двора.

— Роган! — каза Лиана. — Искам да го изслушаш.

— Не! — каза Роган. — Не ми се слушат повече лъжи. — Той се обърна към мъжете зад него. — Заведе те го долу.

Зарид не вярваше, че му е останала някаква сила да се бори, но той се съпротивляваше на хората на Роган, когато го хванаха.

Именно тази борба накара сина на Роган да се разплаче и да хукне към мъжете недоволено. Детето, което не се страхуваше от нищо, се насочи точно между тях. Всички бяха така вгълбени в това, което ставаше с възрастните, че никой, освен Лиана не видя детето. Тя изпищя от страх и всички погледнаха към детето, точно когато юмрукът на един от хората на Роган се насочваше към главата му.

С последни сили Търл се извъртя и прикри детето с тялото си. Всички чуха как изпукаха ребрата му.

Настъпи гробна тишина, всички бяха като зашеметени от това, което се случи. Търл бе на земята върху детето.

Зарид не бе в състояние да се движи просто стоеше и гледаше как Търл със сълзи от болка в очите се завъртя настрани и взе детето в прегръдките си.

Погледна към Лиана, която стоеше трепереща от страх, тъй като за втори път една не изгуби сина си. Ако юмрукът го бе ударил, щеше да е мъртъв.

— Ние станавме приятели през последните дни — каза Търл с пресипнал и измъчен глас.

Роган тръгна към Търл и детето, но Лиана го спря.

— Какво се случи? — прошепна тя.

С огромна мъка Търл започна да говори. Детето явно му причиняваше болка, докато се катереше по него, но то не пожела да го остави, дори когато Лиана протегна ръце да го вземе.

— Не можех да спя — започна Търл толкова тихо, че едва се чуваше. — Излязох на двора и... — пое дъх и затвори очи, за да преодолее болката. — Детето бе долу. Ние... поиграхме малко на топка — отново си пое дъх. — Сигурно съм заспал. Когато отворих очи, вратата бе отворена, а детето го нямаше — Търл потръпна, понеже детето го ритна в корема, хвана леко крака му и го задържа. — Отидох до вратата и видях, че детето отива към гората — отново си пое дъх. — Хората на брат ми наблюдават това място.

— Знаем това — тросна се Роган. — Нямам намерение да слушам повече.

Лиана застана между него и Търл.

— Какво направи?

— Оседлах коня си и тръгнах след него — каза Търл, погледна детето с обич и го погали по главата. — Хората на брат ми го бяха заловили, както се страхувах, че може да стане.

Детето седна в скута му и започна да си играе с парчетата от дрехите. Търл погледна Лиана.

— Не можех да убия хората на брат ми, а и не можех да рискувам да нараня детето. Тръгнах с тях да го пазя.

— Няма да слушам повече лъжите му! Той е Хауърд и е опасен като змия! — каза Роган.

Лиана се обърна към съпруга си.

— Мислиш ли, че синът ти е толкова глупав и не може да различи един враг, още щом го види. Така ли се държа с другите мъже?

— Плашеше се от тях — каза Севърн. — Роган спомняш ли си? Започваше да пици още щом се приближаваха до него.

— Не си спомням нищо! — каза Роган, но остана на мястото си.

Зарид не каза нищо, но именно в този момент разбра, че Търл казва истината. Той бе направил точно това, което казваше. Бе тръгнал с тях, за да спаси детето.

— Той казва истината — прошепна тя на брат си и усети погледа на Търл.

— Един Хауърд никога не казва истината.

— Но той не лъже — отвърна Зарид със стиснати устни. — Той не е отвлякъл детето! — Тя се втренчи в брат си. — Къде намерихте съпруга ми?

След като Роган не ѝ отговори веднага, тя се увери напълно, че Търл не лъжеше. Изведнъж ѝ олекна.

— Къде бе той, когато го открихте? — почти изкрещя тя.

— Връщаше се — отвърна Севърн.

— Връщаше се? — Още повече ѝ олекна. — Искаш да кажеш, че е идвал насам? Взел детето и се връщал? Доколкото разбрах, сте убили хората на Хауърд? Защо?

Тъй като Роган не пожела да отговори, тя се обърна към Севърн.

— Те го преследваха — тихо каза той.

В този момент и двете жени избухнаха и нападнаха двамата братя.

— Той е бягал от хората на брат си! Вие сте ги убили и след това сте пребили човека, който е спасил сина ти?! — тя се спря пред Роган

и се втренчи в него. — Толкова ли е голяма омразата ти, че ти пречи да виждаш реално нещата? Седмици наред гледах как измъчваш този мъж и през цялото време той не реагираше на обидите ти. Не видях нито едно доказателство, че е такъв черен дявол, за какъвто ми го представи! — Тя кимна към сина им. — Виж ги! Изглежда, че тригодишният ти син има повече разум от теб. Той може да познае един приятел, още щом го види.

Тя отиде при Търл и се надвеси над него.

— Ти може да си Хауърд, но си приятел. Благодаря ти, че спаси детето ми! — Наведе се и го целуна по бузата, после взе детето от скута му и се обърна към мъжете около тях. — Вдигнете нашия приятел и се погрижете за него. Искам да се полагат най-големи грижи за него.

Търл отблъсна ръцете, които му предлагаха помощ, същите ръце, които преди малко искаха да го убият. Бавно с мъка той успя да стане сам.

— Няма да остана повече тук. Прибирам се у дома.

Лиана го погледна и кимна. Чувстваше се много зле, тъй като се бе държала лошо с него през последните няколко седмици, но го разбираше, че не желае да вижда нито един от техния род повече.

Зарид тръгна към него и погледна брат си предизвикателно.

— Идвам с теб.

Още преди Роган да се намеси, Търл я погледна и каза:

— Не!

— Искам да дойда с теб. Където и да отидеш!

Погледна я студено.

— Не! Не те искам.

Студени тръпки полазиха Зарид.

— Но аз ти вярвах. Знаех, че не си отвлякъл детето. Знаех, че не си враг.

Лицето му остана все така студено.

— Ти не ми вярваше! Видях омразата в очите ти. Ти също като братята ти мислеше, че съм виновен. — Отвърна поглед от нея, за да покаже, че всичко е решено и се обърна към Лиана: — Мога ли да си взема коня? Ще тръгна още сега.

Очите на Лиана се разшириха.

— Не можеш да тръгнеш в такова състояние. Ранен си, нямаш охрана.

— Ще напусна това място веднага.

Никой не го спря. Никой не се опита да го убеди да остане в замъка. Дори Зарид стоеше и гледаше отстрани, докато той излизаше от стаята и живота ѝ. Гледаше го как си отива, искаше да тръгне след него, но гордостта ѝ не ѝ позволяваше.

— Тръгвай — бутна я Лиана.

Но Зарид поклати глава и тръгна към спалните, вървеше и се стараеше да не мисли. Ако си го позволеше, знаеше, че ще си спомни хилядите неща, които Търл бе направил за нея, че от първата им среща той бе добър с нея. Бе я спасил от коня и тя не се съмняваше, че е спасил и сина на Роган.

Но въпреки това тя се бе съмнявала в него. Лиана ѝ бе казала да следва инстинкта си, но Зарид не я послуша и позволи на омразата да ѝ повлияе. Бе сигурна в едно — че както тя не е до такава степен обладана от омраза като братята си, както тя е различна от тях, така и Търл не беше като брат си Оливър.

Докато слизаше по стълбите, усети, че има нещо странно. Спря и разкърши рамене, усещайки някакъв студ. Тогава видя, че вратата към стаята на призрака е отворена.

За миг замръзна на мястото си. Виждаше слънчевата светлина, която се процеждаше край вратата, въпреки че денят бе мрачен и студен. Стаята на призрака винаги бе стояла заключена. Преди Роган да се ожени, спалните на втория етаж не се използваха, защото всички се страхуваха от тази стая. Говореше се, че когато призракът е нужен, вратата ще бъде отключена.

Зарид се огледа и видя, че е сама. Ако вратата бе отворена, значи бе отворена за нея. Тя направи една крачка и усети как краката ѝ натежаха. Едва ги повдигаше, но все пак продължи бавно напред.

Когато застана пред вратата, сърцето ѝ се сви. Какво ли щеше да види в стаята? Чудовища? Вампири?

Трепереща и пребледняла, тя прекрачи прага. Бе готова да изкрещи, да побегне или и двете заедно, но когато влезе, се отпусна. В стаята нямаше нищо друго, освен красиво облицовани столове, един гоблен и пана на стената. Тъй като години наред бе стояла заключена, стаята бе чиста и подредена.

Зарид се отпусна и заразглежда полузавършения гоблен. Докосна жената, нарисувана на гоблена, и в този момент от тавана падна лист хартия.

Ръката ѝ замръзна. Стоеше като закована, затаила дъх. Тялото ѝ започна да трепери, когато погледна листа на пода. Ужасяваше се от мисълта да се обърне, страх я бе какво ще види.

Изминаха няколко минути преди да се реши да мръдне. Не се чуваше никакъв шум, нито в стаята, нито извън нея. Събра сили, рязко се завъртя и се огледа.

Нищо. Никой. Само слънчевата светлина обливаше стаята.

Трябваша ѝ няколко минути, докато се успокои. Краката ѝ трепереха от страх, но събра сили да се наведе и вземе листа.

Търл не я бе научил да чете достатъчно, за да може да прочете цялото послание, но не се нуждаеше да знае да чете, за да разбере какво бе написано на листа. Бе точно копие на написаното над камината в стаята на Роган. Тя го знаеше наизуст, както всички в рода ѝ.

КОГАТО ЧЕРВЕНО И БЯЛО СЪЗДАДАТ ЧЕРНО.

КОГАТО ЧЕРНОТО И ЗЛАТНОТО СТАНАТ ЕДНО.

КОГАТО ЕДНО СЕ ОБЕДИНИ С ЧЕРВЕНО,

ТОГАВА ЩЕ РАЗБЕРЕШ.

Това бе загадката, която бе зададена на семейството ѝ от векове, много преди да започне враждата с Хауърд. Никой не знаеше какво означава. Като малка тя не спеше по цели нощи, опитвайки се да я разгадае. Понякога си мислеше, че ако намери отговора, ще успее да спаси братята си от сигурната смърт. Но порасна, стана и свидетел на смъртта на майка си и баща си. Имаше моменти, в които фанатично се залавяше да разреши загадката, като мислеше, че отговорността да спаси семейството тежи на нейните рамене. Щом не можеше да върти меча както братята си, можеше да им помага по друг начин.

Стисна здраво листа и излезе от стаята. Чу как вратата се затръшна сама зад нея. Отказа да повярва в призрака.

— Беше вятърът — прошепна тя и забърза надолу по стълбите.

Може би, ако успее да разреши загадката, щеше да си обясни какво означава всичко, което става с живота ѝ и може би щеше да успее да върне съпруга си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Търл отхапа от ябълката, докато гледаше как хората на брат му тренират. Или пък трябваше да гледа на тях като на свои хора, тъй като брат му беше много болен. Търл знаеше, че би трябвало да усеща някаква тъга, че брат му е болен, но не усещаше нищо. Той знаеше, че омразата убиваше брат му. Дори на смъртния одър, Оливър Хауърд не говореше за нищо друго, освен за Перегрин.

— Те ще опитат да вземат всичко, за което съм се борил — шепнеше Оливър. — Трябва да си силен и да ги отблъскваш от владенията ни. Те ще знаят, че няма да ме има, за да защитавам наследството.

Търл не му отговори. Сякаш целият свят мислеше, че той е мекушав. Дори родният му брат мислеше, че той не е достатъчно твърд, за да защитава земите им. Перегрин винаги са мислели, че е прекалено изнежен. Дори собствената му съпруга...

Той не продължи да мисли за това. Всъщност трите месеца, откакто се бе прибрал у дома, той непрекъснато се опитваше да не мисли за жената, която така глупаво бе направил своя съпруга. Седмици наред бе лежал в леглото, обхванат от треска, бе толкова близко до смъртта, докато се бореше да се възстанови от побоя, нанесен му от Перегрин, когато го осъдиха без процес.

Когато го хванаха, докато дълго яздеше до замъка Перегрин, измъчван от болка, Зарид бе непрекъснато пред очите му. Мислеше, че сигурно се е вбесила от постъпката на братята си. Той знаеше, че от време на време не му вярваше, че от време на време не го разбираше, но бе сигурен, че го познаваше достатъчно добре, за да знае, че никога не би паднал толкова ниско, че да вземе едно дете за заложник.

Но когато слезе от коня и видя очите ѝ, разбра, че е грешил. Тя също мислеше, че е отвлякъл детето. Дори след като бе живяла с него, след като толкова дълго бяха заедно, тя смяташе, че е способен на подобна постъпка. Когато я погледна в очите, разбра, че омразата ѝ към него е по-голяма от любовта ѝ.

В един момент, разкъсван от болката в сърцето и тази по тялото, му бе все едно какво ще му направят. Беше реагирал инстинктивно, за да спаси детето. Това му струваше много болка, но накрая разбра, че тази постъпка му спаси живота. В този миг не го интересуваше нищо, тъй като омразата му към Перегрин беше равна на тяхната към Хауърд.

Бе отговорил на въпросите на Лиана, защото за първи път бе видял човек от рода без омраза, изписана на лицето му. Видя как тя застана между него и съпруга си.

Едва по-късно, когато стана ясно, че е невинен, Зарид пристъпи към него. Едва когато ѝ бе показано, че той не е звяр, за какъвто го мислеше. Но той не я желаше. Тя не му вярваше, след като той я научи на толкова много неща. Не му вярваше, когато ѝ каза, че я обича. Тя вярваше на братята си и тяхната омраза. Омразата значеше за нея повече от любовта.

По-късно той успя да се качи на коня си и да се задържи на него, докато стигне до лагера на хората на брат си. Те го закараха у дома му с една кола. Той бе в безсъзнание, а Джени и Оливър се грижиха за него докато оздравее.

Той почти се беше оправил. Нуждаеше се от слънце и въздух, упражнения и повече храна, тъй като бе отслабнал много по време на болестта си. Джени каза, че ще се оправи до няколко седмици, но той знаеше, че няма да може да се излежава дълго след случилото се. Търл постъпи, като наивно дете, когато реши да се ожени за жена от рода Перегрин. Мислеше, че любовта ще унищожи омразата. Но се оказа, че не е прав — любовта загуби, а омразата победи.

Точно когато се облегна на стената, за да се пече на слабото слънце, забеляза нещо необичайно сред хората на брат му. Имаше нещо много познато в държането на едно момче, в начина, по който държеше меч. То не бе силно, но пък бе много бързо и ловко и така успяваше да избегне ударите.

Изведнъж Търл се изправи. Това не бе момче! Това бе жена му. Първата му реакция беше да я хване за косата и да я издърпа от полето, но после реши да я остави там. Но ако някой от хората на брат му разпознаеше момичето като най-младия Перегрин, Оливър веднага щеше да заповяда да я убият!

Опита се отново да се облегне. От колко ли време беше в замъка? Как е успявала да се прикрие? Би трябвало да живее с другите мъже,

да спи с тях?

Отново му се прииска да я грабне, но се насили да не мръдне. По дяволите тя и нейното семейство, помисли си той.

Наблюдаваше я как се измъква от меча на противника си всеки път, когато той едва не я уцелваше, Търл беше готов да скочи. Когато момчето изби меча от ръката на Зарид и той отхвъркна, едва не се намеси, но успя да се спре. Погледна с отвращение ябълката в ръката си. Беше я смачкал.

Видя как Зарид хукна за меча си. Когато се наведе да го вдигне, тя му се усмихна. Тя знаеше, че той я наблюдава и много добре разбираше как се чувства.

Той отвърна поглед. Нямаше да ѝ позволи да разбере, че се страхува за нея. Всъщност той нямаше намерение да се тревожи за живота ѝ. Не го интересуваше какво ще се случи с нея или с който и да е от семейството ѝ.

Когато чу звън от удар на стомана, той се обърна. Момчето бе съборило Зарид, мечът бе насочен към гърлото ѝ.

Търл мигновено скочи на крака, избута момчето и го изпрати да почива.

Зарид лежеше на земята и му се усмихваше.

— Виждам, че си се излекувал — каза тя нежно.

— Не без помощта на семейството ти — отвърна той, като я гледаше и се опитваше да открие онзи гняв и омраза, които изпитваше към нея, когато си тръгна от замъка. Това, което откри бе, че е много хубава. Имаше петно на бузата.

— Дойдох, за да съм при теб. — Тя го гледаше с обич. — Липсваше ми. Аз... не ми е добре без теб.

Той понечи да ѝ каже, че и тя му бе липсвала. Липсваше му смехът ѝ, липсваха му дните, когато я учеше. Липсваше му ентусиазмът ѝ, липсата на изисканост. Желаше я дори и когато бе болен. Искаше му се тя да е до него и да му каже, че е слаб и че е трябвало да се възстанови преди дни. Джени се грижеше добре за него, но Оливър бе убил жизнеността ѝ отдавна и възстановяването му беше бавно и отегчително.

— Не съм мислил въобще за теб! — каза той раздразнено.

Тя му се усмихна.

Как можеше хората да не разберат, че е жена, чудеше се той за хиляден път. Тя бе толкова женствена, колкото луната бе луна.

Тя се опита да стане, но той стъпи на корема и.

— Само трябва да кажа на някой тук коя си и брат ми ще те убие каза той меко.

Тя хвана глезените му. Той въобще не я натискаше.

— Все още ли се смееш, когато те гъделичкат по краката?

— Не! — каза той ядно. — Не се смея. Трябва да се махнеш. Не те желая!

— Но аз те желая. Бях нещастна този месец.

— Не се тревожеше, когато си тръгнах. Ти мислеше, че съм отвлякъл детето. Ти мислеше, че мога да нараня едно дете.

— Хората ни гледат — каза тя и се опита да стане, но той я спря. Тя въздъхна и сложи ръце под главата си. — Да, мислех, че си виновен. Можеш ли да ми се сърдиш? Ти бе тръгнал с момчето. Откъде да зная, че няма да му направиш нещо?

— Живя толкова време с мен, трябваше да си ме опознала.

— Как бих могла да знам какво е в главата на другия?

— Трябваше да го знаеш. Трябваше...

— Трябваше да ме вземеш с теб, когато си тръгна.

— Би трябвало да знаеш какво чувствам сега! — изкрещя той.

Търл се обърна и се огледа. Всички мъже, жени и деца в двора ги гледаха съсредоточено. На Търл му стана ясно, че е въпрос на време, може вече някой да отива при брат му, за да му каже, че става нещо необичайно. Търл махна крака си.

— Идвай с мен!

Тя стана, изтупа се и го погледна страстно.

— С удоволствие — каза тя.

Преструваше се, че не се интересува от нея, докато вървяха към главната сграда и по стълбите до стаята му. Тъй като вървеше зад нея не можеше да види, че очите ѝ бяха широко отворени при вида на богатствата на замъка Хауърд. Тя бе виждала подобни неща в имението Маршал, но това, което виждаше тук, не можеше да се сравнява с него. Навсякъде имаше сребърни и златни съдове. Стените бяха покрити с гоблени, а на масите имаше различни покривки.

Накрая стигнаха до стаята му. Той затвори вратата след нея. — Сега ще ми кажеш какво търсиш тук. Братята ти те изпратиха да ме

убедиш да им върна именията ли? Чули са, че брат ми умира? Те...

Той спря, защото Зарид започна да се съблича. Тя искаше да говори с него. Да му каже, че се бе борила яростно с Роган, за да отстои свободата си, че сама беше решила да дойде при него. Но знаеше, че не може да го надприказва, така че бе по-добре да не му дава да говори.

Той я гледаше как развързва връзките и изхлузва дрехите си презглава. Не бе имал жена, откакто бе напуснал замъка Перегрин. Не че не беше желал. Два пъти си бе избирал хубави момичета от домакинството и си бе мислел да легне с тях. Младите жени бяха съгласни, но Търл си спомняше, че Зарид не би се любила с него само заради парите му. Тя би го обичала заради самия него. Тя бе дошла при него, когато бе разбрала, че не ѝ е враг.

— Недей — прошепна той.

Зарид махна и последните си дрехи и го погледна. Една минута тя стоя пред него и след това се хвърли в обятията му. Той я прегърна и впи устни в нейните. В следващата минута тя му се отдаде.

Любеха се като двама души, които страстно копнеят един за друг и толкова силно и бързо, колкото младите им тела позволяваха.

Когато свършиха, Зарид бе облегната на големия дървен шкаф, Търл бе така извит, както в нормално състояние не би могъл да застане. Той изпъшка.

— Уби ме. — Когато отново можеше да се движи, той я занесе на леглото, сложи я върху себе си и зави и двамата.

Тя бе притихнала за миг със затворени очи от щастие и страх. Зарид беше в замъка от четири дни. Често бе виждала Търл, въпреки че той не я бе забелязал. През тези дни се бе ужасила от мисълта, че той не я обича вече. Но, когато го видя, когато го погледна в очите, когато той я разпозна, разбра, че все още е неин.

Тя го целуна по бузата.

— Прости ми!

— Не! — устните му казваха не, но косата ѝ го галеше, а в очите му прозираше любов.

— Тогава ще трябва да се постарая още повече, за да те спечеля. Когато се възстановиш, след малко ще измисля нещо друго за тялото ти.

— О — каза Търл и повдигна главата ѝ, така че да го гледа. — Какво правиш тук, момиче? Брат ти чака отвън да му отвориш вратата ли?

— Можеш да не спиш цяла нощ, ако не ми вярваш! — каза тя, отърквайки се в бедрата му.

Той я притисна до себе си.

— Ти си проклятието на моя живот. Бих искал никога да не съм срещал хората на брат ти. Ако не бях те забелязал, щях да се чувствам по-добре.

— Не го мислиш. — Тя се надигна, за да може да го вижда. — Не съм дошла от омраза и подлост, а от любов — каза тя нежно. — Исках да дойда при теб отдавна, но Лиана ме молеше да не го правя. По някакъв начин успяваше да се информира за състоянието ти. Аз... — тя се поколеба.

Търл присви очи.

— Не се надявай да изкопчиш информация от мен.

— Мисля, че беше жената на брат ти, която ни пишеше. — Зарид го погледна и го погали по бузата. — Когато едва не умря, Лиана и аз ходихме всеки ден до параклиса и се молихме да оздравееш. Ан Маршал също дойде и се моли с глас.

Търл кимна. Той като че ли бе усетил молитвите им.

— Обзалагам се, че братята ти не са се молили за оздравяването на един Хауърд.

— Грещиш — Зарид спря. — Роган се промени. Не съм сигурна в какво, но е по-различен. Мисля, че му повлия това, че едва не загуби сина си, а след това едва не уби човека, който го спаси. Мисля, че всичко това, което Лиана му говореше през годините, най-после му е влязло в главата. Не мисля, че е искал да отглежда синове, които да бъдат убивани. Мисля, че иска да пораснат и да имат собствени семейства.

— На чии владения?

— Не знам. Лиана казва, че с парите, които тя е донесла, и с парите на Ан, могат да построят нов или да достроят замъка Морей. Мисля, че Роган приема идеята.

Търл усещаше, че това означава коренна промяна в мисленето на изпълнените с омраза Перегрин.

— А какво ще прави брат ти с омразата, която го подхранваше?

— Ти познаваш само най-лошите му страни. Всъщност той е мил и нежен човек. Той не желае да убива никого. Той бе така жесток с тебе, защото мислеше, че искаш да причиниш зло на семейството му. Замислял ли си се над това, което той е правил за семейството. И на теб щеше да ти е трудно.

— Трудно ли? Искаш да кажеш, че му е било трудно? — Той се опитваше да потисне гнева си, от несправедливостта, извършена срещу него, но не му беше лесно. Той не можеше да се отърси и да погледне от друга страна на нещата. — И така, какво те накара да дойдеш тук?

Тя го целуна по врата.

— Казах ти. Дойдох, защото не мога без теб. Ти ме караш да се смея.

Търл изсумтя.

— Накарах ли те да се смееш, когато братята ти ме биха?

— Тогава не съм се смяла. Но тогава ти казах, че искам да дойда с теб, да бъда с теб.

— Докато вярваш, че съм направил нещо лошо на твоите безценни братя?

— Не, ще ти вярвам изцяло отсега нататък. Ще бъда на твоя страна срещу тях.

Той остана така за миг, после повдигна главата ѝ и я погледна. Гледа я доста дълго и втренчено и разбра, че казва истината. Имаше нещо повече от любов в очите ѝ — убеденост и вяра.

Той сложи главата ѝ на гърдите си.

— Сега какво ще правим? Не можем да останем тук.

— Ще дойда с теб, където поискаш. Ако ще се биеш, ще бъда с теб.

— Не мисля, че е нужно. — Той се усмихна. — Но ако останеш тук, може и да има битка. Брат ми ще е чул за случилото се и на сутринта ще ми поиска обяснение.

— Кажи му, че си започнал да си падаш по момчета и...

— Откъде си научила това? — той бе наистина ужасен.

— Ан Маршал — отвърна просто тя и го погледна. — О, Търл, тя е най-интересната жена, която съм виждала. Тя знае толкова много неща за всичко. Тя е чудесна. Лиана и аз я слушаме по цял ден.

— Тази жена трябва да си държи устата затворена!

— Красивата ѝ уста — отвърна Зарид. — Тя е красива, нали?

— Като красива отровна змия. Как се погаждат със Севърн.

Зарид се засмя.

— Мисля, че дори го харесва. Не мисля, че той я разбира по-добре от нас с Лиана, но когато не я разбира, я целува и я води в стаята им. Мисля дори, че тя го предизвиква да прави това.

Търл се засмя. Може би грешката му беше именно в това, че слушаше жените. Може би трябваше да се държи като Севърн и когато една жена започнеше да говори много, трябваше да я отвежда в леглото.

— И на какво друго те научи Ан? — надяваше се да чуе, че я е научила на някой екзотичен начин на любене.

— Тя разреши главоблъсканицата.

— Винаги съм мислил, че Ан Маршал е много добра в разрешаване на главоблъсканици — каза той с тон, който много мъже използват, за да покажат какво мислят за умните жени. — Каква главоблъсканица разреши?

Въпреки желанието да бъде перфектна съпруга, Зарид го погледна с учудване:

— Загадката на Перегрин!

— Извини ме, но не знам толкова много за семейството ви колкото ти.

— Обзалагам се, че брат ти знае за нея.

Той не ѝ отговори, но я погледна подканвайки я да продължи. Тя му повтори загадката.

— Ан каза, че понеже е имала много свободно време, докато беше в замък — мисля, че Севърн се плашеше да не избяга и... — Доста мъдро от негова страна да се тревожи — прекъсна я Търл.

Тя не му обърна внимание, понеже не ѝ се разказваше какво бе ставало между брат ѝ и съпругата му след сватбата, когато ги е нямало. Когато споменаваха за това пред мъжете, които са били с тях, те пребледняваха и поклащаха глави. Севърн имаше няколко пресни рани.

— Ан каза, че е цветът на косата. — Търл явно не я разбра. — Червено и черно! Цвят на косата! — тя млъкна за момент. — Първото дете на Лиана и Роган има...

— Детето, чийто живот спасих? — попита той невинно.

— Първото им дете има червена коса, като на майка си, а второто — черна, като на майката на Роган.

— И какво общо има това със загатката?

— Когато червено и бяло правят черно. Разбираш ли? Косата на Роган е червена, косата на Лиана е почти бяла, а те създадоха дете с черна коса.

Търл се усмихна разбиращо.

— А втората линия?

— Когато черно и златно станат едно.

— Златната коса на Севърн и черната на Ан.

Зарид го погледна с възхищение. Той наистина беше умен.

— Ние сме последният ред. Когато единият и червеният се обединят.

Той ѝ се усмихна, но после я погледна сериозно.

— Ти си червенокоса, следователно аз трябва да съм единият. Да, мога да приема, че съм единствен, ако приемем, че „един“ означава, че съм единственото дете на Хауърд. Какъв е последният ред на гатанката?

— Тогава ще разбереш.

— Да разбереш какво?

Тя се забави малко преди да отговори.

— Ан и Лиана мислят, че означава да се разбере кой ще владее земите. — Тя не можа да събере сили и да го погледне. Ако победяха братята ѝ, това означаваше, че съпругът ѝ ще загуби. Не че не желаше да владее такова място, но не желаше съпругът ѝ да губи, нито пък братята ѝ да загубят това, което бе тяхно.

Търл я погледна и разбра какво мисли.

— Сериозни проблеми, нали? — не ѝ каза, че се радва, че това бе станало проблем за нея. Преди няколко месеца тя нямаше да се тормози кой ще владее земите. Тогава тя смяташе, че земите са на братята ѝ, а съпругът ѝ, ако иска, можеше да отиде и в ада. Но сега се радваше, че тя се чудеше на чия страна да бъде.

Той я придърпа към себе си и я притисна.

— Не се тревожи, любов моя, ще го научим, когато му дойде времето.

— Знам кое е правилно и кое не — каза тя раздражено. — Знам какво трябва да се направи и кой... — спря, защото той я целуна.

Точно когато я целуваше, вратата рязко се отвори и четирима от неговите хора нахълтаха. Те бяха ужасени от това, което видяха. Сякаш младият им господар целуваше едно младо момче, тъй като от чаршафа се виждаше само късата коса на Зарид.

Търл видя изражението на лицата им и започна да обяснява, но не знаеше какво да каже. Не можеше да представи съпругата си от рода Перегрин, не можеше и да дръпне чаршафа, за да им покаже, че е жена.

За първи път Зарид видя съпруга си да не може да каже нищо. Тя не можеше да изпусне такава възможност и нарочно проговори с по-дебел глас.

— Господарю, ще ми дадете ли ризницата, която ми обещахте, след като... направих това за вас? — тя кимна към леглото.

Търл я погледна ядосано, докато мъжете се покашляха объркано.

— Какво искате? — тросна им се той.

— Лейди Джени ви моли да дойдете веднага. Брат ви умира.

Зарид не каза нищо, докато Търл стана и започна да се облича. Гатанката казваше, че когато единственият и червеният се обединят, тогава те ще научат. Ако брат му умреше, Търл щеше да е единственият жив Хауърд!

Когато се облече, Търл се обърна към нея.

— Остани тук. Не напускай стаята. — Той спря за миг. — Мога ли да ти се доверя или да оставя някой да те пази?

Тя бе достатъчно умна, за да знае какво щеше да се случи, ако Оливър Хауърд разбереше, че тя е в леглото. Докато този човек бе жив, жива бе и омразата му към Перегрин.

— Ще остана тук — каза тя, пренебрегвайки погледите на мъжете зад гърба на Търл. Имаше време да им покаже коя е.

Той понечи да я целуне, но се спря, като се сети за мъжете зад себе си.

— Надявам се да удържиш на думата си — каза той и излезе.

Когато остана сама, Зарид се облегна на възглавницата и огледа стаята. Стаята бе точно това, за което нейното семейство се биеше и умираше. Бе това, за което нейното и семейството на Търл се избиваха.

Тя легна по корем и затвори очи. Съпругът ѝ вече не я мразеше и това беше най-важното на този свят. Тя заспа за броени минути.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зарид не разбра какво я събуди. Не бе звук, защото когато отвори очи, не чу нищо. Беше нощ, стаята бе тъмна и тя се огледа, но не видя нищо необичайно. Очите ѝ се затваряха, но в следващия миг тя седеше в леглото придърпвайки чаршафа към себе си.

До леглото стоеше една жена. Бе красива възрастна жена облечена в обикновена рокля, подобна на онези, които носеше майката на Зарид. Жената я гледаше с интерес и после ѝ се усмихна нежно.

Зарид също щеше да ѝ се усмихне, но имаше нещо, което я смущаваше. Тя виждаше през жената. През тялото ѝ се виждаха вратата и гобленът отляво.

Зарид придърпа чаршафа си и започна да се моли. Усмивката изчезна от лицето на жената и тя я погледна малко тъжно, явно защото Зарид се бе уплашила от нея. Тя се обърна и отиде до вратата. Спря се пред нея, кимна на Зарид да я последва, после мина през дървото и изчезна.

Зарид седеше като парализирана. Не желаше да се движи. Мислеше си, че няма да напусне леглото до края на живота си.

Все още трепереше, когато жената се върна. Лицето ѝ изразяваше молба, когато пак кимна на Зарид да я последва.

Зарид поклати отрицателно глава. Нямахте намерение да излиза с призрак. Освен това тя бе призрак на Хауърд, а Зарид бе Перегрин.

Устата на жената се отвори и Зарид вдигна ръце, за да се предпази. Дали от устата и нямаше да излезе огън?

След малко Зарид свали ръцете си, а жената бе още там. Имаше мек, търпелив израз на лицето.

— Коя си ти? — успя да попита Зарид. — Какво искаш от мен?

Жената вдигна умоляващо ръце. Зарид отново поклати глава.

— Не! — прошепна тя. — Не искам да идвам с теб.

Лицето на жената придоби настоятелен, умоляващ израз.

— Не! — едва не извика Зарид. — Няма!

В това време жената заоглежда стаята сякаш търсеше нещо.

Зарид не знаеше дали не полудява, но се интересува от жената.

— Какво търсиш?

Жената я погледна и посочи косата ѝ.

— Да къса е. Трябваше да я отрежа, за да се добера до съпруга ми. Ще порасне.

Жената сочеше косата ѝ с някакво настървение. Зарид се опита да разбере какво иска, тъй като разбра, че призракт няма да си замине, ако не получи нещо от Зарид. Чудеше се с какво толкова косата ѝ интересуваше жената.

— Това е направо ужасно, също като гатанката — измърмори Зарид и жената започна бясно да кима.

— Гатанката?! — попита Зарид и жената кимна бързо. — Имаш нещо общо с гатанката?

Жената отново кимна.

Бавно и внимателно Зарид повтори гатанката и когато стигна до последния ред, се втренчи в жената.

— Тогава ще разбереш! — каза тя и лицето ѝ светна. — Братът на съпруга ми е мъртъв и той сега е единственият.

Жената кимна и лицето ѝ изразяваше облекчение, че Зарид е разбрала.

— Ти си тук, за да ми кажеш?

Жената кимна.

Зарид се облегна назад и затвори очи. Разрешаването на гатанката бе в ръцете ѝ. Разрешаването на проблема кои притежава богатите земи бе на крачка от нея, а всичко, което можа да си помисли, бе: Господи, защо избра мен? Ако това се бе паднало на Роган или Севърн те щяха да знаят какво точно да направят, но Зарид не знаеше. Ако се разбереше, че земите принадлежат на брат ѝ, тя би трябвало да ги отнеме от съпруга си и да ги даде на брат си. А нали верността и любовта ѝ принадлежаха на съпруга ѝ?! Можеше ли да отнеме земите от съпруга си? Тя бе казала на Търл, че Роган се е променил, че част от омразата е изчезнала, но бе ли казала истината? Ако Роган намереше доказателства, че земите са негови, нямаше ли да ги отнеме от Търл и да го остави просяк?

Отвори очи и видя, че жената е все още там и чака търпеливо да реши.

Зарид въздъхна. Не трябваше да търси извинение. По една или друга причина тя бе избрана да спре враждата.

Стана бавно и започна да се облича в мъжките си дрехи. Може би бе по-добре да научи истината, отколкото да не я знае.

Когато се обърна към чакащата жена, Зарид пое дълбоко дъх:

— Готова съм.

Жената я огледа и отначало тя помисли, че не одобрява дрехите ѝ, но после разбра, че вероятно жената ѝ е роднина, на нея и на Търл, тъй като двамата бяха братовчеди и сигурно ѝ бе интересно да разгледа наследниците си.

Жената премина през вратата, а Зарид я отвори внимателно и се огледа. Коридорът бе добре осветен с факли, но наоколо нямаше никой.

Излезе на пръсти в коридора, следвайки призрак, който се плъзгаше пред нея.

Страхът ѝ и бързо биещото ѝ сърце я караха да се чувства сякаш следва жената по коридорите от часове. Уплаши се, когато четири кучета се появиха в тъмнината и озъбени се насочиха към нея.

Точно преди да избяга, жената се появи отново, застана пред кучетата и те уплашени избягаха. За секунди колената на Зарид омекнаха и като че ли не бе в състояние да върви, но жената я погледна нетърпеливо и тя тръгна.

Зарид следваше сянката по коридорите. Минаваха край ярко осветени стаи и се насочиха към старата част на замъка. Тук не бе така добре осветено, а и изглежда стаите не бяха така често използвани, тъй като бяха потънали в прах и боклуци. Един плъх се провря през краката ѝ, но тя не му обърна внимание. Какво значение имаха плъховете, когато вървеше с един призрак!

Накрая жената спря и посочи нещо пред себе си. Зарид помисли, че е врата, но бе толкова тъмно, че едва можеше да види ръцете си. Ако не бе светлината от сянката на жената, сигурно нямаше да може да я следва.

Зарид се вторачи там, накъдето сочеше жената, но не можа да види нищо. Тогава, докато Зарид я наблюдаваше, зяпнала от ужас, жената започна да се върти в кръг, все по-бързо и по-бързо. Докато се въртеше, блясъкът от тялото ѝ ставаше все по-силен. Когато спря, стоята сякаш бе обляна от слънчева светлина.

Жената прибра един кичур коса и погледна Зарид, която усещаше, че краката едва я държат. Сянката се протегна, сякаш за да я докосне, но ръката ѝ се плъзна през рамото на Зарид.

Това докосване и всичко, което видя до момента едва не я довърши. Имаше чувството, че потъва в пода! Жената я погледна и сочеше бясна към врата, която сега се виждаше много ясно.

Зарид направи всичко възможно, за да запази самообладание и с трепереща ръка хвана бравата. Старата врата се отвори много лесно и тя влезе трепереща в стаята.

Това бе мръсна стара стая, в която изглежда не бе стъпвано от години. Огромни паяжини висяха от двете страни на леглото. В ъглите имаше прилепи, а вятърът свиреше в големия прозорец. Жената присви устни, после махна с ръка и за ужас на Зарид стаята изцяло се промени. Прахът изчезна и стаята възвърна отдавнашното си великолепие. Завесите на леглото блестяха, подът бе покрит с килим, имаше картини и един гоблен по стените.

На Зарид ѝ се прииска да се качи на леглото и да се скрие под завивките, но нещо и подсказваше, че всичко е само илюзия и под леглото все още има плъхове.

Тя пое дълбоко дъх и се обърна към жената.

— Какво искаш да ми покажеш?

Жената се отправи към гоблена и го посочи. Зарид разбра, че трябва да го откачи. Само го докосна и той падна. Изглеждаше чист и нов, а всъщност бе похабен. Зарид го ритна встрани. Жената се приближи до стената и посочи с ръка. Зарид виждаше само здравата стена.

— Има нещо зад стената?

Жената кимна.

— Нищо не виждам!

При тези ѝ думи жената започна пак да се върти и Зарид разбра, че отново иска да се превърне в жива факла.

— Моля те, недей — каза Зарид. — Ще разгледам.

Жената изглежда разбра и спря да се върти. Зарид заопипва с ръце стената. След малко откри дупка, но не можеше да пхне ръката си в малкия отвор.

— Трябва да отида и да взема някакъв инструмент. Не мога да отместя камъка.

Жената сякаш изпадна в паника. Тя застана пред вратата, разпери ръце, за да ѝ препречи пътя. Зарид разбра, че жената бе права. Не можеше да излезе оттук. Бе ѝ отнело толкова време да се добере до тук, а и Търл щеше да се върне всеки момент и да тръгне да я търси. Той щеше да се ядоса, че е напуснала стаята, след като му обеща да не го прави и сигурно щеше да я постави под охрана, за да не излиза повече.

— Права си — каза тя. — Не мога да изляза. Има ли някакви инструменти тук?

Жената се замисли за миг, после отиде до големия шкаф до стената и го посочи. Зарид го отвори. Вътре имаше единствено прежде и куки за плетене. Тя взе чифт куки от стомана.

— Искаш да избутам камъка с кука? — попита тя.

Жената само се усмихна леко. Усмивката ѝ бе толкова човешка, че Зарид също ѝ се усмихна.

— Ти си баба ми? — попита тя и жената кимна. Зарид се усмихна: — Мисля, че голямото момче на Роган ще прилича на теб. — Стори ѝ се, че видя сълзи в очите на жената, но тя се обърна твърде бързо и Зарид не можа да се увери.

Зарид започна да чопли с куките в стената. Бе толкова погълната от заниманието си, че не чу как вратата се отвори. Когато Търл заговори, тя подскочи от уплаха.

— Мога ли да те попитам какво правиш тук?

Тя се обърна с ръка на гърдите и го погледна.

— Уплаши ме до смърт. Как може да ме дебнеш по такъв подъл начин?

— Да те дебна? В собствения ми дом? Ти ми се закле, че ще останеш в стаята.

Зарид бързо се сети как я е открил.

— А ти обеща да не слагаш човек отвън. Явно някои ме е следял, за да ме намериш тук. Брат ти...

— Да, мъртъв е.

— Значи сега ти владееш тези несметни богатства?

— Да, сега аз владеем тези кървави богатства — каза той намръщено.

Зарид не знаеше какво да отговори. Огледа се. Стаята бе отново отвратителна, недокосвана от човешка ръка с години. Бе такава,

каквато я видя отначало. Нямахе и следа от призрака, но имаше две факли на стените, които преди липсваха.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Човекът, който ме е проследил, не ти ли каза?

Той ѝ се усмихна.

— Каза ми, че имаш очи на котка, а той не е виждал нищо. Не знае как си виждала къде стъпваш.

Зарид разбра, че човекът не е видял призрака.

— Откъде познаваш толкова добре това място, за да откриеш стаята? Не знаеш ли, че тя е обитавана от призраци? Когато бях дете, се окуражавахме дълго един друг, преди да влезем.

— Никого ли не си виждал тук?

Той я изгледа странно.

— Веднъж ми се стори, че видях една жена. Тя ме гледаше с голям интерес.

Сигурно е искала да види как изглежда нейният наследник, помисли си Зарид, но не каза нищо.

— Отново те питам, какво правиш тук?

Зарид пое дълбоко въздух.

— Не знам със сигурност, но мисля, че регистрите, които доказват, че женитбата на баба ми е законна, са зад този камък.

Той отвори уста, за да попита откъде знае, но се спря. Помълча малко и заговори.

— Дойде при мен, за да се добереш до стаята?

— Не познавам това място. Бях... доведена.

Той се втренчи в нея. Не я попита кой я е довел или какво иска да каже с това, но бе сигурен, че говори истината. Извади ножа си и започва да рови около камъка.

След няколко минути те успяха да го издърпат. Търл го сложи на земята, взе факла и я насочи към дупката. Видяха, че вътре има дебели стари книги. Търл се пресегна, за да вземе най-горната.

— Не! — извика Зарид и го спря с ръка. — Не искам да знам!

— Какво не искаш да знаеш? — попита той нежно.

— Не искам да знам кой е пълноправният собственик. Ти трябва да управляваш земите!

— Не! Ако регистрите показват, че баба ти е била омъжена официално, брат ти трябва да ги получи. Тогава титлата и земите му

принадлежат. — Той я погледна: — Само не ми казвай, че си алчна. Искаш да запазиш всичко за себе си ли?

— Не ми пука за мен — каза тя, като го погледна. — Как ще успеят братята ми да се грижат за тези огромни владения? Те знаят само да се бият. Трябваше да видиш колко отвратителен бе замъкът, преди да дойде Лиана. Роган ще занемари това чудесно място и всичко ще заприлича на тази стая.

— Искаш да лишиш брат си от това, което му принадлежи, заради малко прах?

Тя отвърна погледа си.

— Не! Прахът няма значение. Страх ме е как ще постъпи. Може да те изгони от тук. Може да те изгони завинаги.

Търл я хвана за брадичката и вдигна главата ѝ към него.

— Имам наследство от майка ми. Ще дойдеш ли с мен там?

— Да — прошепна тя. — Ще дойда с теб навсякъде, но...

— Какво но?

— Ще загубиш титлата си. Няма да бъдеш дук. Това е нещо, което всеки мъж желае.

— Може би това е нещо, което брат ти желае. Това бе нещо, което и брат ми желаше достатъчно много, за да убива, заради него. И братята ти бяха готови да умрат за титлата и земите. Но аз съм различен. Не разбираш ли, че съм мързелив? — Той ѝ се усмихна. — Искам да живея в красиво и удобно жилище и да имам жена, която да ме обича. Това е всичко, което винаги съм желал. Бих искал да имам няколко сина, с които да яздя и да ходя на лов и няколко дъщери, които да ми свирят, когато остарея и не мога да свиря сам. Искам да живея достатъчно дълго, за да имам внуци. Не искам нищо повече от живота.

Зарид го погледна. Знаеше, че той не желае да участва във враждата, в убийствата и в омразата и изведнъж усети, че и тя желае същото. Искаше да избяга от огромното имение с всичките му богатства, които както каза Търл, бяха оцапани в кръв. Малкото време, когато живяха в неговата къща, бяха най-щастливите мигове в живота ѝ. Там всички се вълнуват от това, дали цветята са цъфнали или защо детето плаче през нощта.

Замисли се за него, за къщата, за децата, които щяха да имат. Момичета, които нямаше да има нужда да се обличат като момчета,

момчета, които нямаше да умират в бой, преди да достигнат до възраст за женене.

— И аз искам това — каза тя и се доближи, когато той извади първия регистър.

Тя затаи дъх, когато той отвори книгата. Гледаше го как прелиства страниците и когато спря, тя застина в очакване.

— Брат ти Роган е дук! — каза нежно той.

Зарид въздъхна облекчено и му се усмихна.

— Отиваме ли у дома?

Той също ѝ се усмихна. Малко бяха жените, които биха се отказали от титлата, заради любовта си. Той я прегърна и я притисна до себе си.

Зарид се обърна и видя призрака, който стоеше зад тях и ѝ се усмихна.

Жената отвърна на усмивката ѝ, кимна сякаш бе довольна и изчезна.

Търл хвана ръката на Зарид.

— Хайде да тръгваме. Трябва да решим въпроса с децата.

Тя му се усмихна и те напуснаха стаята, хванати за ръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.